

KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI

SPRAWOZDANIE
KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI
z rocznego okresu działalności

WARSZAWA, marzec 1998 r.

SPIS TREŚCI

I. WPROWADZENIE	1
Efekty działalności KRRiT w roku sprawozdawczym	1
II. KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI JAKO ORGAN KONSTYTUCYJNY.....	4
Wprowadzenie	4
Udział w projektowaniu polityki państwa	5
Współpraca z organami administracji państwowej	7
Działania ograniczające rolę KRRiT jako organu konstytucyjnego	9
Spotkania z przedstawicielami Konferencji Episkopatu Polski	10
III. DZIAŁALNOŚĆ PRAWOTWÓRCZA KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI.....	12
Prace nad nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji.....	12
Prace nad ustawą o reklamie.....	17
Rozporządzenia KRRiT	17
Wpływ orzecznictwa NSA na działalność KRRiT	20
Kontrola przestrzegania warunków koncesji przez nadawców: problemy i perspektywy	20
IV. KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI JAKO ORGAN KONCESYJNY	24
Wstęp	24
Ogłoszenia o możliwości uzyskania lub rozszerzenia koncesji opublikowane w okresie sprawozdawczym przez Przewodniczącego KRRiT	24
Decyzje koncesyjne KRRiT.....	28
Wpływ decyzji koncesyjnych na kształtowanie się rynku radiowego i telewizyjnego	30
Inne decyzje koncesyjne	38
Telewizja kablowa	45
Załącznik - decyzje koncesyjne w okresie sprawozdawczym	46
V. KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI A NADAWCY.....	55
Współpraca z nadawcami	55
Współpraca w tworzeniu koncepcji reformy TVP S.A.	59
Rozbudowa istniejących sieci radia i telewizji publicznej	60
Problemy emisyjne Polskiego Radia S.A. i działalność KRRiT na rzecz ich rozwiązania.....	61
Zwiększenie obszaru pokrycia programów regionalnych TVP	64
Programy Polskiego Radia S.A. i Telewizji Polskiej S.A. dla zagranicy.....	64
Nowe inicjatywy programowe TVP S.A.	67
Inicjatywy integracyjne nadawców.....	67
Bieżąca i długoterminowa analiza programów radiowych i telewizyjnych	68
Badania audytoryjne	77
Monitoring działalności reklamowej i sponsorskiej nadawców publicznych i komercyjnych	78
Ochrona praw autorskich i pokrewnych	84
VI. DZIAŁALNOŚĆ MIĘDZYNARODOWA KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI.....	85
KRRiT a sprawy integracji europejskiej.....	85
KRRiT w Radzie Europy	88
Współpraca KRRiT z jej odpowiednikami w krajach Europy Zachodniej i Środkowo-Wschodniej.....	90

Współpraca bilateralna.....	91
VII. DZIAŁALNOŚĆ KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI W ZAKRESIE OPŁAT ABONAMENTOWYCH I PRZEKAZYWANIA WPŁYWÓW Z NICH JEDNOSTKOM PUBLICZNEJ RADIOFONII I TELEWIZJI.....	92
VIII. SKARGI I INTERWENCJE	109
Wprowadzenie	109
Skargi wyborcze.....	109
Zorganizowane protesty	112
Skargi dotyczące problematyki powodzi	113
Problematyka przemocy.....	114
Skargi na Telewizję Polską S.A.	116
Korespondencja na temat opłat abonamentowych.....	119
Indywidualna ocena audycji radiowych i telewizyjnych.....	120
IX. POSTĘP TECHNICZNY I PRZYSZŁOŚĆ MEDIÓW ELEKTRONICZNYCH	121
Platformy radiofonii i telewizji cyfrowej.....	121
Perspektywy rozwoju radiofonii i telewizji cyfrowej oraz usług dodatkowych.....	123
X. BUDŻET KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI.....	126

Spis map

ZAŁĄCZNIKI

- 1. Uchwały KRRiT wydane w 1997 roku:**
 - część I :** Uchwały wydane w okresie od dnia 3 kwietnia 1997 roku do dnia 20 sierpnia 1997 roku
 - część II:** Uchwały wydane w okresie od dnia 28 sierpnia 1997 roku do dnia 18 grudnia 1997 roku
 - 2. Uchwały KRRiT wydane do dnia 24 marca 1998 roku**
 - 3. A. Rozporządzenia KRRiT wydane w okresie sprawozdawczym**
 - B. Oświadczenia, komunikaty i stanowiska KRRiT wydane w okresie sprawozdawczym**
 - C. Jednostki podległe i nadzorowane przez Przewodniczącego KRRiT**
 - D. Informacja o abonentach radiowych i telewizyjnych według stanu na 31 grudnia 1997 roku**
 - 4. Materiały z konferencji KRRiT:**
 - A. Wolność słowa w mediach audiowizualnych**
 - B. Promocja zdrowia psychicznego w mediach audiowizualnych**
 - 5. Monitoring konstytucyjnej kampanii referendalnej 1997**
 - 6. Monitoring parlamentarnej kampanii wyborczej 1997**
 - 7. Media w czasie powodzi**
 - 8. Media wobec wydarzeń w Słupsku**
-

SPIS MAP

przedstawiających przybliżone zasięgi stacji nadawczych komercyjnych i publicznych

1. Telewizja POLSAT – przybliżone zasięgi stacji
 2. Telewizja NTV oraz stacje lokalne i regionalne, współpracujące z NTV – przybliżone zasięgi stacji
 3. Telewizja TVN – przybliżone zasięgi stacji
 4. Telewizja Canal + – przybliżone zasięgi stacji
 5. Telewizja Niepokalanów – przybliżone zasięgi stacji
 6. Radio RMF – przybliżone zasięgi stacji (fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 7. Radio ZET – przybliżone zasięgi stacji (fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 8. Radio Maryja – przybliżone zasięgi stacji (stacje własne i diecezjalne w obu zakresach fal ultrakrótkich)
 9. Stacje radiowe diecezjalne i zakonne – przybliżone zasięgi stacji (w obu zakresach fal ultrakrótkich)
 10. Radio publiczne – przybliżone zasięgi stacji I programu (fala długa i fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 11. Radio publiczne – przybliżone zasięgi stacji I programu (fale ultrakrótkie w zakresie 66 ÷ 74 MHz)
 12. Radio publiczne – przybliżone zasięgi stacji II programu (Radio BIS) (fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 13. Radio publiczne – przybliżone zasięgi stacji III programu (fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 14. Radio publiczne – przybliżone zasięgi stacji regionalnych (fale ultrakrótkie w zakresie 87.5 ÷ 108 MHz)
 15. Telewizja publiczna – przybliżone zasięgi stacji I programu
 16. Telewizja publiczna – przybliżone zasięgi stacji II programu
 17. Telewizja publiczna – przybliżone zasięgi stacji regionalnych
-

I. WPROWADZENIE

Z perspektywy KRRiT rok 1997 był dla mediów elektronicznych w Polsce okresem kształtowania modelu konkurencji. Efektem wydania dwóch ponadregionalnych koncesji miało być zróżnicowanie i pogłębienie rynku telewizyjnego. Uzgodnione z nowymi nadawcami decyzje koncesyjne umożliwiały współpracę między nimi bowiem ograniczone możliwości techniczne nie pozwalały na skonstruowanie oferty jeszcze jednej stacji ogólnopolskiej. Chodziło więc o to, by nowym podmiotom na rynku stworzyć szansę szerokiej współpracy, która minimalizując koszty, zwiększy możliwość dotarcia do widzów i pozwoli na wspólną realizację ambitnych zamierzeń programowych.

Jednocześnie Rada postanowiła także dokonać znaczącego rozszerzenia koncesji TV Niepokalanów, przydzielając jej nadajniki w kilku dużych aglomeracjach. Uzupełniony został też stan posiadania Canal +. Tymi decyzjami w zasadzie KRRiT wyczerpała możliwości koncesyjne w obszarze telewizyjnego, analogowego systemu rozsiwczego. Oferta nowych nadajników będzie odtąd skierowana do działających już nadawców.

Mozolne torowanie drogi do pozycji na rynku przez nowych nadawców pokazało, że Polska jest obszarem zaawansowanej konkurencji telewizyjnej, uzupełnionej przez bogatą ofertę polskich i polskojęzycznych programów satelitarnych. Część zachodnich ekspertów klasyfikuje nasz rynek jako czwarty w Europie - po Niemczech, Wielkiej Brytanii i Francji.

W 1997 roku TVP S.A. po raz pierwszy w swojej historii - choć na razie incydentalnie - utraciła czołową pozycję w rankingu oglądalności na rzecz Polsatu. Telewizja publiczna zachowała wszakże ciągle największy udział w rynku. Otwartym pozostaje pytanie, czy spory polityczne wokół TVP S.A. pozwolą na realizację rynkowej reformy tej stacji? Reformy koniecznej, jeśli telewizja publiczna ma sprostać rosnącej konkurencji.

Mijający rok był też okresem przygotowań do nowej epoki w historii mediów, czyli nadawania cyfrowego. Z jednej strony uruchomione zostały prace nad nowymi regulacjami prawnymi oraz nad stworzeniem technicznych warunków dla rozwoju emisji cyfrowej, z drugiej strony zaś powstały projekty pakietów programowych nadawanych w tej technice i docierających do polskiej widowni poprzez satelitę i kabel. Rozwój tych inicjatyw będzie miał duże znaczenie zarówno dla warunków rynkowej konkurencji, jak i dla dzisiejszego modelu regulacji. Wydaje się, że w konsekwencji doprowadzi do konieczności gruntownej nowelizacji prawa, polegającej na unifikacji dzisiejszych kompetencji KRRiT oraz Ministerstwa Łączności. Epoka multimedialna wymagać bowiem będzie zintegrowanego systemu regulacji obejmującego obszar nadawania programów radiowych i telewizyjnych oraz bogatej sfery usług telekomunikacyjnych.

Nieco odmiennie z perspektywy ubiegłego roku wygląda sytuacja na rynku radiowym, na którym doszło do zauważalnego kryzysu w działalności centralnego radia publicznego.

Złożyło się na to wiele przyczyn: duża konkurencja na rynku, kłopoty z masztami nadawczymi dla fal długich, przestarzała struktura instytucji, błędy w zarządzaniu, niższe o kilka procent w stosunku do planowanych wpływy z abonamentu. Lepiej poradziły sobie rozgłośnie regionalne radia publicznego, choć po raz pierwszy dwie spośród nich zanotowały ujemny wynik finansowy.

Działalność radia publicznego w Polsce jest - odwrotnie niż w telewizji - w blisko 80% uzależniona od wpływów abonamentowych. W ubiegłym roku zaobserwowano tendencję spadkową w realizacji tej płatności przez obywateli - może więc należałoby podjąć trud unowocześnienia systemu abonamentowego przez odpowiednią nowelizację ustawy? Byłoby to zresztą dobrą okazją do debaty nad modelem radiofonii i telewizji publicznej w Polsce. Abonament - opłata, którą zobowiązani są uiszczać wszyscy posiadacze odbiorników radiowych i telewizyjnych, pozwala na obecność w eterze rozmaitych form programowych, uwolnionych od reguł komercyjnego wyścigu.

Rynek radiowy w Polsce jest bardzo zróżnicowany. W 1997 roku, obserwowaliśmy zjawisko integracji w obszarze niepublicznej radiofonii lokalnej. Stacje łączą się rozmaicie: od powiązań własnościowych, poprzez porozumienia reklamowe i wymianę programową. W tej sferze polityka KRRiT zmierzała i zmierza do utrzymania lokalnych obligacji programowych.

Należy zauważyć, że na tle innych krajów europejskich, radio ma w Polsce wysoką rangę jako ważny element systemu komunikacji społecznej. Posiada też znaczący udział w rynku medialnym i dotychczas niewielkie jest w tym sektorze zaangażowanie kapitału zagranicznego.

O ile, jak wspomnieliśmy, praktycznie wyczerpują się już rezerwy analogowych kanałów telewizyjnych, o tyle istnieje pewien ograniczony zapas częstotliwości radiowych w tzw. górnym paśmie UKF, który może być uwolniony po wyłączeniu radiowej emisji w paśmie dolnego UKF, co zgodnie z decyzją Ministra Łączności, podjętą w porozumieniu z KRRiT, nastąpi z końcem 1999 roku. Rada już w 1997 roku sugerowała jednak nadawcom publicznym i komercyjnym rozważenie możliwości szybszej konwersji pasma - jest to obecnie temat do dyskusji w tym środowisku.

Doceniając tempo przemian, jakie charakteryzuje polski rynek audiowizualny, Krajowa Rada podjęła prace nad nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji z 29 grudnia 1992 roku. Obecnie obowiązujące regulacje prawne nie odpowiadają już potrzebom tego rynku. Stąd też jedną z ważniejszych inicjatyw KRRiT w ubiegłym roku było doprowadzenie do zakończenia międzyresortowych konsultacji projektu nowelizacji ustawy, przygotowanego przez Radę. 31 grudnia 1997 roku rząd premiera Jerzego Buzka skierował projekt do parlamentu.

Na kształt mediów w Polsce wpłynęły też inne decyzje Rady, w tym wybór dziesięciu rad nadzorczych publicznych mediów, udział w rozwiązywaniu problemów nadawczych Polskiego Radia S.A. i decyzja o wydzieleniu z abonamentu znacznych kwot na budowę masztu radiowego w Solcu Kujawskim. Szczegółowe omówienie tych zagadnień znajduje się w kolejnych rozdziałach „Sprawozdania”.

Ubiegły rok obfitował też w ważne wydarzenia społeczne, które znalazły się w centrum zainteresowania mediów: kampania referendalna w sprawie przyjęcia Konstytucji, kampania wyborcza do parlamentu, powódź, tzw. wydarzenia słupeckie. KRRiT dokonała szczegółowych analiz programowych związanych z tymi wydarzeniami.

Wnioski z tych analiz oraz ze spotkań z nadawcami, były tematem organizowanych przez Radę konferencji szkoleniowych i seminariów, poświęconych m.in. zagadnieniom

wolności słowa oraz ocenie działań misyjnych nadawców publicznych w zakresie kształtowania postaw prozdrowotnych.

Ważną część działalności KRRiT skierowana była na zbadanie nowych zjawisk, za jakie niewątpliwie uznać trzeba inicjatywy prowadzące do powstania silnych grup multimedialnych, integrujących funkcjonujące już na tym rynku podmioty pod względem programowym lub kapitałowym.

Jaki więc bilans wyłania się z analizy zjawisk na rynku mediów elektronicznych w Polsce 1997 roku? Można po pierwsze stwierdzić, że jest to rynek stosunkowo bogaty (rekordowo wyższe od prognoz nakłady na reklamę), silnie konkurencyjny, stwarzający zróżnicowaną ofertę dla odbiorców. Po drugie jest to rynek kapitałowo niezdominowany przez światowe potęgi medialne, a nieodzowny kapitał zagraniczny zasila polski przemysł audiowizualny, ale go nie drenuje. Z tej perspektywy propozycją wartą poważnego rozważenia jest podniesienie progu dla kapitału zagranicznego do 49%, co pozwala zachować polską kontrolę, ale umożliwi też większe inwestycje oraz ograniczy plan ekspansji zza granicy poprzez satelity.

Po trzecie, świadomość wyzwań związanych z budową społeczeństwa informacyjnego i rozwoju technik multimedialnych nakazuje uelastycznienie regulacji, integrowanie jej z systemem prawa europejskiego. Początek powinna dać, już zgłoszona przez Krajową Radę, propozycja nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji. Jednak zasadniczy przełom to jednoczesna jak najszybsza zmiana prawa medialnego i telekomunikacyjnego.

Po czwarte, udało nam się w ostatnich latach wyeliminować z polskiego eteru zjawisko piractwa. Ujawnił się jednak brak rynkowej równowagi pomiędzy koncesjonowanymi nadawcami polskimi, a transgranicznymi, unikającymi polskich regulacji. Drastycznym tego symptomem może tu być spór sądowy wszczęty przez koncesjonowany w Polsce Canal + przeciwko emitującej zza granicy polski program amerykańskiej stacji HBO.

Po piąte wreszcie, z bilansu 1997 roku wynika, że stoimy ciągle wobec otwartych pytań o reformę i docelowy model mediów publicznych. Dyskusja w tej sprawie toczy się od kilku lat, jednak zakłócana jest ciągle przez spór racji politycznych, co jak dotąd prowadzi jedynie do petryfikacji przestarzałych struktur i grozi mediom publicznym rynkową marginalizacją.

Podsumowując można stwierdzić, że system audiowizualny w Polsce, ukształtowany przez rozwiązania prawne ustawy o radiofonii i telewizji, politykę Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz procesy rynkowe, okazał się najsprawniejszy w regionie Europy Środkowo-Wschodniej. Dzięki temu Polska zajęła w tym regionie pozycję lidera, co znajduje swoje odzwierciedlenie na forum międzynarodowym.

II. KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI JAKO ORGAN KONSTITUCYJNY

Wprowadzenie

2.1 Powołanie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w ustawie z 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji było ważną demokratyczną przemianą ustrojową w Polsce. Było także elementem tworzenia organów nowego typu - organów oddzielających kompetencje regulacyjne od kompetencji właścicielskich w stosunku do jednostek działających na rynku audiowizualnym. Uregulowania dotyczące KRRiT zawarte zostały w artykule 36b Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym. Przepisy te określały zadania Rady jako organu konstytucyjnego stojącego na straży wolności słowa, realizacji prawa obywateli do informacji oraz interesu społecznego. Były tam również zawarte zasady powoływania członków KRRiT przez Sejm, Senat i Prezydenta oraz wymienione zostały rodzaje aktów prawnych wydawanych przez KRRiT, tzn. rozporządzenia i uchwały.

Ustawa zasadnicza z 2 kwietnia 1997 roku utrzymała rangę KRRiT jako organu konstytucyjnego. W rozdziale IX Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej pt. „Organy kontroli państwowej i ochrony prawa” uregulowana została pozycja Najwyższej Izby Kontroli, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. Przy regulowaniu pozycji tych organów konstytucja wykorzystała dotychczasowe koncepcje ustawowe, określające ich działalność

Podobnie jak w artykule 36b, także i obecnie konstytucyjnie akcentowaną rolą KRRiT jest ochrona wolności słowa, prawa do informacji oraz interesu publicznego w radiofonii i telewizji (art. 213 ust. 1). Oprócz uprawnień dotyczących ochrony prawa Krajowa Rada wykonuje też zadania organu administracji m.in. w zakresie wydawania koncesji. Posiada uprawnienia do wydawania rozporządzeń, jako aktów wykonawczych do ustaw, a w sprawach indywidualnych do podejmowania uchwał (art. 213 ust. 2). Jako rozwiązanie mające zapewnić bezstronność KRRiT i jej niepodporządkowanie jednemu ośrodkowi władzy publicznej Konstytucja utrzymuje sposób powoływania Rady - przez Sejm, Senat i Prezydenta. Nowym rozwiązaniem jest podniesienie do rangi konstytucyjnej nakazu apolityczności członków KRRiT (art. 214 ust 2). Dotychczas przepis taki był zawarty wyłącznie w ustawie o radiofonii i telewizji.

Konstytucja wprowadziła, w stosunku do regulacji tzw. małej konstytucji istotne, nowe rozwiązanie. Poszerzyła mianowicie obszar incompatibilitas, czyli niepołączalności mandatu posła i senatora z innymi funkcjami lub stanowiskami państwowymi. Wśród tych

funkcji państwowych wymienione jest również członkostwo w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji. Uzasadnieniem takiego rozwiązania jest na pewno zasada podziału władz - rozdzielenie funkcji parlamentarzysty ze stanowiskami w administracji, w sądownictwie, w organach ochrony prawnej i kontroli państwowej. Uzasadnieniem jest też wymóg zachowania apolityczności.

2.2 W kwietniu 1997 roku zakończyli kadencję w Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji trzej dotychczasowi członkowie: powołany przez Prezydenta - pan Henryk Andracki; powołany przez Sejm - pan Robert Kwiatkowski; powołany przez Senat - pan Witold Knychalski. W dniu 3 kwietnia 1997 roku Senat wybrał do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji senatora Jana Sęka. W dniu 10 kwietnia Sejm powołał posła Adama Halbera, zaś w dniu 19 kwietnia Prezydent powołał pana Roberta Kwiatkowskiego. Wymienieni wyżej dwaj nowo wybrani członkowie Krajowej Rady (pp. Jan Sęk i Adam Halber) zakończyli pracę w parlamencie wraz z upływem kadencji i nie kandydowali w wyborach parlamentarnych, 21 września 1997 roku. Kadencja nowo wybranych członków KRRiT upływa w 2003 roku.

Udział w projektowaniu polityki państwa

2.3 Jako organ państwowy właściwy w sprawach radiofonii i telewizji Krajowa Rada realizuje zadania określone w art. 6 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji. Wśród zadań tam określonych podstawowe znaczenie ma projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji. Można uznać, że to zobowiązanie jest konsekwencją pozostałych zadań i kompetencji KRRiT. Celem tak określonego zobowiązania na pewno jest dążenie do zapewnienia spójności działania państwa w stosunku do radiofonii i telewizji. W oparciu o ten przepis Krajowa Rada w 1996 roku podjęła w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów inicjatywę ustawodawczą w zakresie zmiany ustawy o radiofonii i telewizji. W grudniu 1996 roku projekt zmian dotychczasowych przepisów został złożony na ręce ówczesnego premiera Włodzimierza Cimoszewicza. Rozpoczął się proces międzyresortowych uzgodnień, po zakończeniu których projekt ponownie trafił do Krajowej Rady. W dniu 17 kwietnia 1997 roku po szczegółowej analizie uwag, zgłoszonych między innymi przez Ministra Finansów, Ministra Gospodarki, Ministra Skarbu Państwa, Ministra Łączności projekt uwzględniający większość wniosków resortowych, został przekazany Prezesowi Rady Ministrów. Jednakże dopiero 31 grudnia 1997 roku, a więc już po wyborach parlamentarnych, nowo powołany gabinet premiera Jerzego Buzka przyjął bez zmian projekt opracowany przez KRRiT i skierował go do Sejmu jako inicjatywę rządową (patrz rozdział III).

2.4 W porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów, Włodzimierzem Cimoszewiczem, pod kierunkiem przewodniczącego KRRiT, został również opracowany projekt reformy telewizji publicznej. W czerwcu ubiegłego roku o projektach reformy, przedstawionych przez KRRiT i przez Zarząd TVP S.A., dyskutowali członkowie Komisji Kultury i Środków Przekazu. W końcowym stanowisku Komisja przyjęła projekt do wiadomości i stwierdziła, że „oczekuje kontynuowania prac przez organy statutowe Spółki”. Również nowo powołana Rada Nadzorcza TVP S.A. przyjęła projekt jako dokument programowy do dalszych prac. Biuro Analiz i Planowania Strategicznego TVP S.A. wykorzystwała to opracowanie do przygotowania ostatecznej wersji dokumentu pt. „Strategia

działania TVP S.A.”. Dokument ten będzie stanowić podstawę projektowania i wdrażania szczegółowych rozwiązań reformy. Przedstawiając powyższy projekt KRRiT wykorzystywała możliwość bezpośredniego działania w ramach swoich upoważnień ustawowych na rzecz reformy publicznej telewizji. Podstawowe założenia projektu reformy są przedstawione w rozdziale V pt. „Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji a nadawcy”.

2.5 Istotnym elementem realizacji ustawowych zadań Krajowej Rady są stałe kontakty z parlamentem, utrzymywane przede wszystkim z Sejmową Komisją Kultury i Środków Przekazu oraz Senacką Komisją Kultury i Środków Przekazu. Krajowa Rada na bieżąco informuje członków komisji parlamentarnych o problemach radiofonii i telewizji.

W kwietniu i czerwcu 1997 roku oraz w styczniu 1998 roku członkowie Krajowej Rady uczestniczyli w dyskusji zorganizowanej przez Sejmową Komisję Kultury i Środków Przekazu na temat przyszłości telewizji publicznej. Podczas tych dyskusji przedstawione były również założenia i kierunki reformy telewizji publicznej.

Innym przykładem współpracy z parlamentem jest procedura powoływania członków rad programowych spółek publicznej radiofonii i telewizji. Zgodnie z art. 28a ust. 1 u.r.t. członków rad programowych powołuje Krajowa Rada - 10 członków powoływanych jest spośród kandydatów wskazanych przez ugrupowania parlamentarne, 5 spośród kandydatów wskazanych przez KRRiT.

W 1997 roku Krajowa Rada dokonała uzupełnień w składach rad programowych, konsultując z ugrupowaniami parlamentarnymi powołanie nowych członków. Przykładem ubiegłorocznej współpracy jest konsultacja przy powołaniu na wniosek Senatu RP prof. Stefana Pastuszki do Rady Programowej TVP S.A. Powołanie to odbyło się w związku z rezygnacją złożoną przez dotychczasowego członka pana Jana Sęka, który został wybrany do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji. W roku bieżącym w konsultacji z ugrupowaniami parlamentarnymi zostały powołane rady programowe w następujących spółkach: „Telewizja Polska” S.A., „Polskie Radio” S.A. oraz w Regionalnej Rozgłośni Radiowej w Warszawie „Radio dla Ciebie” S.A. W pozostałych radach programowych, działających w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji, kadencja upływa w roku przyszłym.

Ponadto członkowie Krajowej Rady uczestniczyli m.in. w następujących posiedzeniach komisji i podkomisji sejmowych oraz senackich:

- 1) Komisji Kultury i Środków Przekazu m.in. w sprawie:
 - informacji o pracach Światowej Komisji d/s Kultury i Rozwoju;
 - zmian personalnych w zarządzie telewizji publicznej i planowanych zmianach strukturalnych w oddziałach terenowych TVP;
- 2) Komisji Transportu, Handlu i Usług na temat projektu ustawy o Przedsiębiorstwie Państwowym Użyteczności Publicznej „Poczta Polska”;
- 3) Podkomisji do spraw rozpatrzenia projektów nowelizacji ustawy o kinematografii,
- 4) Senackiej Komisji Inicjatyw i Prac Ustawodawczych na temat projektu ustawy o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa.

Przedstawiciele KRRiT brali także udział w pracach Komisji Konstytucyjnej Zgromadzenia Narodowego w zakresie projektu Konstytucji i referendum konstytucyjnego. W roku bieżącym przedstawiciele Krajowej Rady uczestniczyli także w posiedzeniu Sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu na temat stanu i perspektyw rozwoju polskiej radiofonii. Do dyskusji przedstawiony został, przygotowany w Krajowej Radzie, materiał

pt. „Stan obecny i perspektywy rozwoju programów ogólnopolskich Polskiego Radia S.A”. Na innym posiedzeniu przedstawiono opracowanie na temat struktury własnościowej w polskich mediach. Przedstawiciele KRRiT byli też uczestnikami posiedzeń komisji senackiej, która obradowała na temat zadań telewizji publicznej w świetle uregulowań ustawowych. Z kolei Sejmowa Komisja Rodziny zajęła się tematem „Przemoc i pornografia w mediach”. Przedstawiciele KRRiT uczestniczą też w posiedzeniach podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji.

2.6 Jako organ kolegialny Krajowa Rada odbyła w 1997 roku 79 posiedzeń oraz 30 spotkań, przede wszystkim z nadawcami. Przyjęła 426 uchwał, w oparciu o które przewodniczący KRRiT wydał ponad 200 decyzji w przeważającej części dotyczących spraw koncesyjnych.

W 1998 roku, w styczniu i lutym, odbyło się 15 posiedzeń i tyle samo spotkań z nadawcami. Do 24 marca bieżącego roku KRRiT przyjęła ponad 80 uchwał.

Krajowa Rada wykonuje swoje zadania przy pomocy biura, w którym działają następujące departamenty merytoryczne: koncesyjny, programowy i monitoringu, ekonomiczny, prawny, reklamy, techniki oraz współpracy z zagranicą. Biuro stanowi organizacyjne i merytoryczne zaplecze Rady.

Kancelaria w Biurze KRRiT przyjęła ponad 55 tys. sztuk różnego rodzaju korespondencji. Wysłano z Krajowej Rady ponad 20 tys. sztuk korespondencji. Rozkolportowano również ponad 4 tys. sztuk Biuletynu Informacyjnego KRRiT, który nieprzerwanie ukazuje się w cyklu miesięcznym od października 1996 roku. Biuletyn jest przekazywany do Parlamentu, do Kancelarii Prezydenta i Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, do ministerstw, do organów spółek publicznej radiofonii i telewizji, do nadawców, do przedstawicieli prasy. Jest też przekazywany do zainteresowanych ośrodków naukowych, na przykład do Ośrodka Badań Prasoznawczych przy Uniwersytecie Jagiellońskim.

Współpraca z organami administracji państwowej

2.7 Ważnym elementem udziału Krajowej Rady w tworzeniu polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji są stałe kontakty z Ministrem Łączności w sprawach dotyczących problematyki technicznej, związanych z rozpowszechnianiem programów radiowych i telewizyjnych drogą naziemną, kablową i satelitarną. Przewodniczący KRRiT w porozumieniu z Ministrem Łączności ogłasza w prasie informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych. Uzgadnianie parametrów technicznych stacji radiowych i telewizyjnych, kontrola przestrzegania warunków koncesji, działania w zakresie ochrony przed zakłóceniami to podstawowe obszary współpracy z podległą Ministrowi Łączności - Państwową Agencją Radiokomunikacyjną, a przede wszystkim jej Zarządem Krajowym. Istotną formą współpracy jest udział przedstawicieli KRRiT w Radzie do spraw Częstotliwości, której przewodniczy Minister Łączności.

W dniu 4 marca bieżącego roku odbyło się spotkanie Krajowej Rady z kierownictwem resortu łączności, podczas którego omawiano takie zagadnienia, jak: stanowisko w zakresie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji oraz przewidzianych w projekcie aktów wykonawczych; polityka Państwa związana z tworzeniem społeczeństwa informacyjnego;

wprowadzanie technik cyfrowych; tzw. monitoring techniczny nadawców; realizacja i warunki umowy zawartej z Poczta Polska w zakresie rejestracji odbiorników radiowych i telewizyjnych, pobieranie opłat abonamentowych i ustawowych odsetek za zwłokę. Ważnym elementem dyskusji była też bieżąca współpraca z resortem w zakresie postępowania koncesyjnego, a w szczególności procedura uzgodnień i upoważnień technicznych.

W tym samym okresie podobne spotkanie odbyło się z przedstawicielami resortu kultury i sztuki. Głównym tematem tego spotkania była współpraca z organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w zakresie ochrony praw autorów, artystów - wykonawców, praw producentów oraz nadawców programów radiowych i telewizyjnych (patrz rozdział V „Informacji o podstawowych problemach radiofonii i telewizji”). Wiele uwagi poświęcono również przystąpieniu Polski do unijnego programu „Media II” (patrz rozdział VI „Sprawozdania” i rozdział II „Informacji ...”).

2.8 Przedstawiciele Krajowej Rady brali aktywny udział w pracach przygotowujących negocjacje z Unią Europejską. Prace te koordynuje Komitet Integracji Europejskiej. Przewodniczący KRRiT brał udział w pracach Rady Integracji Europejskiej działającej pod patronatem Prezesa Rady Ministrów. Rada Integracji została powołana jako organ doradczy, w celu stworzenia forum wymiany poglądów, umożliwiających wypracowanie społecznego konsensusu w odniesieniu do problematyki integracyjnej. Przedstawiciele KRRiT znaleźli się w składzie podzespołów zadaniowych, powołanych przez Komitet Integracji Europejskiej do prowadzenia prac przygotowujących przystąpienie Polski do Unii.

Przedstawiciele KRRiT są też w składzie Rady do spraw Strategii Informacyjnej utworzonej przez Komitet Integracji Europejskiej. Rada ma opracować założenia programów edukacyjno-informacyjnych w zakresie upowszechniania wiedzy o procesach jednoczenia się Europy.

2.9 W wyniku współpracy z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministerstwem Łączności oraz w wyniku podjętych działań dyplomatycznych, w tym rozmów z ambasadorami Rosji i Włoch, doprowadzono do finału sprawę naziemnego nadawania włoskiej telewizji RAI UNO w Krakowie oraz Państwowej Telewizji Publicznej - ORT Moskwa w Warszawie.

W dniu 3 lutego 1997 r. w siedzibie KRRiT odbyło się spotkanie z przedstawicielami Ministerstwa Spraw Zagranicznych oraz Ministerstwa Łączności, na którym omówiono formułę dalszych działań, mających na celu uporządkowanie stosunków pomiędzy nadawcami publicznymi Polski, Rosji i Włoch, by zapewnić podstawy do dalszej współpracy. Uzgodniono, że datą ostateczną zaprzestania retransmisji obu programów będzie 15 kwietnia 1997 r.

W dniu 20 marca 1997 r. w Warszawie doszło do spotkania przedstawicieli KRRiT z zastępcą dyrektora generalnego rosyjskiej telewizji ORT, w czasie którego KRRiT przedstawiła motywy decyzji o zaprzestaniu nadawania programu ORT - 1 w systemie naziemnym w Warszawie. Następnie odbyło się spotkanie z ambasadorem Włoch, na którym poinformowano stronę włoską o konieczności zaprzestania emisji programu RAI UNO w systemie naziemnym w Krakowie.

Ostatecznie Minister Łączności polecił wyłączenie nadajników, wykorzystywanych do retransmisji wymienionych programów najpóźniej do dnia 31 maja 1997 roku. Polecenie zostało wykonane a zwolnione kanały przekazano do dyspozycji KRRiT.

2.10 W 1997 roku współpraca z organami administracji rządowej, w tym wypadku z Ministrem Skarbu, została podjęta przy realizacji przepisów zawartych w art. 28 ust.1 u.r.t. dotyczących powoływania członków rad nadzorczych jednostek publicznej radiofonii i telewizji. W radach nadzorczych tych spółek jeden członek reprezentuje i jest powoływany przez Ministra Skarbu Państwa.

W grudniu 1996 roku Krajowa Rada, po licznych konsultacjach prawnych, przyjęła stanowisko, że mandaty dotychczasowych członków rad nadzorczych zgodnie z art. 381 § 3 kodeksu handlowego wygasają z dniem odbycia Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy, zatwierdzającego sprawozdanie, bilans, rachunek zysków i strat za ostatni rok urzędowania.

Do sierpnia 1997 roku, po odbyciu walnych zgromadzeń, Krajowa Rada zakończyła proces powoływania rad nadzorczych we wszystkich spółkach publicznej radiofonii i telewizji.

W chwili obecnej istotnym elementem współpracy z Ministrem Skarbu są uzgodnienia związane z projektowanymi zmianami w Statucie Spółki Telewizja Polska S.A. w zakresie organów opiniodawczo - doradczych oraz tworzenia i rozpowszechniania programów tematycznych (por. rozdział V „Sprawozdanie” pkt 5.8).

2.11 Ponadto Krajowa Rada w ramach realizacji swoich zadań ustawowych m.in. podejmowała wspólne uzgodnienia z:

- Pełnomocnikiem Rządu do spraw Rodziny i Kobiet dotyczące ograniczania przemocy w mediach audiowizualnych;
- Ministrem Edukacji Narodowej w zakresie przygotowania programu edukacji medialnej;
- Ministrem Finansów m.in. w zakresie przygotowywania nowelizacji rozporządzenia o opłatach za udzielanie koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych i telewizyjnych.

Działania ograniczające rolę KRRiT jako organu konstytucyjnego

2.12 W Dzienniku Ustaw Nr 114 z dnia 26 września 1997 r., pod pozycją Nr 740, została opublikowana ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji jako organ, na który nakłada się określone obowiązki i który ponosi skutki działania tej ustawy, została całkowicie pominięta w trakcie prac legislacyjnych. Ustawa nakłada na Krajową Radę obowiązki pozostające w ewidentnej sprzeczności z ustawą o radiofonii i telewizji, a ponadto poprzez brak precyzyjnych rozstrzygnięć może doprowadzać do sytuacji konfliktowych z nadawcami programów radiowych i telewizyjnych.

Przepisy ustawy nakazują np. - ze względu na ochronę innych ważnych interesów państwa - ochronę urządzeń telewizyjnych i radiowych bez wyszczególnienia, jakiej grupy

nadawców i obiektów ma to dotyczyć. Z wykładni językowej wynika, że przepisy dotyczą wszystkich nadawców, a więc również koncesjonowanych.

Z konstrukcji przepisów zawartych m.in. w art. 5 ust. 2 pkt 4 lit. b, można też wnioskować, że wszyscy nadawcy podlegają i są podporządkowani lub nadzorowani przez Krajową Radę w kwestiach innych niż programowe bądź te, które enumeratywnie są wyliczone w ustawie o radiofonii i telewizji.

Krajowa Rada nie ma podstaw prawnych ani nie jest przygotowana organizacyjnie i ekonomicznie do wypełniania zadań nałożonych na nią przez ustawę o ochronie osób i mienia. Budżet Krajowej Rady na rok 1998 nie przewiduje środków finansowych na powyższe zadania. Sytuację dodatkowo komplikuje brak aktów wykonawczych do ustawy.

Krajowa Rada kilkakrotnie przedstawiała Prezesom Rady Ministrów, zarówno Włodzimierzowi Cimoszewiczowi jak i Jerzemu Buzkowi stanowiska, w których protestowała przeciwko pomijaniu jej w konsultacjach legislacyjnych. W wystąpieniach uznawała tego rodzaju działania za ograniczanie jej ustawowych uprawnień. Problem ten był również mocno akcentowany w Sprawozdaniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z rocznego okresu działalności, przedstawionym w parlamencie w roku ubiegłym. Wskazane wyżej interwencje KRRiT dotychczas pozostają bez odpowiedzi.

Spotkania z przedstawicielami Konferencji Episkopatu Polski

2.13 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zobowiązana jest do ochrony samodzielności nadawców i interesów odbiorców oraz do zapewniania otwartego i pluralistycznego charakteru radiofonii i telewizji (art. 6 ust. 1 u.r.t.). Duże znaczenie Krajowa Rada przywiązuje do stałej wymiany poglądów ze środowiskami opiniotwórczymi i instytucjami polskiego życia społecznego.

Od początku istnienia Rady jedną z takich płaszczyzn tworzą systematyczne spotkania z przedstawicielami Konferencji Episkopatu Polski. Uczestnikami tych spotkań ze strony kościelnej byli: arcybiskup Henryk Muszyński - wiceprzewodniczący Konferencji Episkopatu, biskup Tadeusz Pieronek - Sekretarz Generalny Konferencji Episkopatu, arcybiskup Juliusz Paetz - przewodniczący Rady Konferencji Episkopatu do spraw środków społecznego przekazu, biskup Alojzy Orszulik, biskup Jan Chrapek oraz księża kierujący audycjami katolickimi w programach publicznego radia i telewizji.

W 1997 roku takie spotkania odbyły się w siedzibie Krajowej Rady 5 lutego i 12 listopada. Tematyka spotkań zawsze dotyczy aktualnych problemów związanych z działaniem i rozwojem mediów elektronicznych w społeczeństwie polskim, przechodzącym zasadniczą transformację gospodarczą i społeczną. Podczas ostatnich obrad mówiono m.in. o odpowiedzialności moralnej i patriotycznej mediów, a szczególnie mediów publicznych, odpowiedzialności za promowanie autentycznych wartości i kształtowanie kulturowo rozwiniętego społeczeństwa obywatelskiego, wskazywano na sposoby lepszego wykorzystywania instrumentów posiadanych przez Krajową Radę dla kontroli programów naruszających normy dobrego obyczaju i moralności, a także zarysowano obszar wspólnych zadań w przygotowaniu widza do krytycznego odbioru obrazu telewizyjnego. Ponadto ważnymi wątkami dyskusji były: rola i ranga publicznego radia i telewizji, zagrożenie mediów przez koncentrację kapitału oraz zbytne upolitycznienie, a także przez swoistą „macdonaldyzację” kultury upowszechnianej przez środki społecznego przekazu.

Zastanawiano się nad reklamą i jej wpływem na odbiorcę, a także nad potrzebą zsynchronizowania działań podejmowanych przez stronę polską w obliczu integracji europejskiej w sprawach ważnych dla obrony poziomu polskiego rynku medialnego. Wymieniono informacje na temat problemów związanych z rozwojem elektronicznych środków społecznego przekazu należących do Kościoła.

III. DZIAŁALNOŚĆ PRAWOTWÓRCZA KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI

Prace nad nowelizacją ustawy o radiofonii i telewizji

3.1 Od chwili wejścia w życie, w dniu 1 marca 1993 roku, ustawa o radiofonii i telewizji pięciokrotnie była poddana nowelizacji, przy czym zmiany dotychczasowe miały stosunkowo ograniczony zasięg. Doświadczenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji związane ze stosowaniem ustawy, analizy dotyczące zgodności tej ustawy z regulacjami Unii Europejskiej oraz wymogami OECD, a także propozycje przedstawiane przez nadawców i innych uczestników rynku audiowizualnego, spowodowały potrzebę prac nad przygotowaniem obszernego pakietu propozycji dostosowujących ustawę do potrzeb sektora radiowo-telewizyjnego.

3.2 Pod koniec 1996 roku gotowy projekt nowelizacji ustawy Rada przekazała na ręce Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o rozważenie przez rząd możliwości wniesienia go do Sejmu.

Premier przekazał projekt do zaopiniowania przez m.in. Ministrów: Finansów, Gospodarki, Skarbu Państwa, Łączności, Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, a także przez Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych. Opinie te były następnie przekazywane Krajowej Radzie z wnioskiem o ich rozważenie.

KRRiT przeanalizowała zgłoszone uwagi, wprowadziła poprawki i przekazała zmienioną wersję nowelizacji rządowi w celu nadania projektowi dalszego biegu.

Uwagi przedstawione przez administrację rządową nie naruszały zasadniczych kierunków nowelizacji. Znaczna ich część została przez Krajową Radę uwzględniona. Zmiany wprowadzone do projektu, poza poprawkami redakcyjnymi, dotyczą następujących zagadnień.

W odniesieniu do nadawców publicznych przyjęto kilka propozycji. W sprawach przydziałów częstotliwości i kanałów dla nadawców publicznych przyjęto zasadę, że warunki wykorzystywania częstotliwości lub kanału będą ustalane w takim samym zakresie, jak dla nadawców komercyjnych. Zmiana ta usuwa dość istotną lukę dotyczącą zasad wydawania decyzji o przydziale częstotliwości na podstawie art. 26 ustawy. Skorygowany został przepis o udzielaniu zgody na uczestnictwo publicznych nadawców w spółkach. Zgoda na tworzenie i uczestnictwo w spółkach byłaby wydawana przez Krajową Radę, ale w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Odstąpiono także od udzielania takiej zgody w każdym przypadku

i ograniczono ten wymóg do operacji angażujących więcej niż jedną dwudziestą część kapitału akcyjnego spółki. Skorygowano przepis o odwoływaniu członków rady nadzorczej w spółce publicznej poprzez wprowadzenie zasady, iż w przypadku odmowy udzielenia pokwitowania radzie nadzorczej odwołana może być tylko cała rada, a nie poszczególni jej członkowie.

Rozszerzono zakres upoważnień Krajowej Rady w zakresie abonamentu za używanie odbiorników. Proponuje się, aby Rada określała bliżej sposób dokumentowania uprawnień do ulg i zwolnień z opłat abonamentowych. Rada miałaby także uzyskać prawo do tworzenia rezerwy w wysokości do 1 procenta planowanych wpływów abonamentowych na realizację przez spółki publicznej radiofonii i telewizji szczególnie istotnych zadań programowych i badawczych (art. 50 ust. 1).

Zaakceptowano także korekty zgłoszone do przepisu regulującego sprawę archiwów pozostałych po p.j.o. Polskie Radio i Telewizja. Istotą tych korekt jest zagwarantowanie uprawnień przysługujących administracji archiwów państwowych do zgromadzonych materiałów.

W sprawach koncesjonowania i udzielania innych zezwoleń przewidzianych w ustawie nowelizującej, wprowadzono kilka postanowień konkretyzujących uprawnienia przewodniczącego Krajowej Rady. Sprecyzowano przepis o możliwości odstąpienia od konkursu koncesyjnego w przypadku zmiany wydanej wcześniej koncesji, jeżeli zmiana ta nie powoduje zwiększenia zasięgu rozpowszechniania programu o więcej niż 20 procent. Stopień zwiększenia zasięgu ustala się zgodnie z przepisami o opłatach koncesyjnych, czyli uwzględniając liczbę nowych potencjalnych odbiorców programu. W sprawach zezwoleń wydawanych na podstawie art. 39 (teletekst, programy telesprzedazowe, programy nadawców zagranicznych, inne przekazy audiowizualne) będą stosowane odpowiednio niektóre przepisy o udzielaniu koncesji (art. 36 - 38).

Do dalszej dyskusji pozostawiono natomiast kwestię podziału kompetencji między Krajową Radę a Ministra Łączności w sprawach udzielania zezwoleń na usługi audiowizualne wymienione w art. 39. Krajowa Rada zmierza do takiego ustalenia tej granicy, aby udzielanie zezwoleń na wszystkie przekazy audiowizualne przeznaczone do powszechnego odbioru pozostawało w kompetencjach Rady. Natomiast nadawanie uprawnień do świadczenia usług telekomunikacyjnych za pomocą częstotliwości przydzielonych nadawcy na cele rozpowszechniania programu (np. usługa przywoławcza) należałoby do Ministra Łączności, z tym że podjęcie rozstrzygnięcia następowałoby w porozumieniu z przewodniczącym Rady.

Istotna zmiana dotyczy zasad rozliczania czasu audycji wytworzonych przez producentów krajowych. Proponuje się wyłączenie transmisji sportowych z listy audycji, które nie są zaliczane do produkcji krajowej.

W sprawach organizacji biura KRRiT zrezygnowano z możliwości objęcia jego pracowników przepisami o służbie cywilnej, uznając, iż instytucja ta została wprowadzona dla urzędów administracji rządowej, a aparat KRRiT działa poza tą sferą administracji.

3.3 W ostatecznym kształcie znowelizowano następujące przepisy:

- art. 4 - poprzez uzupełnienie definicji zawartych w ustawie. Celem jest dostosowanie kluczowych pojęć (program, audycja) do nowych form programowych i twórczych, a także ustalenie znaczenia takich pojęć jak sponsorowanie, telesprzedaz i producent europejski;

- art. 6 - poprzez nowe uregulowania dotyczące zadań Krajowej Rady i ich dostosowanie do sformułowań zawartych w projekcie ustawy konstytucyjnej;
- art. 10 - poprzez wzmocnienie uprawnień kontrolnych przewodniczącego KRRiT w zakresie wykonywania przez nadawców ustawowych i koncesyjnych obowiązków oraz egzekwowania ustawowych zakazów reklamy niektórych towarów.

W związku z przystąpieniem do OECD oraz włączeniem naszego kraju do jednolitej polityki audiowizualnej Unii Europejskiej, harmonizowanie polskich przepisów z Dyrektywą „O telewizji bez granic”, a także wykonywanie Europejskiej Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej, konieczne jest zbliżenie niektórych rozwiązań ustawy dotyczących produkcji krajowej, produkcji niezależnej i produkcji europejskich do standardów europejskich (art. 15). Nastąpi to poprzez wprowadzenie możliwości zastąpienia części udziału audycji krajowych w programie wymogiem przeznaczenia określonych nakładów finansowych na produkcję krajową przez nadawcę. Proponowane przepisy umożliwią większą elastyczność w stosowaniu kwot produkcji krajowej i produkcji niezależnej, by nie hamować rozpowszechniania programów tematycznych i specjalistycznych.

Do całościowej regulacji telesprzedaży zmierzają zmiany zaproponowane w art. 16 ustawy. Celem nowelizacji jest uregulowanie telesprzedaży jako elementu programów uniwersalnych oraz dopuszczenie możliwości uruchomienia specjalistycznych programów zawierających wyłącznie telesprzedaż (art. 39).

W związku z wykładnią Trybunału Konstytucyjnego dotyczącą art. 28 ustawy, proponuje się jednoznaczne określenie zasad odwoływania członków rad nadzorczych, przy zastosowaniu zasad chroniących niezależność tych gremiów.

Dotychczasowe doświadczenia związane z funkcjonowaniem rad programowych w spółkach publicznego radia i telewizji uzasadniają zwiększenie udziału w tych organach osób posiadających doświadczenie i wiedzę w dziedzinie kultury i środków masowego przekazu.

Uzupełnienia wymagają przepisy regulujące postępowanie koncesyjne. Kolejne postępowania koncesyjne wykazały, że konieczne jest wprowadzenie wyraźnych postanowień regulujących rozszerzenie koncesji, albowiem znaczna część częstotliwości przeznaczana jest obecnie na rozszerzenie wydanych wcześniej koncesji. Mimo że pierwsza grupa koncesji radiowych wygaśnie dopiero w roku 2001, celowe jest - ze względu na wieloletni cykl inwestowania w przedsięwzięcia medialne - określenie zasad postępowania w sprawie ponownego udzielania koncesji. Zmiany zaproponowane w art. 34 wprowadzają nowy tryb postępowania w sprawie rozszerzenia zasięgu rozpowszechniania programu, zaś nowy ust. 4 w art. 36 reguluje postępowanie w sprawie ponownego wydania koncesji.

Istotna zmiana polegałaby na rozluźnieniu ograniczeń kapitałowych, jakim poddani są inwestorzy zagraniczni, poprzez podniesienie górnej granicy ich zaangażowania z 33% do 49% (art. 35 ust. 2). Propozycja ta wynika z doświadczeń z zagranicznymi nadawcami programów adresowanych do audytorium polskiego, którzy zrażeni m.in. tym przepisem woleli ustanowić siedzibę poza Polską i korzystać ze swobody odbioru i rozprowadzania ich programów w Polsce, zagwarantowanej przez Europejską Konwencję o Telewizji Ponadgranicznej. Krajowa Rada proponuje podnieść próg kapitałowy (po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej wszelkie ograniczenia kapitałowe i tak będą musiały zostać zniesione, przynajmniej jeżeli idzie o inwestorów z krajów Unii) po to, by zachęcić tych inwestorów do zakładania siedzib w Polsce, dzięki czemu będą podlegali polskiej jurysdykcji, będą płacili podatki w Polsce, zatrudniali więcej polskiego personelu i będą podlegali

wymogom ustawy oraz koncesji w zakresie inwestycji w produkcję audiowizualną w Polsce. Przywrócenia wymaga natomiast ustawowa możliwość kontroli zmian kapitałowych z udziałem podmiotów zagranicznych w spółkach posiadających koncesje na rozpowszechnianie programów (art. 40a).

Projekt zmierza do szerszego uwzględnienia w ustawie możliwości, jakie stwarza cyfrowa technika produkcji i rozpowszechniania programów, integracja usług w sieciach telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie częstotliwości przeznaczonych na rozpowszechnianie programów do świadczenia innych usług. Rozwój możliwości technicznych i inicjatyw w tej dziedzinie jest bardzo szybki i dlatego konieczne jest dokonanie rozgraniczenia uprawnień między poszczególne organy państwowe, aby problemy kompetencyjne nie hamowały rozwoju oferty audiowizualnej.

Z tego względu w art. 39 proponuje się objęcie zezwoleniami przewodniczącego KRRiT, wydawanymi na podstawie uchwał KRRiT:

- przekazów tekstowych nadawcy;
- przekazów tekstowych podmiotu innego niż nadawca;
- programów rozpowszechnianych w sieciach kablowych zawierających wyłącznie telesprzedaż;
- programów rozpowszechnianych w języku obcym z terenu Polski przeznaczonych dla odbiorców za granicą;
- przekazów nie stanowiących programu (np. wideo na żądanie);
- rozpowszechniania do powszechnego odbioru informacji nie stanowiących programu za pomocą częstotliwości przeznaczonej do rozpowszechniania programu.

Natomiast wykorzystanie tych częstotliwości do świadczenia innych usług telekomunikacyjnych wymagałoby uzgodnienia z przewodniczącym KRRiT dokonywanego przez organ udzielający zezwolenia na świadczenie tych usług.

W związku z tym, że obecne przepisy dotyczące sankcji za naruszenie ustawy okazują się mało precyzyjne, proponuje się zmianę sposobu ustalania maksymalnej wysokości kary finansowej, orzekanej na podstawie art. 54 ust. 1.

W odniesieniu do Telewizji Polskiej S.A. proponuje się usunąć z art. 64 enumeratywną listę wewnętrznych jednostek organizacyjnych TVP S.A., tworzących i rozpowszechniających programy regionalne. Przesłanką prawną do takiej propozycji jest zamiar pozostawienia kwestii tworzenia oddziałów oraz ich wewnętrznej organizacji do uregulowania w statucie spółki w oparciu o przepisy kodeksu handlowego.

W związku z problemami prawnymi, jakie powstają w zakresie wykorzystywania zbiorów programowych pozostałych po dawnej p.j.o. Polskie Radio i Telewizja oraz innych państwowych strukturach radiowo-telewizyjnych, proponuje się jednoznaczne określenie zakresu uprawnień przysługujących nadawcom publicznym do przedmiotów i praw na dobrach niematerialnych, składających się na te zbiory (art. 3 ustawy nowelizującej).

Przyjęcie projektowanych zmian w ustawie nie będzie pociągało zwiększonych wydatków z budżetu, natomiast w związku z uregulowaniem nowych form usług audiowizualnych może prowadzić do zwiększonych przychodów z tytułu opłat za zezwolenia na tę działalność.

3.4 Prezes Rady Ministrów Jerzy Buzek, 31 grudnia 1997 roku przekazał projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji Marszałkowi Sejmu RP, Maciejowi Płażyńskiemu. Projekt skierowano do Komisji Kultury i Środków Przekazu, która powołała nadzwyczajną podkomisję do jego rozpatrzenia.

Dynamika zmian oraz szeroka dyskusja jaką wywołał projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji, przygotowany przez Krajową Radę spowodował, że po ponownej, uważnej lekturze projektu Rada przyjęła stanowisko, które następnie przesłane zostało, 21 stycznia 1998 roku, na ręce Szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów p. Wiesława Walendziaka upoważnionego do uzasadnienia projektu w toku prac parlamentarnych. Stanowisko obejmowało następujące propozycje:

1) art. 28 ust. 1b zdanie drugie wymaga doprecyzowania. Ustawa o radiofonii i telewizji zawiera regulacje odnośnie poszczególnych członków rady nadzorczej z uwagi na fakt, iż ośmiu spośród dziewięciu członków powołuje Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji natomiast jednego Minister Skarbu. Jest to zapis odmienny niż w kodeksie handlowym. W obecnym kształcie zapis może wzbudzać wątpliwości interpretacyjne.

2) w art. 28a po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Członek rady programowej może być odwołany przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji w przypadkach określonych w art. 7 ust. 6 pkt 1 - 3. Odwołanie może nastąpić również na wniosek przewodniczącego rady programowej w przypadku stałego nieuczestniczenia w pracach rady.”,

Przepis ten został doprecyzowany poprzez wskazanie przypadków w jakich członek rady programowej może zostać odwołany. W dotychczasowym brzmieniu brakowało takiej regulacji.

3) w art. 34 w ust. 1 wyrazy „w porozumieniu z Ministrem Łączności” zastępuje się wyrazami „po przekazaniu przez Ministra Łączności częstotliwości”,

Wprowadzenie powyższej zmiany wynika bezpośrednio z treści art. 33 ust. 2, który stwierdza, że organem właściwym w sprawach koncesji jest przewodniczący KRRiT. Decyzje w sprawach koncesji podejmuje przewodniczący KRRiT na podstawie uchwały Krajowej Rady i są one ostateczne (art. 33 ust. 3). Art. 34 ust. 2 mówi, że ogłoszenie koncesyjne przewodniczący zamieszcza w prasie „w porozumieniu z Ministrem Łączności”. Ustawa nie określa na czym polega, czy co ma określać takie „porozumienie”. W związku z tym zaproponowana zmiana wydaje się w pełni uzasadniona.

4) w art. 37 w ust. 4 wyrazy „po zasięgnięciu opinii Ministra Łączności” skreśla się.

Proponowana nowelizacja ma na celu pominięcie opinii Ministra Łączności przy wydawaniu aktu wykonawczego do ustawy.

5) w art. 38 dodaje się pkt 7 w następującym brzmieniu: „7) osoba posiadająca koncesję narusza przepisy ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a fakt ten został stwierdzony prawomocnym wyrokiem sądu.”

W związku z licznymi skargami, napływającymi do Krajowej Rady od organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, proponowana nowelizacja ma na celu zdyscyplinowanie nadawców do przestrzegania przepisów.

Proponuje się jednocześnie zmianę art. 3 ust. 1 zdanie 1, w taki sposób, aby jednoznacznie określić, że administracja archiwalna nie pozostaje dysponentem praw autorskich i praw na dobrach niematerialnych, zbiorów Polskiego Radia S.A. i Telewizji

Polskiej S.A. oraz w sposób jednoznaczny określić status zbiorów programowych tych Spółek.

Prace nad ustawą o reklamie

3.5 W czerwcu 1996 r. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podjęła decyzję o przygotowaniu projektu ustawy o reklamie. Prace nad projektem zlecono departamentowi reklamy w biurze KRRiT.

Rozwiązania funkcjonujące w różnego rodzaju aktach prawnych są nieadekwatne do zjawisk występujących na rynku reklamowym. Niektóre akty prawne powstały jeszcze w latach 80 (ustawa o wychowaniu w trzeźwości - 1982 r., prawo prasowe - 1984 r.), kiedy to reklama była zjawiskiem nieznanym w Polsce. Ustawa o reklamie musi uwzględnić nowe zjawiska, jak np. reklamę adresowaną do dzieci, reklamę broni, reklamę społeczną, reklamę papierów wartościowych. W obecnej chwili działalność reklamową reguluje około 14 aktów prawnych różnej rangi. Zebranie zasad regulujących tę dziedzinę w jednym akcie prawnym na pewno pozwoliłoby uniknąć zarówno poszukiwania właściwych przepisów, jak i ograniczyłoby możliwości wykorzystywania luk prawnych i różnej interpretacji przepisów dotychczas obowiązujących. Także wiele z istniejących i stosowanych już przepisów uzyskałoby właściwą rangę - np. przepisy zawarte w zasadach etyki zawodowej. Uniknąć można by również tworzenia takich przepisów, które nie mają nic wspólnego z rzeczywistością, np. istniejący w Polsce zakaz reklamy piwa nagminnie omijany przez producentów.

Przygotowując wstępny projekt ustawy o reklamie wykorzystywano m.in. akty prawne regulujące działalność reklamową w Niemczech, Kodeks Reklamy ITC i Kodeks Sponsorski ITC z Wielkiej Brytanii, zbiór przepisów prawnych Europejskiego Stowarzyszenia Agencji Reklamowych, Kodeks Reklamy Holenderskiego Stowarzyszenia Producentów Alkoholu, ustawy o reklamie obowiązujące w Republice Czeskiej, w Hiszpanii i Rosji.

Przewiduje się, że zakończenie prac nad projektem nastąpi w czerwcu 1998 roku.

Rozporządzenia KRRiT

3.6 W Dzienniku Ustaw z 24 lutego 1997 r. Nr 17, pod pozycją 95, ukazało się rozporządzenie Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z 14 stycznia 1997 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych. Rozporządzenie wydane zostało na podstawie art. 48 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji. Nowelizacja rozporządzenia dotyczyła wykreślenia w § 7 ust. 1 pkt. 1 i 3. Zmiana tego przepisu podyktowana była faktem, iż opłaty abonamentowe jako należności Skarbu Państwa są zobowiązaniem majątkowym i sam fakt zgonu dłużnika nie może wpływać na umorzenie tego zobowiązania, ponieważ z chwilą śmierci dłużnika Skarb Państwa ma roszczenie wobec jego masy spadkowej. Podobnie, wyjazd dłużnika i jego stały pobyt za granicą nie może mieć związku z jego zobowiązaniami względem Skarbu Państwa powstałymi z tytułu posiadania odbiornika radiofonicznego bądź telewizyjnego.

W Dzienniku Ustaw z 16 września 1997 r. Nr 108, poz. 701 opublikowano kolejną zmianę tego aktu prawnego. Nowelizacja dotyczyła podniesienia wysokości opłaty abonamentowej, umożliwienia wnoszenia jej w okresach kwartalnych i półrocznych oraz za kolejne trzy miesiące bądź sześć miesięcy w zmniejszonej wysokości.

Do rozporządzenia wprowadzono również pojęcie „renty socjalnej”, która zgodnie z art. 27 ustawy z 14 czerwca 1996 r. o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz.U. Nr 100, poz. 459), przysługuje osobom trwale niezdolnym do pracy, których inwalidztwo powstało przed ukończeniem 18. roku życia, podczas trwania nauki w szkole ponadpodstawowej lub przed ukończeniem 25. roku życia w trakcie studiów w szkole wyższej, a także w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. „Renta socjalna” przysługuje również grupie osób pobierających dotychczas zasiłek stały. Rozporządzenie nie przewiduje zwolnień z opłat z tytułu „renty socjalnej”.

Rozporządzenie przyznaje także jednostkom Poczty Polskiej - w udokumentowanych przypadkach losowych - prawo zwrócenia się do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z wnioskiem o umorzenie lub rozłożenie na raty zaległości w opłatach abonamentowych.

Kolejna zmiana tego rozporządzenia jest wynikiem nowelizacji ustawy z 24 stycznia 1997 r. o zmianie ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego. Nowelizacja tej ustawy rozszerzyła krąg osób uprawnionych do zwolnień z tytułu opłat abonamentowych, w związku z czym należało zmienić również rozporządzenie w tym zakresie.

W Dzienniku Ustaw Nr 6, poz. 23 z 15 stycznia 1998 r. opublikowano trzecią z kolei nowelizację rozporządzenia, która jest wynikiem zmiany ustawy z 28 czerwca 1996 r. o zmianie niektórych ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym i o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 100, poz. 461) oraz ustawy z 9 maja 1991 r. o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 46, poz. 201 z późn. zm). Ustawa ta wprowadziła zamiast stosowanych dotychczas pojęć - grup inwalidztwa - trzy inne kategorie, a mianowicie: całkowicie niezdolnych do pracy i do samodzielnej egzystencji; całkowicie niezdolnych do pracy; częściowo niezdolnych do pracy. Komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia zastąpiono instytucją lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Znowelizowana ustawa o zatrudnianiu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych wprowadziła orzecznictwo do celów ubezpieczenia społecznego. Wydane zaś na podstawie delegacji ustawowej, zawartej w tej ustawie rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 21 sierpnia 1997 r. wprowadziło orzecznictwo do innych celów, ustalając jednocześnie stopnie niepełnosprawności. Podstawę do przyznania ulg i uprawnień na podstawie odrębnych przepisów stanowi właśnie orzeczenie ustalające stopień niepełnosprawności.

3.7 W Dzienniku Ustaw Nr 25 poz. 146 z 27 lutego 1998 r. opublikowano nowelizację rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 12 lutego 1998 r. w sprawie trybu postępowania w związku z przedstawianiem w programach publicznej radiofonii i telewizji stanowisk partii politycznych, związków zawodowych i związków pracodawców w węzłowych sprawach publicznych. Polskie Radio S.A. zrezygnowało z eksploatacji fal średnich, na których emitowany był dotychczas Program IV. W programie tym rozpowszechniane były audycje umożliwiające przedstawianie stanowisk partii politycznych w węzłowych sprawach publicznych. W związku ze zmianą technicznych warunków nadawania zaistniała potrzeba przeniesienia tej audycji do Programu I PR S.A.

3.8 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji realizując delegację zawartą w art. 15 ust. 3 wydała rozporządzenie z 13 listopada 1997 r. w sprawie minimalnego udziału audycji producentów europejskich w programach telewizyjnych (Dz. U. Nr 144, poz. 970). Rozporządzenie to jest wynikiem dostosowania prawa polskiego do Dyrektywy Rady Europy 89/522/EC z 3 października 1989 r. „Telewizja bez granic” znowelizowanej Dyrektywą Rady i Parlamentu Europejskiego 97/36/EC z 19 czerwca 1997 r.

W rozporządzeniu określono minimalny udział audycji producentów europejskich w programach telewizyjnych. Określono równocześnie przesłanki jakie musi spełniać „audycja”, aby można było ją uznać za wytworzoną przez producenta europejskiego. Rozporządzenie uwzględnia art. 10 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej z 5 maja 1989 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 32, poz. 160) obowiązującej w Polsce od 1 maja 1993 r., w którym Państwa - Strony są zobowiązane do zagwarantowania za pomocą odpowiednich środków, że nadawcy będą rezerwować dla dzieł europejskich większość czasu emisyjnego, wyłączając czas przeznaczony na dzienniki, imprezy sportowe, rozrywkę, reklamy i usługi teleksowe. Tak zarezerwowana część czasu emisyjnego powinna wzrastać progresywnie na podstawie stosownych kryteriów z równoczesnym poszanowaniem obowiązków nadawcy wobec widzów w zakresie informacji, edukacji, kultury i rozrywki.

Rozporządzenie zostało oparte na rozwiązaniach zastosowanych w odniesieniu do kwoty audycji producentów krajowych. Kwota audycji krajowych ustalana zgodnie z rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z 22 września 1993 r. w sprawie minimalnego udziału audycji producentów krajowych w programach radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. Nr 99, poz. 456) stanowi podstawę ustalenia kwoty audycji producentów europejskich.

Rozliczanie przez nadawców udziału audycji wytworzonych przez producentów europejskich w rocznym czasie nadawania programu odbywa się w okresie roku kalendarzowego, a w przypadku nadawania programu przez niepełny rok okres rozliczenia ulega odpowiedniemu skróceniu.

Należy podkreślić, że rozporządzenie to dostosowuje polskie prawo do telewizyjnych wymogów przewidzianych w aktach wyżej wymienionych przy zachowaniu pewnych odstępstw uwarunkowanych szczególną ochroną polskiej twórczości telewizyjnej.

3.9 Nowelizacja rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z 3 czerwca 1993 r. w sprawie opłat za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych i telewizyjnych związana jest przede wszystkim z podniesieniem wysokości opłat za udzielenie koncesji i zmniejszeniu tej opłaty w przypadku zmiany koncesji. Dokonując zmiany rozporządzenia wprowadzono również obniżkę opłaty za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu w systemie cyfrowym i opłaty za udzielenie koncesji na rozpowszechnianie programu w sposób rozsiewczy satelitarny. Rozporządzenie zostało, zgodnie z dyspozycją art. 40 ust. 2 u.r.t. , uzgodnione z Ministrem Finansów. W chwili obecnej przewodniczący KRRiT skierował rozporządzenie do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o zarządzenie publikacji w Dzienniku Ustaw.

Wpływ orzecznictwa NSA na działalność KRRiT

3.10 Zasadnicze znaczenie dla działalności Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji miała uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 grudnia 1996 roku dotycząca sprawy, w której naczelny organ administracji państwowej wydaje decyzję w pierwszej instancji w postępowaniu określonym przepisami kodeksu postępowania administracyjnego. Skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego można wówczas wnieść stosownie do przepisu art. 34 ust.1 ustawy z 11 maja 1995 roku o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368, z póź. zm.), po wyczerpaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy określonego w art. 127§ 3 k.p.a.

W związku z wyżej wymienioną uchwałą strona niezadowolona z załatwienia sprawy może wnieść skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego po uprzednim złożeniu do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przewodniczący KRRiT jest obowiązany rozpatrzyć wniosek w terminie nie później niż 30 dni od dnia jego złożenia. Po otrzymaniu rozstrzygnięcia w kwestii załatwienia wniosku strona ma prawo złożenia skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o załatwieniu sprawy.

Kontrola przestrzegania warunków koncesji przez nadawców: problemy i perspektywy

3.11 Zadania kontrolne Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji realizowane są z zastosowaniem instrumentów przewidzianych w ustawie o radiofonii i telewizji.

Kontrolą prowadzoną przez Krajową Radę objęte są wszystkie grupy nadawców. Środki kontroli są ograniczone, ale jej zakres obejmuje wszelkie okoliczności dotyczące zgodności działania nadawcy z przepisami ustawy, z przepisami wydanymi na podstawie ustawy oraz warunkami określonymi w decyzji koncesyjnej. Przedmiotem uwagi jest nadawany program (w tym reklama) - w zakresie, w jakim poddają go kontroli ze względu na ustawowe wymogi i ograniczenia wymienione wyżej akty prawne - a także techniczne warunki emisji programu (przestrzeganie zapisanych w koncesji warunków emisji) i ekonomiczno-prawne warunki prowadzenia działalności przez nadawców, także w zakresie ich zgodności z ustawą o radiofonii i telewizji.

Środkiem kontroli w zakresie nadawanego programu jest zarówno dokumentacja pochodząca od nadawcy, jak i monitoring prowadzony w biurze Krajowej Rady.

W odniesieniu do nadawców publicznych, we współpracy z nimi wypracowano system dorocznej sprawozdawczości, dotyczącej nadawanego programu. Sprawozdanie uwzględnia strukturę programu, udział reklamy, realizację w programie przepisów art. 21 ust. 2 pkt. 5 oraz 7-9 ustawy o radiofonii i telewizji, obowiązkowe kwoty produkcji producentów krajowych i niezależnych. Program ogólnopolskich nadawców publicznych jest także poddawany pogłębionym analizom jakościowym, dotyczącym rzetelności informowania przez media publiczne i ich roli w publicznej debacie przy okazji ważnych dla państwa i społeczeństwa wydarzeń, takich jak wybory do parlamentu i kampania przed referendum konstytucyjnym (por. Sprawozdanie Krajowej Rady, rozdział V i „Informacja” rozdział IV).

W odniesieniu do nadawców koncesjonowanych, ze względu na wielość podmiotów, w dotychczasowym systemie dominują z konieczności kontrole o charakterze doraźnym, interwencyjnym, podejmowane w przypadku domniemania naruszenia prawa, w reakcji na

składane w Krajowej Radzie skargi instytucji i osób prywatnych. Ponadto przeprowadzane są kontrole zgodności nadawanego przez nadawców koncesjonowanych programu z zapisami koncesji. W 1997 r. przeprowadzono kilka takich kontroli (por. Sprawozdanie, rozdz. V).

3.12 Ustawa o radiofonii i telewizji przyznaje Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji lub jej przewodniczącemu ściśle określone środki prawne, umożliwiające stosowanie sankcji karnych wobec nadawców naruszających przepisy ustawy bądź warunki przyznanej koncesji.

Zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy przewodniczący może wezwać nadawcę do zaniechania działań w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały KRRiT lub warunki koncesji. W ustępie 4 dopuszczona jest możliwość wydawania przez przewodniczącego, na podstawie uchwały KRRiT, decyzji nakazującej zaniechanie przez nadawcę działań w wyżej wymienionym zakresie.

W rozdziale 8 ustawy (Odpowiedzialność karna), w art. 53 i 54, ustawodawca umożliwił przewodniczącemu Krajowej Rady podejmowanie decyzji nakładających karę pieniężną na nadawcę bądź osobę kierującą działalnością nadawcy. Kary określone w art. 53 ust. 1 dotyczą tylko czynów, które zostały wymienione w sposób enumeratywny.

W okresie sprawozdawczym przewodniczący Rady skorzystał z wymienionych uprawnień w stosunku do: Telewizji Polsat, Radia City, Radia Koszalin S.A. oraz Radia Fama.

Decyzją Nr 139/97 z dnia 10 lipca 1997 roku na Telewizję Polsat przewodniczący nałożył karę pieniężną w wysokości 300 000 zł. Powodem do wydania tej decyzji było rozpowszechnienie przez koncesjonariusza filmu pt. „Ostry poker w Małym Tokio”. Emisja filmu rozpoczęła się o godz. 20.00 i zakończyła ok. godz. 21.30. Rozpowszechnianie filmu nie zostało poprzedzone ostrzeżeniem o możliwości szkodliwego wpływu filmu na psychiczny, uczuciowy i fizyczny rozwój dzieci i młodzieży. Do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wpłynęły skargi zarzucające nadawcy rozpowszechnienie filmu zawierającego sceny brutalne i okrutne, z naruszeniem przepisów.

Krajowa Rada w dniu 18 czerwca 1997 roku po zapoznaniu się z treścią filmu stwierdziła, że zawiera on wiele scen drastycznych i ukazujących przemoc (obrazy znęcania się, gwałtów, morderstw), mogących mieć negatywny wpływ na psychiczny i uczuciowy rozwój dzieci i młodzieży. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podjęła uchwałę Nr 191/97, w której upoważniła przewodniczącego do wszczęcia postępowania w sprawie rozpowszechnienia wyżej wymienionego filmu przez Telewizję Polsat S.A.

Przewodniczący Krajowej Rady podjął postępowanie w sprawie. Telewizja Polsat została powiadomiona o wszczęciu postępowania i wezwana do przedstawienia wyjaśnień o względach programowych, które spowodowały rozpowszechnienie filmu oraz wszystkich innych okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Prezes Zarządu wyjaśnił m.in., że decyzję o włączeniu 12 marca 1997 r. do programu Polsatu filmu pt. „Ostry poker w Małym Tokio” podjęto biorąc pod uwagę, „że film ten jest szeroko znany w Polsce (...) reprezentuje typowy schemat współczesnych orientalnych filmów akcji, z którymi polska widownia ma - poprzez kino, video oraz polskie i zagraniczne stacje telewizyjne - codzienny kontakt, jest w wysokim stopniu skonwencjonalizowany, utrzymany w klimacie „strasznej bajki” a jego brutalność jest umowna”.

W świetle zgromadzonego materiału Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stwierdziła, że film pt. „Ostry poker w Małym Tokio” zawierał sceny ukazujące odcinanie części ciała, w tym głowy, samobójstwa, torturowanie ludzi za pomocą prądu elektrycznego, spalanie

człowieka, miażdżenie ludzi, gwałty oraz kilkadziesiąt zabójstw. Takie nagromadzenie w jednej audycji scen ukazujących brutalność, przemoc i okrucieństwo uzasadnia zakwalifikowanie tego filmu jako audycji, która może zagrazać psychicznemu, uczuciowemu lub fizycznemu rozwojowi dzieci i młodzieży. Rozpowszechnienie takiej audycji, o ile nadawca uzna, że jest to uzasadnione jego wartością artystyczną, dokumentalną, informacyjną lub wagą historyczną, powinno nastąpić po godzinie 23.00. Emisja powinna być poprzedzona odpowiednim ostrzeżeniem. Warunki te nie zostały spełnione - emisja miała miejsce ok. godz. 20.00. w porze największej oglądalności, czyli w porze powszechnego korzystania z telewizji przez dzieci i młodzież.

Decyzje dotyczące nadawcy publicznego - Radia Koszalin S.A., oraz nadawcy komercyjnego „Radio City” wydane zostały w związku z tragicznymi zdarzeniami w dniach 10 - 14 stycznia br. w Słupsku (por. załącznik do Sprawozdania pt. „Media wobec wydarzeń w Słupsku”).

W celu wyjaśnienia roli, jaką mogły odegrać media przekazując informacje o zdarzeniach na ulicach Słupska, Krajowa Rada zwróciła się do nadawców z prośbą o przesłanie materiałów i dokumentów, które umożliwiłyby dokonanie kontroli zgodności ich działań z przepisami ustawy.

Nadawcy przesłali dokumentację niekompletną, chociaż są zobowiązani do utrwalania audycji na odpowiednich nośnikach i przechowywania nagrań przez 28 dni od dnia rozpowszechnienia.

W nadesłanych przez Radio Koszalin S.A. materiałach stwierdzono brak około 19 godzin nagrania. Przesłane kasyety zarejestrowane były w sposób nieuporządkowany i obejmowały również nagrania programu wyemitowanego prawdopodobnie w sierpniu i grudniu ubiegłego roku. Sposób archiwizacji, a zwłaszcza opis kaset uniemożliwił w praktyce dokładną rekonstrukcję nagrania.

Radio City przesłało materiały, które zawierały wiele przerw o różnej długości. Krajowa Rada stwierdziła, że naruszono przepisy art. 20 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, a przewodniczący podjął decyzję o ukaraniu tych nadawców na podstawie art. 53 ust. 1 u.r.t. W stosunku do Radia Koszalin S.A. wymierzona została kara w wysokości 50 tys. zł. Radio City ukarano kwotą 15 tys. zł.

Ponadto stwierdzono, że w programie Radio City, w dniu 11 stycznia, w czasie jednej z bezpośrednich relacji z wydarzeń ulicznych, podane zostały dane osobowe i rysopis policjanta, podejrzanego o pobicie kibica. Te relacje mogły mieć wpływ na dynamikę wydarzeń w Słupsku. Nadawca został więc wezwany do zaniechania działań w zakresie tworzenia i rozpowszechniania programów, które naruszają warunki przyznanej koncesji.

W odniesieniu do Agencji Radiowo - Telewizyjnej „FAMA” sp. z o.o. z Kielc, która rozpowszechnia program radiofoniczny pod nazwą „Radio Fama” stwierdzono, że koncesjonariusz przekracza czas emitowanych reklam określony w przyznanej koncesji. Podjęcie decyzji było poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym. W trakcie tego postępowania w maju 1997 roku nadawca zapewnił przewodniczącego Krajowej Rady, że „podobna sytuacja nie będzie miała miejsca”. Pomimo złożonej deklaracji, nadawca działa nadal niezgodnie z warunkami przyznanej koncesji. W związku z tym przewodniczący na podstawie uchwały Krajowej Rady wydał, powołując się na przepis zawarty w art. 10 ust. 4 ustawy, decyzję nakazującą zaniechanie działań, które naruszają warunki przyznanej koncesji.

IV. KRAJOWA RADA JAKO ORGAN KONCESYJNY

Wstęp

4.1 Zgodnie z art. 33 ustawy o radiofonii i telewizji, organem właściwym w sprawach koncesji jest przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, który podejmuje decyzje na podstawie uchwał KRRiT.

Koncesjonowanie działalności w zakresie rozpowszechniania programów radiofonicznych i telewizyjnych odbywa się w trybie określonym w ustawie o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 1993 r., Nr 7, poz. 34, z późn. zm.) oraz w rozporządzeniu z dnia 2 czerwca 1993 roku KRRiT w sprawie zawartości wniosku oraz szczegółowego trybu postępowania w sprawach udzielania i cofania koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych i telewizyjnych (Dz.U. z 1993r. Nr 52, poz.244, z późn. zm.). Poza tym postępowanie podporządkowane jest przepisom kodeksu postępowania administracyjnego.

Opisana powyżej procedura i zasady rządzą również postępowaniem w sprawie zmian koncesji w zakresie technicznych warunków rozpowszechniania programu (rozszerzenia koncesji).

Ogłoszenia o możliwości uzyskania lub rozszerzenia koncesji opublikowane w okresie sprawozdawczym przez Przewodniczącego KRRiT

4.2 Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w porozumieniu z Ministrem Łączności, na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 1993r. Nr 7 poz. 34 z późn. zm.), ogłasza w drukowanych dziennikach prasowych informacje o możliwościach uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programów radiowych i telewizyjnych oraz ustala termin, nie krótszy niż 1 miesiąc od dnia ogłoszenia, do składania wniosków o udzielenie koncesji.

W okresie od 15 marca 1997 roku do 15 marca 1998 roku przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji opublikował trzy takie ogłoszenia:

- 27 stycznia 1997 roku (ze względu na termin opublikowania listy wnioskodawców 16 kwietnia 1997 roku ogłoszenie to zostało zakwalifikowane do wymienionego okresu sprawozdawczego),
- 16 kwietnia 1997 roku
- 28 lipca 1997 roku.

Termin złożenia wniosku upływał po 30 dniach od daty ogłoszenia. Następnie do publicznej wiadomości była podana informacja o uczestniczących w konkursie wnioskodawcach.

Charakterystyka poszczególnych ogłoszeń

1. Ogłoszenie z 27 stycznia 1997 r.

Ogółem w ogłoszeniu tym znalazło się 13 częstotliwości o małej mocy (do 1 kW) i 4 częstotliwości o dużej mocy (razem 17 radiowych) oraz 3 kanały telewizyjne.

Dwie częstotliwości w zakresie 66-74 MHz w woj. ciechanowskim i 7 częstotliwości w zakresie 87,5-108 MHz w woj. poznańskim, płockim i białostockim przeznaczono dla wnioskodawców starających się o uzyskanie koncesji lub o rozszerzenie zakresu posiadanej koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowej częstotliwości.

Sieć 7 stacji nadawczych pracujących w zakresie 87,5-108 MHz w woj. gorzowskim, kaliskim, kieleckim, krośnieńskim, lubelskim, elbląskim i zamojskim oraz jedną częstotliwość w zakresie 87,5-108 MHz w woj. katowickim przeznaczono dla już działających nadawców ogólnopolskich, w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych o zasięgu ogólnokrajowym. Oferta umożliwiała uzyskanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowych częstotliwości.

Jeden kanał w woj. tarnobrzeskim przeznaczono dla już działających nadawców, w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego.

Jeden kanał w woj. białostockim i jeden kanał w woj. kieleckim przeznaczono dla już działającego nadawcy ogólnopolskiego, w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego o zasięgu ogólnokrajowym.

Ogłoszenie zawierające wykaz wszystkich wnioskodawców, którzy wnioski złożyli w terminie do dnia 28 lutego 1997 r. w związku z ogłoszeniem z dnia 27 stycznia 1997 r., ukazało się 16 kwietnia 1997r.

W związku z ogłoszeniem wnioskodawcy przedłożyli 22 wnioski (5 telewizyjnych i 17 radiowych), w tym 7 złożonych było przez wnioskodawców ubiegających się o udzielenie 2 telewizyjnych koncesji i 5 radiowych oraz 15 - przez już działających nadawców ubiegających się o rozszerzenie koncesji - 3 telewizyjnych i 12 radiowych.

2. Ogłoszenie z 16 kwietnia 1997r.

Ogółem w ogłoszeniu tym znalazło się 28 częstotliwości radiowych o małej mocy (do 1kW) oraz 3 kanały telewizyjne.

Jedna częstotliwość w zakresie 66-74 MHz w woj. tarnowskim i 25 częstotliwości w zakresie 87,5-108 MHz w woj. białostockim, bielskim (2), gdańskim, katowickim, kieleckim, konińskim, koszalińskim, krakowskim (2), krośnieńskim (2), nowosądeckim (3), olsztyńskim, opolskim (2), rzeszowskim, słupskim, wałbrzyskim, wrocławskim, wrocławskim i zielonogórskim (2) - przeznaczono dla wnioskodawców starających się o uzyskanie koncesji lub o rozszerzenie zakresu posiadanej koncesji na rozpowszechnianie programów radio-

fonicznych, polegającej na przyznaniu prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowej częstotliwości.

Dwie częstotliwości w zakresie 87,5-108 MHz w woj. katowickim przeznaczono dla już działającego nadawcy ogólnopolskiego, w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych o zasięgu ogólnokrajowym poprzez uzyskanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowych częstotliwości.

Trzy kanały: w woj. śląskim, szczecińskim i chełmskim przeznaczono dla już działających nadawców, w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego.

Ogłoszenie zawierające wykaz wszystkich wnioskodawców, którzy wnioski złożyli w terminie do dnia 20 maja 1997 r. w związku z ogłoszeniem z dnia 16 kwietnia 1997 r., ukazało się 28 lipca 1997 r.

Do konkursu zgłoszono 52 wnioski (7 telewizyjnych i 45 radiowych), w tym 17 przez wnioskodawców ubiegających się o udzielenie koncesji (1 telewizyjny i 16 radiowych) i 35 przez już działających nadawców ubiegających się o rozszerzenie koncesji (6 telewizyjnych i 29 radiowych).

3. Ogłoszenie z 28 lipca 1997 r.

Ogółem w ogłoszeniu tym znalazło się 9 częstotliwości o małej mocy (do 1 kW) i 3 częstotliwości o dużej mocy (razem 12 radiowych) oraz 6 kanałów telewizyjnych.

Osiem częstotliwości w zakresie 87,5-108 MHz w woj. kieleckim przeznaczono dla wnioskodawców starających się o uzyskanie koncesji na rozpowszechnianie programu radiofonicznego o zasięgu regionalnym za pomocą sieci stacji nadawczych.

Cztery częstotliwości w zakresie 87,5-108 MHz w woj. bydgoskim, śląskim, wrocławskim i zamojskim przeznaczono dla wnioskodawców starających się o uzyskanie koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych o zasięgu lokalnym lub dla już działających nadawców w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programów radiofonicznych o zasięgu lokalnym poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowych częstotliwości.

Trzy kanały w województwach: krakowskim, warszawskim i białostockim dla już działających nadawców w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego o zasięgu lokalnym, regionalnym bądź ponadregionalnym poprzez przyznanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowych kanałów telewizyjnych.

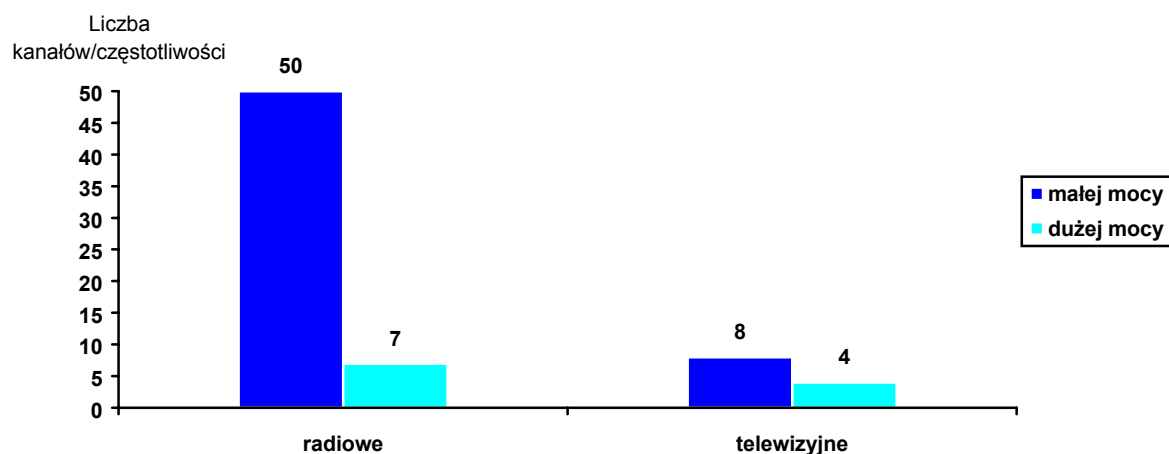
Trzy kanały w województwach: koszalińskim, białkopodlaskim i tarnobrzeskim dla już działającego nadawcy ogólnopolskiego w celu rozszerzenia zakresu koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego o zasięgu ogólnokrajowym poprzez uzyskanie prawa do rozpowszechniania programu za pomocą dodatkowych kanałów telewizyjnych.

Ogłoszenie zawierające wykaz wszystkich wnioskodawców, którzy złożyli wnioski w terminie do dnia 30 sierpnia 1997 r. w związku z ogłoszeniem z dnia 28 lipca 1997 r., ukazało się w dniu 8 października 1997 r.

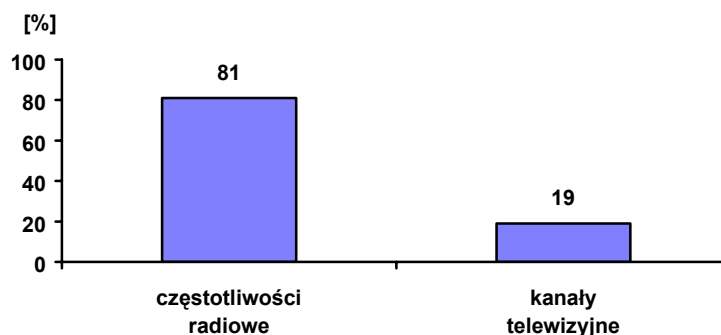
Do konkursu zgłoszono 21 wniosków (6 telewizyjnych i 15 radiowych), w tym 6 przez wnioskodawców ubiegających się o udzielenie koncesji (1 telewizyjny i 5 radiowych)

i 15 przez już działających nadawców ubiegających się o rozszerzenie koncesji (5 telewizyjnych i 10 radiowych),

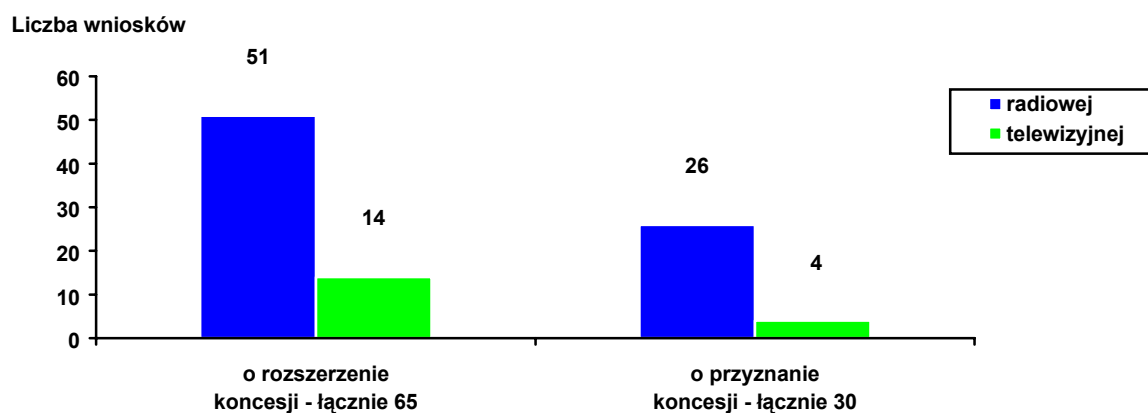
Zestawienie łączne oferty przedstawionej w trzech ogłoszeniach opublikowanych w 1997 r.

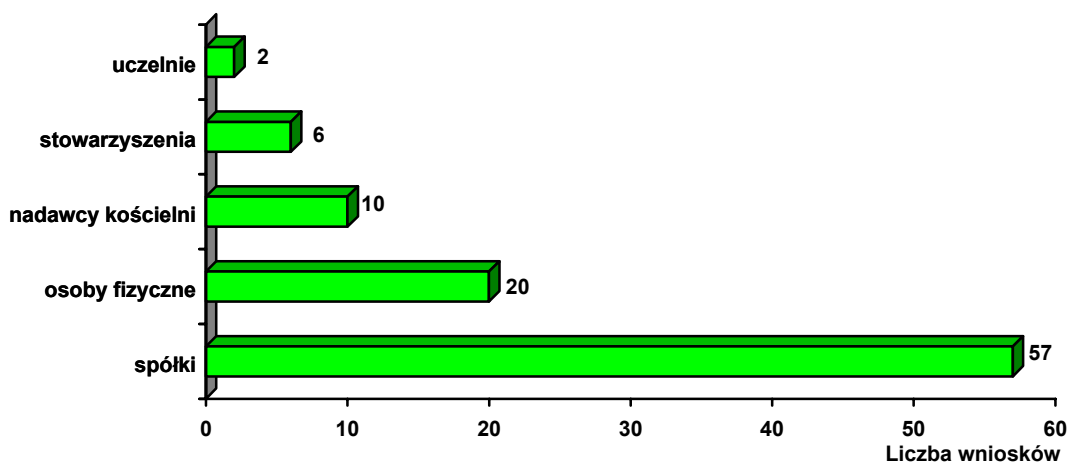
Procentowy udział wniosków złożonych o kanały telewizyjne i o kanały radiowe w ogólnej liczbie 95 zgłoszonych wniosków.

**Złożone wnioski wg podziału:
o rozszerzenie zakresu już posiadanej koncesji, lub o nową koncesję**

Podział wniosków wg statusu podmiotu

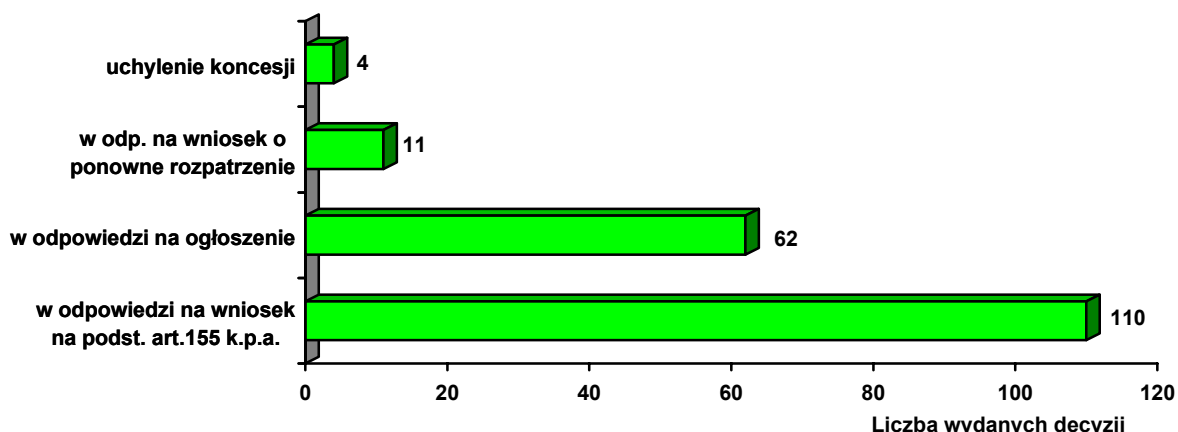

Należy podkreślić, że w związku z każdym ogłoszeniem niektórzy z wnioskodawców złożyli wnioski na więcej niż jedną częstotliwość radiową lub więcej niż jeden kanał telewizyjny.

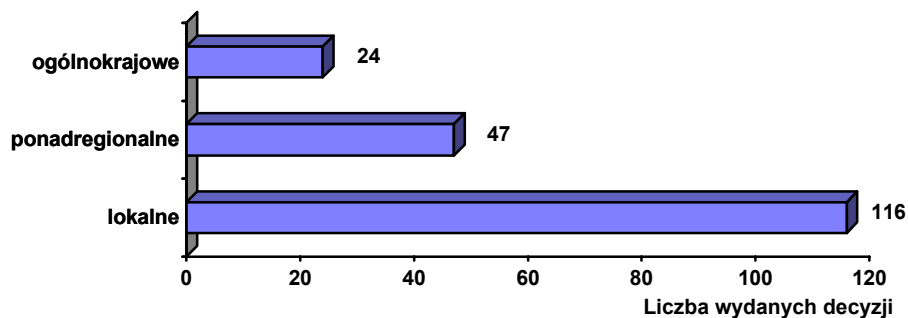
Decyzje koncesyjne KRRiT

4.3 Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w okresie od 15 marca 1997 roku do 15 marca 1998 roku wydał na podstawie uchwał Krajowej Rady 187 decyzji koncesyjnych. Poniższe wykresy ilustrują charakter tych decyzji.

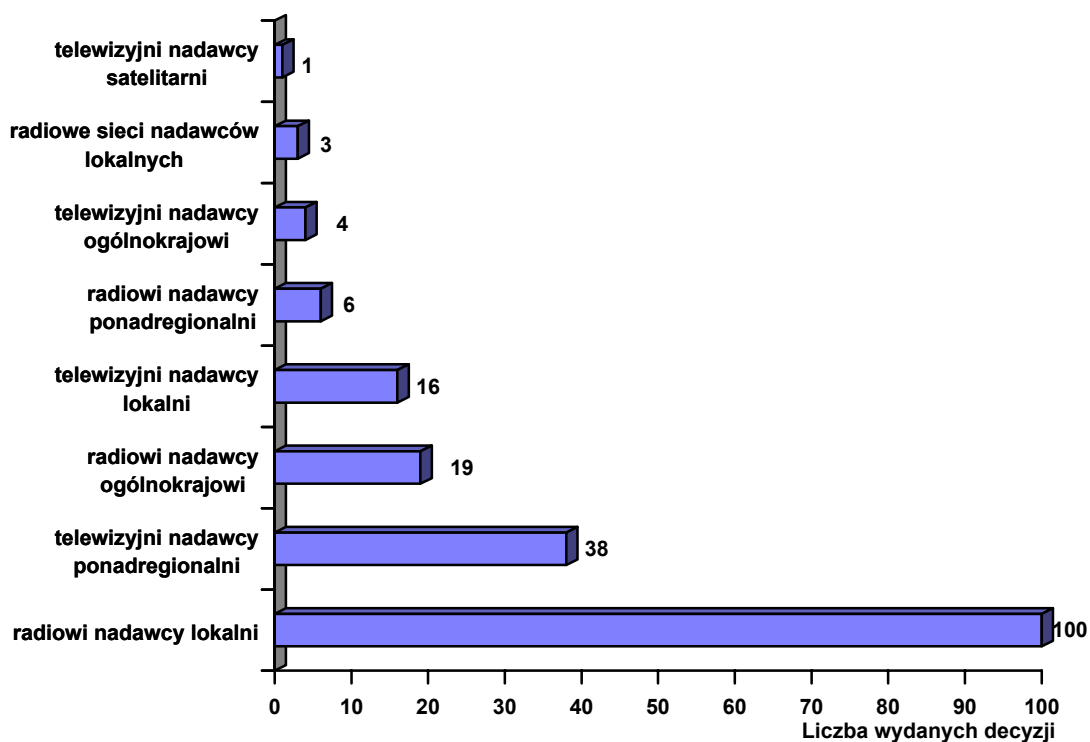
Podział decyzji koncesyjnych pod względem merytorycznym

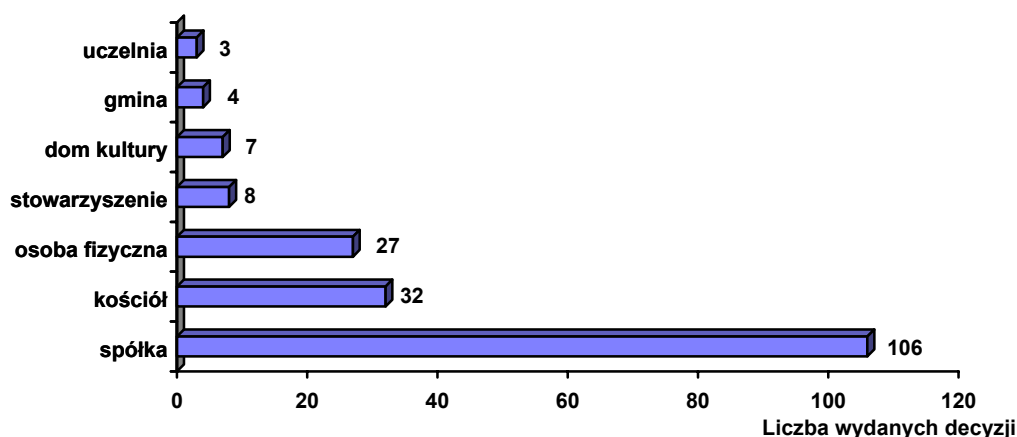
Podział decyzji koncesyjnych wg zasięgu działalności podmiotów

Podział decyzji koncesyjnych wg rodzaju i zasięgu podmiotów

Podział decyzji koncesyjnych wg kategorii podmiotów

Wpływ decyzji koncesyjnych na kształtowanie się rynku radiowego i telewizyjnego

Rozszerzanie koncesji - telewizja

4.4 Polska Telewizja Satelitarna POLSAT otrzymała koncesję na rozpowszechnianie programu telewizyjnego o zasięgu ogólnokrajowym 1 marca 1994 r. w wyniku tzw. pierwszego procesu koncesyjnego. W punkcie XII koncesji nr 3 Krajowa Rada zobowiązała się do udostępniania koncesjonariuszowi nowych kanałów telewizyjnych niezbędnych do objęcia zasięgiem rozpowszechniania programu przez stacje nadawcze naziemne co najmniej 80% terytorium kraju.

Zgodnie z tymi zapisami dysponując przekazywanymi przez Ministra Łączności kanałami, Krajowa Rada w roku sprawozdawczym rozszerzyła koncesję nadawcy ogólnopolskiego o cztery nowe kanały. Były to:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Góra Jawor	krośnieńskie	58	50 kW	190
Suwałki Krzemianucha	suwalskie	58	100 kW	296
Hajnówka	białostockie	29	0,5 kW	26
Starachowice	kieleckie	60	1 kW	113

Spowodowało to dalszy wzrost liczby potencjalnych odbiorców PTS POLSAT o 625 tys.

Krajowa Rada na wniosek koncesjonariusza wyraziła także zgodę na podniesienie mocy w dwóch przyznanych wcześniej lokalizacjach: Szczecin - Kołowo (kanał nr 35 wzrost ERP z 400 do 600 kW) oraz w Warszawie (kanał 35 wzrost z 20 do 100 kW).

Obecnie sieć PTS POLSAT obejmuje swoim zasięgiem około 65% terytorium kraju oraz 80% ludności.

Decyzje koncesyjne wydane PTS POLSAT w roku sprawozdawczym skutkowały opłatami w łącznej w sumie 558.000 PLN.

Mapa nr 1 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Telewizja Polsat

Program **Nasza Telewizja** tworzony przez spółkę Polskie Media S.A. na podstawie udzielonej w dniu 20 marca 1997 r. koncesji, rozpowszechniany jest za pomocą tzw. centralnej sieci nadajników. W miarę możliwości technicznych Krajowa Rada zmierza do rozwoju sieci stacji nadawczych spółki Polskie Media w drodze zmiany koncesji. Dotychczas decyzje koncesyjne rozszerzyły warunki nadawania programu Nasza Telewizja o 7 nowych kanałów:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Siedlce	siedleckie	60	1 kW	187
Olsztyn	olsztyńskie	58	1 kW	74
Białystok	białostockie	41	1 kW	291
Kielce	kieleckie	56	3 kW	343
Radom	radomskie	34	1 kW	233
Kalisz	kaliskie	48	200 kW	650
Kraków	krakowskie	35	20 kW	912

Sieć stacji nadawczych emitujących program Naszej Telewizji rozmieszczona na centralnych i wschodnich rejonach Polski dociera obecnie do 16,1% osób w Polsce i pokrywa swoim sygnałem 9,2% powierzchni kraju.

Na poczet opłat koncesyjnych (pierwotna koncesja oraz jej rozszerzenia) Polskie Media wniosły do Skarbu Państwa 2 305 500 PLN.

Mapa nr 2 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Nasza Telewizja oraz lokalnych i regionalnych stacji współpracujących z NTV

Krajowa Rada poprawiała swoimi decyzjami warunki techniczne nadawania tzw. sieci północnej TVN. W roku sprawozdawczym TVN otrzymał dodatkowo:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Gryfice	szczecińskie	32	0,1kW	17
Poznań	poznańskie	47	1 kW	668
Piła	pilskie	26	1 kW	89
Konin	konińskie	40	1 kW	100

Obecnie spółka (łącznie z programem TVN Warszawa i TVN Łódź) emituje program na 7% obszaru kraju, który dociera do 15,3% ludności Polski. Koszt rozszerzenia koncesji o nowe kanały wyniósł 2 767 000 PLN

Krajowa Rada w roku sprawozdawczym w wyniku prowadzonych postępowań koncesyjnych uznała zasadność wniosków **TV Wisła** o przydzielenie kolejnych 4 kanałów:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Wrocław	wrocławskie	56	1 kW	673
Przemysł	przemyskie	31	1 kW	107
Kielce	kieleckie	24	3 kW	343
Opole	opolskie	29	0,1 kW	25

W porozumieniu z Ministrem Łączności KRRiT wyraziła też zgodę na podniesienie mocy w Krakowie na kanale 30 z 0,1 kW do 10 kW.

W ich efekcie sygnał tej sieci dociera obecnie do 14,8% osób w Polsce i pokrywa swoim zasięgiem 6,4% jej powierzchni.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji 7 kwietnia 1997 roku wyraziła zgodę na objęcie udziałów w spółce Telewizja Wisła przez TVN Sp. z o.o.. Wynikiem tej zgody była zmiana zapisu w koncesji poprzez umieszczenie TVN wśród udziałowców spółki, którzy łącznie powinni zachować co najmniej 51% udziałów przez cały okres obowiązywania koncesji.

7 kwietnia 1997 roku Rada zaakceptowała propozycję Telewizji Wisła dotyczącą zmiany koncesji umożliwiającą wykorzystanie w programie audycji zestawionych przez podmiot inny niż nadawca, w tym bez ograniczeń w przypadku, gdy tym podmiotem jest nadawca emitujący swój program na podstawie innej koncesji telewizyjnej, z wyjątkiem ogólnopolskiej. Zapisy te miały umożliwić Wiśle zawieranie umów o współpracy programowej z innymi nadawcami, zgodnie z koncepcją Rady dotyczącą wspólnego tworzenia programu w ramach federacji stacji ponadregionalnych. Telewizja Wisła skorzystała z tej możliwości i podjęła decyzję o współpracy z TVN.

2 października 1997 roku Rada wyraziła zgodę na zmianę nazwy emitowanego przez Telewizję Wisła programu na TVN - Południe. Obecnie więc pomiędzy TVN sp. z o.o., a Telewizją Wisła sp. z o.o. występują związki kapitałowe, a program emitowany przez obie spółki jest programem produkowanym wspólnie, z wyjątkiem audycji emitowanych w lokalnych i regionalnych pasmach programowych.

Mapa nr 3 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Telewizja TVN łącznie z TV Wisła

Krajowa Rada, zgodnie z pierwotną intencją wyrażoną w decyzji o przyznaniu koncesji (nr 66/94) dla Polskiej Korporacji Telewizyjnej uchylonej przez NSA i powtórnie wydanej w dniu 3 grudnia 1996 r. (nr 197/96), w 1997 r. sukcesywnie rozwijała sieć stacji nadawczych rozpowszechniających program **Canal+** tam, gdzie zostały już zaspokojone potrzeby nadawcy ogólnopolskiego, a także zostały stworzone warunki dla rozwoju sieci ponadregionalnych (TV WISŁA, TVN, Polskie Media). Koncesja została rozszerzona o 5 nowych kanałów telewizyjnych z następującą lokalizacją:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Częstochowa	częstochowskie	29	1 kW	349
Wałbrzych	wałbrzyskie	56	0,2 kW	174

Lublin	lubelskie	57	1 kW	466
Białystok	białostockie	41	1 kW	291
Przemyśl Tatarska Góra	przemyskie	59	10 kW	146

Na użytkowanym przez PKT Canal + kanale nr 35 w Gdańsku została podniesiona moc z 1 do 5 kW, co dodatkowo zwiększyło zasięg odbiorców o 334 tysiące.

Obecnie zgodnie z warunkami koncesji Canal+ może docierać do 10 732 000 odbiorców w Polsce. Koncesjonariusz rozpoczął eksploatację wszystkich kanałów. W przybliżeniu można określić, że w roku sprawozdawczym nastąpił rozwój pierwotnej koncesji PKT o 16,5%

Za rozszerzenie koncesji PKT wniosła w 1997 r. opłaty koncesyjne w łącznej wysokości 616 854 PLN.

Na wniosek koncesjonariusza z dnia 29 sierpnia 1996 r. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji zmieniła dotychczasowe warunki techniczne nadawania sygnału poprzez satelitę (zmiana na Eutelsat II F 6, Hot Bird 1, transponder 15).

Mapa nr 4 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Telewizja Canal+

Krajowa Rada przyznała 12 grudnia 1994 r. Kurii Prowincjalnej Braci Mniejszych Konwentualnych koncesję na nadawanie programu pod nazwą **Telewizja Niepokalanów**. Koncesja stanowiła o rozpowszechnianiu sygnału na kanale 52 z mocą 1 kW za pomocą stacji nadawczej zlokalizowanej w Bartnikach (woj. skierniewickie).

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, uwzględniając możliwości finansowe Kurii Prowincjalnej a jednocześnie doceniając społeczne zapotrzebowanie na program telewizji katolickiej, uznała za możliwe stopniowe rozszerzanie koncesji, zwłaszcza, że Konferencja Episkopatu Polski uznała Telewizję Niepokalanów za załączek telewizji katolickiej w Polsce.

Realizując ten zamysł Krajowa Rada w 1997 r. rozszerzyła koncesję Telewizji Niepokalanów o kanały:

miejsowość	województwo	kanal	moc	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Łódź	łódzkie	59	1 kW	1030
Kraków	krakowskie	25	0,3 kW	430
Gorlice	nowosądeckie	36	1 kW	130
Warszawa	warszawskie	41	5 kW	2302
Opole	opolskie	47	1 kW	170

Spowodowało to zmianę kategorii wykonywanej przez o.o. Franciszkanów koncesji z lokalnej na ponadregionalną, aspirującą do sieci nadajników na terenie całego kraju, usytuowanych w większych miastach. Decyzje te rozpoczęły proces rozbudowy koncesji Telewizji Niepokalanów, która w zamyśle Krajowej Rady powinna następować proporcjonalnie do stopnia rozwoju koncepcji programowej oraz struktury organizacyjno - technicznej koncesjonariusza wszędzie tam, gdzie zostały zrealizowane obligacje Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w stosunku do nadawcy ogólnopolskiego oraz sieci ponadregionalnych.

Za rozszerzenie koncesji Telewizja Niepokalanów wniosła w 1997 r. opłaty koncesyjne w łącznej wysokości 370 050 PLN.

Mapa nr 5 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Telewizja Niepokalanów

Rozszerzanie koncesji - radio

4.5 „Radio Muzyka Fakty” sp. z o.o. otrzymała koncesję na radiofoniczny program o zasięgu ogólnokrajowym w dniu 26 maja 1994 r. Zgodnie z punktem VIIC koncesji docelowy zasięg rozpowszechniania ze stacji naziemnych obejmie co najmniej 80% terytorium kraju.

Zgodnie z tym zapisem, dysponując częstotliwościami przekazanymi przez Ministra Łączności, Krajowa Rada rozszerzyła w roku sprawozdawczym 1997/1998 koncesję RMF o 6 nowych częstotliwości:

Województwo	Lokalizacja	Częstotliwość [MHz]	Zakres	ERP [kW]
białostockie	Białystok	66.77	U1	0.05
opolskie	Kluczbork	100	U2	10
rzeszowskie	Leżajsk	101.8	U2	30
słupskie	Słupsk	68.84	U1	0.05
suwalskie	Ełk	106.5	U2	10
zielonogórskie	Zielona Góra	94.8	U2	30
koszalińskie	Białogard	96,4	U2	0,25

Dodatkowo wydano decyzję o podwyższeniu mocy stacji w Katowicach (do 60 kW), Kielcach (do 120 kW), Krakowie (do 60 kW), Opolu (do 60 kW), Radomsku do 10 kW (przeniesiono z Częstochowy), Zamościu (do 15 kW).

W chwili obecnej program RMF odbierany jest na obszarze 76,7% terytorium Polski i dociera do 88% ludności kraju.

Za wydanie decyzji koncesyjnych „Radio Muzyka Fakty” sp. z o.o. wniosło w 1997 roku kwotę w wysokości 656 000 PLN. RMF sp. z o.o. wniosło całość opłaty za koncesję ogólnopolską.

Mapa nr 6 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Radio RMF

Analogicznie jak w przypadku radia RMF, Krajowa Rada zobowiązała się do rozszerzenia zasięgu „Radia Zet” sp. z o.o., aż do osiągnięcia pokrycia co najmniej 80% terytorium kraju (pkt. VIIC koncesji).

Zgodnie z tym zapisem, realizując projekt sieci oraz dysponując częstotliwościami przekazanymi przez Ministra Łączności, Krajowa Rada rozszerzyła w roku sprawozdawczym koncesję Radia Zet o 2 nowe częstotliwości:

Województwo	Lokalizacja	Częstotliwość [MHz]	Zakres	ERP [kW]
kaliskie	Kalisz	104.4	U2	1
kieleckie	Kielce/Św. Krzyż	105.3	U2	10

Dodatkowo wydano decyzję o podwyższeniu mocy stacji w Katowicach (do 1 kW), na RTCN Sucha Góra (do 30 kW), przeniesienie stacji z Łodzi do Pabianic (wraz z podwyższeniem ERP do 9 kW).

W chwili obecnej program Radio Zet odbierany jest na obszarze 66,7% terytorium Polski i dociera do 74% ludności kraju.

Za wydanie decyzji koncesyjnych „Radio Zet” sp. z o.o. wniosło w 1997 roku kwotę w wysokości 396 000 PLN. „Radio Zet” sp. z o.o. wniosło całość opłaty za koncesję ogólnopolską.

Mapa nr 7 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Radio Zet

Radio Maryja, według projektu planu sieci, opracowanego przez Instytut Łączności z Wrocławia, ma osiągnąć pokrycie 71% powierzchni kraju oraz 83% pokrycia ludnościowego. Koncesję Radia Maryja rozszerzono o nowe częstotliwości na Śląsku - w Katowicach (91.8 MHz, 0.1 kW) i Jastrzębiu Zdroju (102.5 MHz, 0.2 kW) - przyrost o 334 tys. odbiorców oraz w Czarnorzekach w woj. krośnieńskim (100,6 MHz, 10kW) - przyrost o 281 tys. odbiorców.

Duża liczba stacji nadawczych (ponad 100) i lokalizowanie ich w obiektach niedocelowych powodowała dużą w stosunku do innych nadawców liczbę wniosków o zmianę lokalizacji i parametrów stacji nadawczych.

Krajowa Rada po ustaleniach z Ministrem Łączności wydała zgodę na zmianę lokalizacji stacji w Sieradzu, Chełmnie (przeniesienie do Dólska k/Świecia), Wolsztynie, Gdyni, Jastrzębiu Zdroju, Zielonej Górze, Raciborzu (z jednoczesnym podniesieniem mocy), Lubaszowie (z przeniesieniem do Przemyśla i jednoczesnym 10-krotnym podniesieniem mocy), Lubaszowej (przeniesienie do Tarnowa-Lichwina z 10-krotnym podwyższeniem mocy) oraz 10-krotne podwyższenie mocy we Włodawie. Zmiany te przyniosły łączny przyrost odbiorców stacji o 974 tys.

W chwili obecnej program Radia Maryja odbierany jest na obszarze ponad 40% terytorium Polski i dociera do ponad 50% ludności kraju.

Za wydanie decyzji koncesyjnych Radio Maryja wniosło kwotę w wysokości 27 000 PLN.

Mapa nr 8 przedstawia przybliżone zasięgi stacji: Radio Maryja

INFORADIO sp. z o.o. uzyskało koncesję w dniu 4 listopada 1996 roku na nadawanie programu radiofonicznego o zasięgu ponadregionalnym.

Zgodnie z pierwotnie przyznanymi warunkami technicznymi program miał być rozpowszechniany w sposób rozsiewczy naziemny za pomocą stacji małej mocy, w zakresie fal ultrakrótkich, zlokalizowanych w:

miejsowość	częstotliwość [MHz]	ERP [kW]	zasięg odbiorców w pełnych tys.
Gdańsk	95,2	0,1	463
Gdynia	97,8	0,1	250
Katowice	97,4	0,1	462

Kraków	102,9	1	2.145
Łódź	97,4	0,1	833
Poznań	97,7	0,1	589
Szczecin	93,3	0,1	418
Warszawa	97,7	0,1	1.788
Wrocław	95,8	0,1	642

Przyznana sieć stacji nadawczych obejmuje około 7.590.000 odbiorców.

INFORADIO sp. z o.o. wniosła w styczniu 1997 roku opłatę koncesyjną w wysokości 1.218.500 PLN.

W 1997 roku koncesjonariusz zwrócił się do KRRiT o zmianę technicznych parametrów dotyczących 7 z 9 określonych w koncesji stacji nadawczych i informował przewodniczącego KRRiT o opóźnieniu i trudnościach w realizacji projektu INFORADIO. W październiku 1997 roku złożył wniosek o przesunięcie terminu uruchomienia radia, ze względu na problemy techniczne związane z uruchomieniem sieci stacji nadawczych.

KRRiT wyraziła zgodę na przesunięcie terminu uruchomienia radia do czasu zakończenia budowy sieci nadajników - tj. 2 miesiące od daty wydania ostatniej decyzji zmieniającej ostatni z wnioskowanych parametrów technicznych. W 1997 roku oraz na początku br. decyzjami przewodniczącego KRRiT dokonano wszystkich wnioskowanych zmian parametrów technicznych.

WAWA S.A. (**Radio WaWa**) otrzymała koncesję na rozpowszechnianie uniwersalnego programu radiofonicznego o zasięgu lokalnym 22 grudnia 1994 roku w wyniku pierwszego procesu koncesyjnego. Krajowa Rada sukcesywnie rozszerzała zakres koncesji poprzez zwiększenie zasięgu emisji programu, tworząc warunki dla rozwoju sieci radia ponadregionalnego. W 1997 roku rozszerzono koncesję dla Radia WAWa o sieć 8 stacji nadawczych z następującą lokalizacją:

miejsowość	częstotliwość [MHz]	ERP	zasięg odbiorców w pełnych tys
Białystok	88,6	0,1 kW	300
Kielce	95,5	0,1 kW	214
Koszalin-Chełmska Góra	95,4	0,1 kW	142
Lublin	106,1	0,1 kW	350
Olsztyn-Pieczewo	94,7	0,05 kW	181
Rzeszów-Baranówka	97,1	0,1 kW	158
Siedlce	69,47	0,1 kW	74
Zielona Góra-Wilkanów	95,3	0,1 kW	115

Obecnie program obejmuje zasięgiem 5.012.000 osób.

Za rozszerzenie koncesji WAWA S.A. wniosła w 1997 roku opłatę koncesyjną w wysokości 229.500 PLN.

W planach tworzenia **rozgłośni katolickich** KRRiT przyjęła założenia, według których docelowo zasięg działania tych rozgłośni ma objąć cały obszar poszczególnych diecezji. Realizując zadania wynikające z tego planu, w okresie sprawozdawczym KRRiT przyznała nowe częstotliwości funkcjonującym rozgłośniom katolickim, w tym:

- Diecezji Pelplińskiej - częstotliwość w górnym zakresie UKF w Chojnicach,

- Diecezji Legnickiej - częstotliwość w dolnym i górnym zakresie UKF w Wałbrzychu,
- Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej - częstotliwość w górnym zakresie UKF w Głogowie,
- Diecezji Opolskiej - częstotliwość w górnym zakresie UKF w Opolu-Brzeziu oraz postanowiła zwiększyć zasięg nadawania (podwyższyć moc nadawania) następującym rozgłośniami:
- Diecezji Pelplińskiej - zwiększenie mocy nadawania z 0,1 kW do 0,5 kW, co wpłynęło na wzrost liczby odbiorców z ok. 8 000 do ok. 205 000,
- Kurii Generalnej Zakonu Św. Pawła w Częstochowie - zwiększenie mocy nadawania z 1 kW do 60 kW, co wpłynęło na wzrost liczby odbiorców z ok. 413 000 do ok. 2.700 000.

Mapa nr 9 przedstawia przybliżone zasięgi stacji radiowych diecezjalnych i zakonnych

Nowe koncesje - rozwijanie rynku lokalnych i regionalnych nadawców radiowych

4.6 KRRiT w okresie sprawozdawczym postanowiła przyznać 8 nowych koncesji na rozpowszechnianie programu radiowego, w tym:

- Jarosławowi Dziemianowi - koncesja nr 221/97-R z lokalizacją w Białymstoku,
- Aleksandrowi Godlewskiemu - koncesja nr 223/97-R z lokalizacją w Bartoszycach woj. olsztyńskie,
- Januszowi Kilarowi - koncesja nr 226/97-R z lokalizacją w Oławie woj. wrocławskie,
- Zdzisławowi Józefowi Walczakowi - koncesja nr 227/97-R z lokalizacją w Kołobrzegu,
- Miejskiemu Ośrodkowi Kultury w Skierniewicach - koncesja nr 224/97-R z lokalizacją w Skierniewicach,
- Ośrodkowi Kultury Gminy Grodzisk Mazowiecki - koncesja nr 222/97-R z lokalizacją w Grodzisku Mazowieckim woj. warszawskie,
- Parafii Rzymsko-Katolickiej p.w. MIŁOSIERDZIA BOŻEGO - koncesja nr 225/97-R z lokalizacją w Toruniu,
- „RADIO CCM” sp. z o.o - koncesja nr 216/97-R z lokalizacją w Ustroniu woj. bielskie,
- „Karolina” sp. z o.o. - koncesja nr 228/98-R z lokalizacją w Katowicach,
- „O’LE” sp. z o.o. - koncesja nr 230./98-R z lokalizacją w Opolu,
- „Lokalne Rozgłośnie Radiowe” sp. z o.o. - koncesja nr 231./98-R z lokalizacją w Poznaniu,
- „Exbud Media” S.A. - koncesja nr 229/98-R sieć nadajników w woj. kieleckim

Przyznając koncesje KRRiT uznała, że przedstawione we wnioskach koncesyjnych propozycje programowe zapewniają realizację zadań radiofonii i telewizji wynikających z planowego rozszerzania rynku nadawców lokalnych i regionalnych. Szczególną uwagę KRRiT zwróciła na charakter proponowanych programów umożliwiających stworzenie przez nowych koncesjonariuszy radia bliskiego problemom miejscowego słuchacza, aktywizującego lokalne społeczności oraz uwzględniającego specyfikę regionu.

Uznanie KRRiT uzyskały projekty programów zaproponowane przez Domy Kultury w Skierniewicach i w Grodzisku Mazowieckim. Przedstawione przez nie programy (jak wynika z dotychczasowych doświadczeń) znajdują bardzo duże zapotrzebowanie, gdyż zawierają szczególnie ważne dla odbiorców informacje, felietony, komentarze dotyczące spraw całej lokalnej społeczności. Są tym samym łącznikiem między władzami

samorządowo-administracyjnymi a mieszkańcami. Duże znaczenie ma również ich charakter edukacyjny i kulturowy, przybliżający historię regionu, tradycję oraz promujący jego kulturę.

Przyznając koncesję Parafii Rzymsko-Katolickiej w Toruniu KRRiT uznała potrzebę zróżnicowania charakteru dostępnych aktualnie na tym terenie programów i uznała, że zaproponowany program odpowiada zapotrzebowaniu znacznej części społeczeństwa na programy o profilu społeczno-edukacyjno-religijnym. Wnioskodawca zaproponował bardzo ciekawą formułę radia kontaktowego, zakładającego obecność słuchacza na antenie. Niestety nadawca zrezygnował z koncesji tłumacząc się niemożnością zgromadzenia niezbędnych środków materialnych.

Program zaproponowany przez „Radio CCM” sp. z o.o w Wiśle znalazł uznanie KRRiT ze względu na swoje walory artystyczne, edukacyjne, kulturalne i sportowe. Program ma szczególnie uwzględniać treści chrześcijańskie o charakterze ewangelickim, prowadzone w duchu ekumenicznym. Adresowany jest do słuchaczy zainteresowanych muzyką i jej różnymi gatunkami, ze szczególnym zwróceniem uwagi na muzykę niosącą treści chrześcijańskie oraz muzykę klasyczną.

Inne decyzje koncesyjne

Wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy

4.7 Ustawa o Naczelnym Sądzie Administracyjnym z dnia 11 maja 1995 roku oraz art.127 § 3 k.p.a wprowadziły jako przesłankę dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego obowiązek wniesienia wniosku o powtórne rozpatrzenie sprawy do organu, który wydał decyzję ostateczną w danej sprawie. Potwierdziła to uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 1996 roku. W związku z tym strony biorące udział w postępowaniu dotyczącym przyznania lub rozszerzenia (zmiany) koncesji zyskały prawo do składania na ręce przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy, a sama Krajowa Rada stała się instancją odwoławczą dla podmiotów, które uznały jej decyzje ostateczne za niesatysfakcjonujące, podjęte z uchybieniem zasad postępowania administracyjnego lub niezgodne z prawem.

W okresie sprawozdawczym z możliwości złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy skorzystały 23 podmioty składając 55 wniosków dotyczących 38 decyzji administracyjnych wydanych przez Krajową Radę. 10 podmiotów złożyło więcej niż jeden wniosek, najwięcej wśród nich Telewizja Niepokalanów - 13, TVN sp. z o.o. - 6, po 5 Galicyjskie Towarzystwo Telewizyjne S.A oraz Polskie Media S.A. W 8 przypadkach wnioski dotyczące konkretnych decyzji złożyła więcej niż jedna ze stron postępowania.

Najwięcej podmiotów, po 4, złożyło wnioski o ponowne rozpatrzenie spraw zakończonej decyzjami:

- 82/97 - rozszerzającej koncesję Polskiej Korporacji Telewizyjnej, przyznającej prawo do emisji programu telewizyjnego w województwie wałbrzyskim,
- 122/97 - rozszerzającej koncesję Polskiej Korporacji Telewizyjnej, przyznającej prawo do emisji programu telewizyjnego w województwie lubelskim,
- 219/97 - przyznającej koncesję dla TVN sp. z o.o. na emisję programu telewizyjnego w województwie warszawskim.

Spośród wszystkich wniosków o ponowne rozpatrzenie sprawy 23 dotyczyło rozstrzygnięć związanych z emisją programu telewizyjnego, a 13 programu radiowego. Tylko 12 wniosków związanych było z decyzjami nie dotyczącymi wprost przyznania lub rozszerzenia koncesji. Nadawcy i wnioskodawcy radiowi najczęściej występowali w swojej własnej sprawie, natomiast telewizyjni chcieli zmian decyzji związanych z przyznaniem koncesji innym podmiotom, w ramach postępowań, których byli stroną.

Rozpatrując wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podjęła 32 uchwały dotyczące złożonych wniosków, we wszystkich przypadkach podtrzymując w mocy wydane decyzje.

Postępowania o cofnięcie koncesji

4.8 Ustawa o radiofonii i telewizji w artykule 38 przyznaje KRRiT kompetencje do cofania udzielonych koncesji. Jednocześnie możliwość stosowania tego instrumentu ograniczona została do enumeratywnie wyliczonych w w/w przepisie przypadków.

Realizując ustawowe kompetencje w omawianym zakresie, KRRiT w okresie sprawozdawczym podjęła:

- 5 uchwał w sprawie wszczęcia postępowania o cofnięcie koncesji z przyczyn określonych w art. 38 ustawy o radiofonii i telewizji;
- 4 uchwały w sprawie cofnięcia koncesji, w tym jedną w wyniku wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- 3 uchwały w sprawie umorzenia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji.

Podjęcie uchwał poprzedzone zostało za każdym razem analizą sytuacji koncesjonariusza oraz zebraniem właściwych dokumentów i danych dotyczących sprawy. Zakończenie postępowań w przypadku cofnięcia nastąpiło w drodze decyzji przewodniczącego KRRiT.

Uchwały i decyzje odnosiły się do następujących podmiotów :

1. „ART PRESS” sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie :

Spółka „ART PRESS” sp. z o.o. z siedzibą w Lublinie przy ul. Balcera 8/58A uzyskała w dniu 18 sierpnia 1994 roku koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego pod nazwą „Radio TOP”. Koncesjonariusz wniósł opłatę za udzielenie koncesji oraz rozpoczął nadawanie programu.

Pismem z dnia 12 marca 1997 roku Zarząd Krajowy Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej poinformował Krajową Radę Radiofonii i Telewizji o fakcie zaprzestania z dniem 6 czerwca 1996 roku przez „Radio TOP” pracy na wykorzystywanej częstotliwości 91,8 MHz.

W wyniku postępowania KRRiT podjęła uchwałę w sprawie cofnięcia koncesji - Uchwała KRRiT Nr 319/97 z dnia 3 września 1997 roku.

2. „CITY Radio” sp. z o.o. z siedzibą w Częstochowie :

Spółka „CITY Radio” sp. z o.o. z siedzibą w Częstochowie przy ul. Dekabrystów 41 uzyskała w dniu 25 sierpnia 1994 roku koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego pod nazwą „Radio CITY”.

W związku z informacjami dotyczącymi dokonywanych zmian w strukturze kapitałowej spółki, w dniu 3 czerwca Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji Nr 047/94-R. (uchwała KRRiT Nr 168/97 z dnia 3 czerwca 1997 roku).

W toku postępowania Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stwierdziła, że dokonane przez koncesjonariusza przekształcenia własnościowe spółki spełniają wymogi wynikające z przepisów ustawy o radiofonii i telewizji. W wyniku postępowania KRRiT podjęła uchwałę w sprawie umorzenia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji (uchwała KRRiT Nr 320/97 z dnia 3 września 1997 roku).

3. „KIKS-MEDIA” sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi :

Spółka „KIKS-Media” sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi przy ul. Plantowej 13a/31 uzyskała w dniu 23 lipca 1996 roku koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego pod nazwą „Radio KIKS”, przeznaczonego od powszechnego odbioru. Po uzyskaniu koncesji Nr 175/96-R spółka „KIKS-MEDIA” sp. z o.o. rozpoczęła nadawanie programu, ale nie wniosła opłaty za udzielenie koncesji w wyznaczonym terminie.

W dniu 12 czerwca 1997 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji nr 175/96-R. (uchwała KRRiT Nr 175/97 z dnia 12 czerwca 1997 roku) a następnie podjęła uchwałę w sprawie cofnięcia koncesji.

Koncesjonariusz w terminie określonym we właściwych przepisach wystąpił z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, wszczynając tym samym postępowanie odwoławcze (uchwała KRRiT Nr 175/97 z dnia 12 czerwca 1997 roku).

4. „Radio ART - Rozgłośnia Twórców” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie:

Spółka „Radio ART Rozgłośnia Twórców” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie przy ul. Hipotecznej 2 uzyskała w dniu 29 listopada 1996 roku koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego pod nazwą „Radio ART - Rozgłośnia Twórców”. Koncesjonariusz nie wniósł opłaty za udzielenie koncesji w wyznaczonym terminie. Nie rozpoczął też rozpowszechniania programu.

Wobec powyższego w dniu 24 czerwca 1997 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji Nr 194/96-R. (uchwała KRRiT Nr 208/97 z dnia 24 czerwca 1997 roku), a w wyniku postępowania KRRiT podjęła uchwałę w sprawie cofnięcia koncesji (uchwała KRRiT Nr 208/97 z dnia 24 czerwca 1997 roku).

W wyniku złożonego przez koncesjonariusza wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, KRRiT podjęła uchwałę utrzymującą w mocy poprzednie rozstrzygnięcie - Uchwała KRRiT Nr 5A/98 z dnia 5 stycznia 1998 roku.

5. „Radio ARnet” sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku :

Spółka „Radio ARnet” sp. z o.o. z siedzibą w Gdańsku przy ul. Beniowskiego 5 uzyskała w dniu 25 sierpnia 1995 roku koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego pod nazwą „Radio Arnet”, przeznaczonego do powszechnego odbioru. Koncesjonariusz wniósł opłatę za udzielenie koncesji oraz rozpoczął rozpowszechnianie programu.

Pismem z dnia 14 sierpnia 1997 roku Zarząd Krajowy Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej poinformował Krajową Radę Radiofonii i Telewizji o fakcie postawienia spółki w stan likwidacji i uchyłaniu się koncesjonariusza od obowiązku wnoszenia opłat za używanie częstotliwości oraz wystąpił o cofnięcie koncesji.

Wobec powyższego w dniu 3 września 1997 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji Nr 043/94-R. (uchwała KRRiT Nr 318/97 z dnia 3 września 1997 roku).

W toku postępowania potwierdzono fakt zaprzestania rozpowszechniania programu przez koncesjonariusza, ale Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stwierdziła też, że planowane przez koncesjonariusza przekształcenia własnościowe spółki mogą pozwolić na realizację zamierzonego wznowienia działalności.

W efekcie postępowania KRRiT podjęła uchwałę w sprawie umorzenia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji (uchwała KRRiT Nr 387/97 z dnia 13 listopada 1997 roku).

7. „Radio PLESINO” sp. z o.o. z siedzibą w Pszczynie :

W dniu 3 stycznia 1996 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji postanowiła wszcząć postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji Nr 046/94-R dla „Radio Plesino” sp. z o.o. z siedzibą w Pszczynie w związku z tym, że prowadzone przekształcenia własnościowe mogły skutkować przejęciem kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę.

W wyniku postępowania Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stwierdziła, że dokonane przez koncesjonariusza przekształcenia własnościowe spółki spełniają wymogi wynikające z przepisów ustawy o radiofonii i telewizji i podjęła uchwałę w sprawie umorzenia postępowania w sprawie cofnięcia koncesji (uchwała KRRiT Nr 200/97 z dnia 20 czerwca 1997 roku).

8. Henryk Ważny zamieszkały w Rzeszowie :

W dniu 15 listopada 1996 roku Henryk Ważny zamieszkały w Rzeszowie przy ul. Krzyżanowskiego 26/32 uzyskał koncesję na rozpowszechnianie programu radiofonicznego po nazwą „Radio 9”. W dniu 20 marca 1997 roku na jego prośbę Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uchyliła koncesję Nr 191/96-R (uchwała KRRiT Nr 78/97 z dnia 20 marca 1997 roku).

Decyzje koncesyjne KRRiT będące wynikiem odpowiedzi na wnioski koncesjonariuszy złożone na podstawie art. 155 k.p.a.

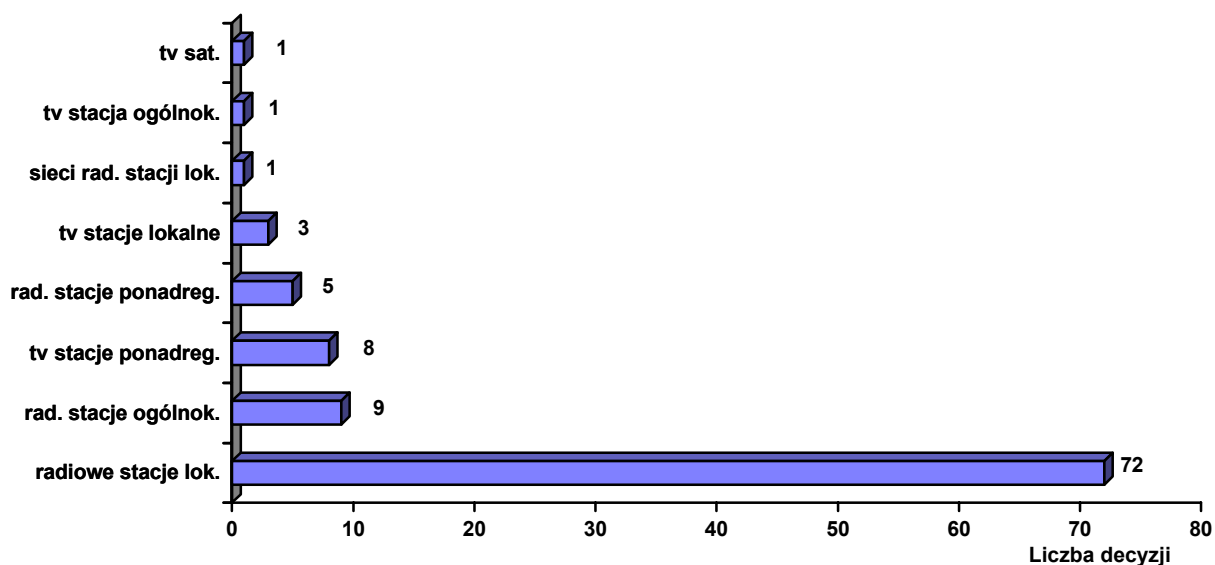
Decyzje koncesyjne nie związane z przyznaniem lub rozszerzeniem koncesji obszaru działania koncesjonariusza wydawane są w odpowiedzi na wnioski zainteresowanych podmiotów.

Każda zmiana zapisów zawartych w koncesji na emisję programu radiowego lub telewizyjnego wymaga zgody Krajowej Rady wyrażonej poprzez podjęcie stosownej uchwały oraz wydania na jej podstawie decyzji przez przewodniczącego KRRiT. Zmiany można podzielić na:

- dotyczące parametrów technicznych (np. zmiana usytuowania stacji nadawczej, zwiększenie mocy nadajnika),
- dotyczące programu (np. zmiana nazwy stacji, zmiana długości emitowanego programu, zmiana procentowego udziału reklamy w dobowym programie stacji),
- dotyczące zmiany struktury własnościowej,
- dotyczące zmiany terminu uruchomienia nadawania programu,
- dotyczące zmiany danych teleadresowych,
- inne.

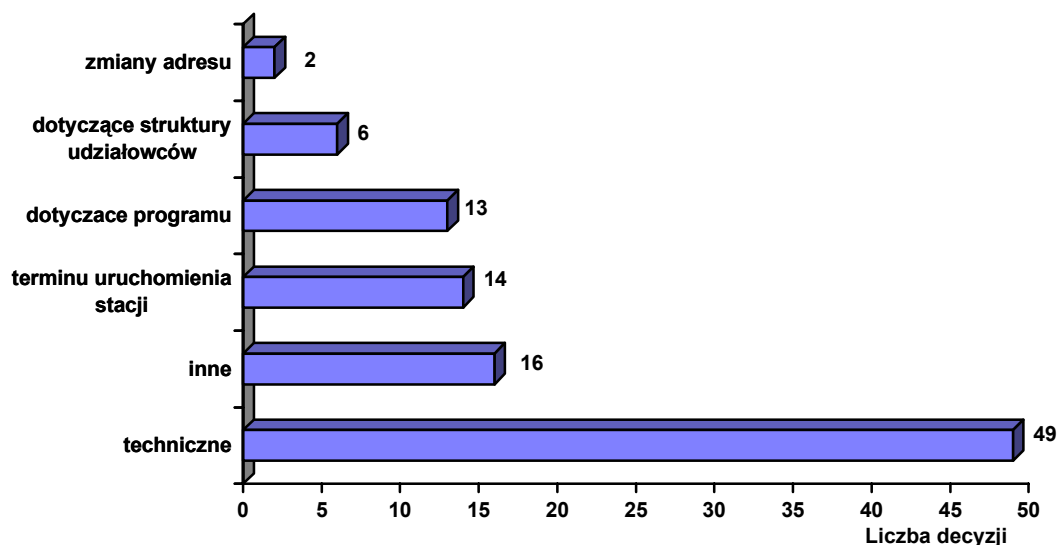
W okresie sprawozdawczym Krajowa Rada wydała 100 takich decyzji, które w zdecydowanej większości dotyczyły stacji radiowych, przede wszystkim lokalnych (pełne dane na wykresie poniżej).

Podział decyzji koncesyjnych wydanych na podst.art.155 k.p.a wg podmiotów

W ramach wszystkich decyzji tej kategorii, 49 dotyczyło zmian technicznych, 14 zmian terminu uruchomienia stacji, 13 zmian dotyczących programu (w tym związanych z emisją reklamy).

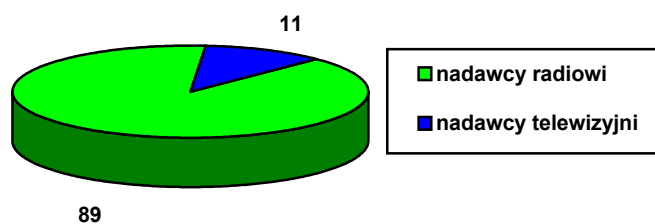
Podział decyzji koncesyjnych wydanych na podst. art. 155 k.p.a wg ich przedmiotu

Zmiany parametrów technicznych

4.9 W ciągu minionego roku przewodniczący KRRiT w drodze swoich decyzji dokonał zmiany parametrów technicznych w koncesjach nadawców w 49 przypadkach, z czego 12 dotyczyło zmiany lokalizacji nadajnika, a 8 - zwiększenia jego mocy. Zdecydowana większość decyzji tego typu dotyczyła lokalnych nadawców radiowych oraz sieci Radia Maryja.

Decyzje dotyczące zmian technicznych wg rodzaju medium

Zmiany programowe oraz zmiany w zakresie czasu emisji reklam

4.10 W okresie sprawozdawczym wnioski o zmianę koncesji w części dotyczącej reklamy oraz programu złożyło 13 podmiotów. Krajowa Rada wyraziła zgodę na zmiany we wszystkich przypadkach, większość z nich dotyczyła koncesji radiowych (7 z nich stanowiły decyzje dotyczące zmian w zakresie czasu emisji reklamy, 4 dotyczyły zmian programowych).

Wśród wniosków składanych przez nadawców radiowych zdecydowana większość dotyczyła zmiany limitu emisji reklamy z 2% do 15% lub wprowadzenia możliwości emisji

reklam w ograniczonym zakresie 2% dobowego czasu emisji. Wyjątkiem była zmiana wprowadzona w koncesji RMF FM, która umożliwiła stacji „rozszczepianie” reklam. W punkcie IV koncesji Krajowa Rada zezwoliła na wydzielenie w ogólnokrajowym programie lokalnych pasm programowych oraz emisję przez 3 lata reklam lokalnych w tych pasmach. Biorąc pod uwagę środki zaangażowane w produkcję lokalnych pasm programowych oraz koszty z tym związane, Krajowa Rada przedłużyła zgodę na emisję reklam w pasmach lokalnych do końca obowiązywania koncesji RMF FM.

W przypadku TV Wisła decyzja KRRiT dotycząca zmian zapisów programowych w koncesji była spowodowana chęcią wyjścia Rady naprzeciw dążeniom nadawców do tworzenia sieci stacji sfederowanych. Przy zmianach w koncesji Radia WaMa i Radia Arnet - dwóch lokalnych stacji radiowych, w których planowane są zmiany własnościowe Krajowa Rada położyła nacisk na takie skonstruowanie zapisów, które gwarantowałyby zachowanie lokalnego charakteru programu.

Zmiany właścicielskie wymagające zgody KRRiT

4.11 Zgodnie z u.r.t. koncesje są udzielane osobom fizycznym posiadającym obywatelstwo polskie równocześnie ze stałym miejscem zamieszkania w Polsce lub osobom prawnym (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz akcyjne), które mają stałą siedzibę w Polsce. Podmioty prawne występujące o udzielenie koncesji stanowią w większości spółki związane specjalnie w celu prowadzenia działalności radiowej lub telewizyjnej. Dlatego gwarantami dokonania koniecznych inwestycji, finansowania programu oraz realizacji zamierzeń programowych zgodnie z zapisem koncesyjnym, są w dużym stopniu udziałowcy koncesjonariusza. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, chcąc zapobiec sytuacjom, w których mogłoby nastąpić przejęcie bezpośredniej i pośredniej kontroli nad działalnością nadawcy przez inną osobę, wprowadziła w przyznawanych koncesjach zapis ograniczający możliwość zmian właścicielskich do 49% udziałów w kapitale zakładowym. W zapisie koncesyjnym wymieniane są podmioty będące udziałowcami koncesjonariusza, które nie mogą posiadać łącznie mniej niż 51% udziałów w kapitale zakładowym spółki oraz nie mniej niż 51% głosów na Zgromadzeniu Wspólników.

Jednakże w sporadycznych przypadkach, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wyraża zgodę na zmiany własnościowe. W okresie minionego roku sprawozdawczego wnioski o zmianę zapisów koncesyjnych w części dotyczącej zmian właścicielskich złożyło 6 podmiotów. Krajowa Rada wyraziła zgodę w 5 przypadkach (4 dotyczyły zmiany koncesji radiowych, 1 koncesji telewizyjnej).

Krajowa Rada rozpatrywała indywidualnie wszystkie wystąpienia, uwzględniając komplikacje natury prawnej i zagrożenia ekonomiczno-finansowe dla sprawnego funkcjonowania podmiotu. W przypadku decyzji dotyczącej zmian własnościowych w koncesji telewizyjnej, KRRiT wyszła naprzeciw zachodzącym zmianom w telewizyjnych sieciach sfederowanych.

W jednym przypadku KRRiT odmówiła zgody na wnioskowane zmiany własnościowe uzasadniając decyzję stwierdzeniem, że w 1997 roku do spółki przystąpiły już osoby prawne (w zakresie 49%), których udział miał zagwarantować poprawę sytuacji finansowej koncesjonariusza.

Telewizja kablowa

4.12 Rejestr prowadzony przez przewodniczącego KRRiT obejmuje 461 operatorów sieci telewizji kablowej, zarządzających 898 sieciami telewizji kablowej. Liczba abonentów objęta przez sieci kablowe wynosi obecnie ok. 2 800 000.

W okresie sprawozdawczym wpłynęły do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji **54 wnioski o koncesję na rozpowszechnianie programu** w sieci telewizji kablowej (w tym 8 o rozszerzenie koncesji).

KRRiT wydała 27 koncesji na rozpowszechnianie programu w sieci kablowej (w tym 1 koncesję na rozpowszechnianie programu radiowego) oraz 9 decyzji o rozszerzeniu koncesji.

W wyniku powyższych decyzji opłaty koncesyjne wyniosły 330 784,79 zł .

W roku sprawozdawczym wpłynęło do KRRiT **825 wniosków o rejestrację rozprowadzania programów** (zgłoszono do rejestracji rozprowadzanie 9528 programów).

Przewodniczący KRRiT wydał 814 postanowień o wpisie do ksiąg rejestrowych operatorów.

W związku z pojawieniem się nowych programów przekazywanych drogą satelitarną (m.in.: RTL 7, Tylko Muzyka, Fashion TV, Nasza Telewizja, TVN, Animal Planete, NTV - łącznie zgłoszono po raz pierwszy 36 nowych programów, w tym 9 radiowych), liczba postanowień wydanych przez przewodniczącego KRRiT o wpisie do rejestru programów rozprowadzanych w sieciach kablowych wzrosła w stosunku do ubiegłego roku o około 30%.

Wpływy z opłat za rejestrację programów wyniosły 428 900 zł.

Przewodniczący KRRiT wydał **7 decyzji o odmowie rejestracji programów rozprowadzanych w sieciach kablowych** (program Babylon Blue - 5, program Adult Channel - 1 i program Eurotica - 1).

W związku z cofnięciem przez Państwową Agencję Radiokomunikacji pozwolenia na budowę i eksploatację sieci telewizji kablowej, przewodniczący KRRiT wydał wobec jednego operatora decyzję o wykreśleniu wpisów z rejestru programów. Operator zwrócił się do przewodniczącego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W roku sprawozdawczym po raz pierwszy zgłoszono rozprowadzanie programów w 221 sieciach telewizji kablowej o łącznej liczbie abonentów 473 000. Duża liczba nowo zgłoszonych sieci jest wynikiem m.in. intensywniejszych działań PAR w stosunku do operatorów działających bez zezwoleń (w efekcie końcowym przebudowa sieci i ich legalizacja) oraz doniesień przewodniczącego Krajowej Rady do prokuratury w stosunku do operatorów sieci działających bez wymaganych wpisów do rejestru rozprowadzania programów (na początku 1997 r.).

Załącznik

Decyzje wydane w roku sprawozdawczym, związane z konkursami koncesyjnymi
(w układzie chronologicznym)

UDZIELENIE KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Radio CCM sp. z o.o. (Radio CCM)	Udzielenie koncesji.
2.	Polskie Media S.A. (NASZA TELEWIZJA)	Udzielenie koncesji.
3.	TVN sp. z o.o. (TVN)	Udzielenie koncesji (sieć)
4.	TVN sp. z o.o. (TVN)	Udzielenie koncesji (Warszawa)
5.	TVN sp. z o.o. (TVN)	Udzielenie koncesji (Łódź)
6.	Dziemian Jarosław (JARD)	Udzielenie koncesji
7.	Ośrodek Kultury Gminy Grodzisk Mazowiecki (RADIO BOGORIA)	Udzielenie koncesji
8.	Godlewski Aleksander (RADIO BARTOSZYCE)	Udzielenie koncesji
9.	Miejski Ośrodek Kultury w Skierniewicach (RSC RADIO SKIERNIEWICE)	Udzielenie koncesji
10.	Parafia Rzymsko-Katolicka pw.Miłosierdzia Bożego (TWOJE RADIO)	Udzielenie koncesji
11.	Kilar Janusz (KKM OŁAWA)	Udzielenie koncesji
12.	Walczak Zdzisław Józef (A-Z)	Udzielenie koncesji
13.	Karolina sp. z o.o. (KAROLINA)	Udzielenie koncesji

ROZSZERZENIE KONCESJI (NOWE CZĘSTOTLIWOŚCI)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Radio ZET sp. z o.o.	Zastąpienie częstot. 104,9 MHz częstot. 107,4 MHz i zwiększenie mocy stacji nadawczej w Suchej Górze
2.	Radio ZET sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(106,5 MHz) w Kielcach
3.	ESKA Wrocław sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(67,79 MHz) w Wałbrzychu
4.	Stowarzyszenie JOWISZ	Przyznanie nowej częstotliwości(66,92 MHz) w Wałbrzychu
5.	Diecezja Legnicka	Przyznanie nowych częstotliwości(66,23 MHz i 93,1 MHz) w Wałbrzychu
6.	Adamiak Mariusz	Przyznanie nowej częstotliwości(101,0 MHz) w Krakowie
7.	Radio Muzyka Fakty	Przyznanie nowych częstotliwości(66,77 MHz i 68,84 MHz) w Białymstoku i Słupsku
8.	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe HITT sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(105,0 MHz) w Wiśle
9.	Diecezja Zielonogórsko-Gorzowska	Przyznanie nowej częstotliwości(107,3 MHz) w Głogowie
10.	Fundacja ROZWÓJ KULTURY ZIEMI GDOWSKIEJ	Przyznanie nowej częstotliwości(70,58 MHz) w Łazanach
11.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Przyznanie nowego kanału (59) w Łodzi
12.	TVN sp. z o.o.	Przyznanie nowych kanałów (32 i 47) w Gryficach i Poznaniu
13.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Przyznanie nowego kanału (25) w Krakowie
14.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (29) w Blesznie
15.	Błachowiak Ewa Maria	Przyznanie nowej częstotliwości(104,3 MHz) w Gnieźnie
16.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (56) w Wałbrzychu
17.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (56) we Wrocławiu
18.	TVN sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (48) w Koninie
19.	Gmina Miasta Proszowice	Przyznanie nowej częstotliwości(71,69 MHz) w Proszowicach
20.	Polskie Media S.A.	Przyznanie nowego kanału (60) w Siedlcach
21.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(97,1 MHz) w Częstochowie
22.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Przyznanie nowych częstotliwości (106,5 MHz, 94,87 MHz) w Elku i w Zielonej Górze
23.	TVN sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (26) w Pile
24.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (41) w Białymstoku
25.	Polskie Media S.A.	Przyznanie nowego kanału (58) w Olsztynie
26.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (57) w Lublinie
27.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Przyznanie nowych częstotliwości (91,8 MHz, 102,5 MHz) w Katowicach i Jastrzebiu Zdroju
28.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (59) w Przemyśle
29.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (24) w Kielcach
30.	Polskie Media S.A.	Przyznanie nowego kanału (34) w Radomiu
31.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Przyznanie nowego kanału (31)w Przemyśle

L.p.	Wnioskodawca	Treść
32.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(101,8 MHz) w Leżajsku
33.	Polska Telewizja Satelitarna POLSAT S.A.	Przyznanie nowych kanałów (58, 29, 60) w Suwałkach, Hajnówce, Starachowicach
34.	Radio ZET	Przyznanie nowej częstotliwości(104,4 MHz) w Kaliszu; zmiana częstotliwości z 103,4 MHz na 104,7 MHz w Poznaniu
35.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości (100,0 MHz) w Kluczborku; przeniesienie stacji nadawczej z Częstochowy do Radomska, podwyższenie mocy stacji nadawczej w Radomsku - częstot. 97,1 MHz;
36.	Diecezja Opolska	Przyznanie nowej częstotliwości (69,86 MHz) w Opolu
37.	Diecezja Opolska	Przyznanie nowej częstotliwości (105,7 MHz) w Opolu
38.	INFORADIO sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(73,07 MHz) w Wałbrzychu
39.	Górski Jerzy	Przyznanie nowej częstotliwości(93,90 MHz) w Słupcy
40.	WAWA S.A.	Przyznanie nowych częstotliwości (69,47, 88,6, 94,7, 95,3, 95,4, 95,5, 97,1, 106,1 MHz) w: Siedlcach, Białymstoku, Olsztynie, Zielonej Górze, Koszalinie, Kielcach, Rzeszowie i Lublinie
41.	Radio „BOSS” sp. z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości (96,9 MHz) w Kutnie
42.	Radio Muzyka Fakty z o.o.	Przyznanie nowej częstotliwości(96,40 MHz) w Białogardzie
43.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Przyznanie nowej częstotliwości(100,60 MHz) w Czarnorzekach; zmiana lokalizacji i mocy stacji nadawczych w: Raciborzu, Przemyślu , Tarnowie
44.	Czeremańska Goćławska Elżbieta	Przyznanie nowej częstotliwości(95,2 MHz) w Płocku
45.	Polskie Media S.A.	Przyznanie nowego kanału (48) w Kaliszu
46.	Politechnika Białostocka	Przyznanie nowej częstotliwości(87,7 MHz) w Białymstoku

ODMOWA ROZSZERZENIA KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Odmowa rozszerzenia koncesji w woj.: szczecińskim i słupskim.
2.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Odmowa rozszerzenia koncesji w woj.: chełmskim, konińskim, nowosądeckim i siedleckim.
3.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Odmowa rozszerzenia koncesji w Starachowicach
4.	ESKA Wrocław sp. z o.o.	Odmowa rozszerzenia koncesji w Jeleniej Górze
5.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Odmowa rozszerzenia koncesji w: Kutnie, Gnieźnie, Kaliszu i Wejherowie
6.	Sambor Piotr	Odmowa rozszerzenia koncesji w Nowym Sączu
7.	Radio Trefl sp. z o.o.	Odmowa rozszerzenia koncesji w Sopocie
8.	Rozgłośnia Radiowa Radio OKO S.A.	Odmowa rozszerzenia koncesji w Wyszowie

ODMOWA UDZIELENIA KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Galiczyjskie Towarzystwo Telewizyjne S.A.	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanych w woj. tarnowskim
2.	Fundacja NASZA PRZYSZŁOŚĆ	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczych zlokalizowanych w woj.: białostockim, elbląskim, gorzowskim, kaliskim, kieleckim, konińskim, koszalińskim, lubelskim, łomżyńskim, piłskim, płockim, radomskim, rzeszowskim, słupskim, tarnobrzeskim, zamojskim.
3.	TV 3 PÓLNOĆ	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczych zlokalizowanych w woj.: białostockim, konińskim i płockim
4.	Fundacja KULTURA ŁĄCZY	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Bytowie
5.	Warmińsko-Mazurska Agencja Rozwoju Regionalnego S.A.	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Olsztynie
6.	TV LOS sp. z o.o.	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Chełmie
7.	Galiczyjskie Towarzystwo Telewizyjne S.A.	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Starachowicach
8.	Gmina Miasta Bolesławiec	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Bolesławcu
9.	Tymyk Zbigniew Henryk	odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu radiofonicznego ze stacji nadawczej zlokalizowanej w Legnicy
10.	Krakowskie Towarzystwo Gospodarcze sp. z o. o.	Odmowa udzielenia koncesji na rozpowszechnianie programu radiofonicznego ze stacji nadawczych zlokalizowanych w: Płocku, Zamościu, Włocławsku, Bydgoszczy, Kielcach

UCHYLENIE KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Ważny Henryk	Cofnięcie koncesji na wniosek koncesjonariusza
2.	Radio ART Rozgłośnia Twórców sp. z o.o.	Cofnięcie koncesji dla "Radio ART Rozgłośnia Twórców" sp. z o. o.
3.	ART PRESS sp. z o.o.	Cofnięcie koncesji dla "ART PRESS" sp. z o. o.
4.	KIKS Media sp. z o.o	Cofnięcie koncesji dla KIKS-Media sp. z o.o.

UMORZENIE POSTĘPOWANIA O PRYZNANIE KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Gerszberg Janusz	Umorzenie postępowania o przyznanie koncesji

UMORZENIE POSTĘPOWANIA O ROZSZERZENIE KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Archidiecezja Krakowska	Umorzenie postępowania o rozszerzenie koncesji
2.	Czeremańska-Goćłowska Elżbieta	Stwierdzenie uchybienia terminu złożenia wniosku z 19.05.97 (postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpoznania)

Decyzje wydane w roku sprawozdawczym, nie związane z konkursami koncesyjnymi (w układzie chronologicznym)

INNE ZMIANY PARAMETRÓW TECHNICZNYCH

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Radio Bieszczady sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. krośnieńskie)
2.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Wydłużenie czasu wykorzystania częstotliwości 67,61 MHz w Bydgoszczy
3.	Prywatna Telewizja AVAL sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. jeleniogórskie)
4.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. łódzkie)
5.	Jaworski Wojciech	Zmiana wysokości zawieszenia anteny stacji nadawczej w Węgrzycach k. Krakowa - częstot. 102,4 MHz
6.	Radio "W" sp. z o.o.	Zwiększenie mocy stacji nadawczej we Włocławku - częstot. 66,80 MHz
7.	Radio Warmia-Mazury WA-MA S.A.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. olsztyńskie)
8.	Radio ZET sp. z o.o.	Zmiany parametrów technicznych stacji nadawczych w: Katowicach zmiana częstot. 71,03 MHz na 65,0MHz, zwiększenie mocy, zmiana wysokości zawieszenia anteny i lokalizacji stacji nadawczej Kielcach zmiana częstot. 106,5 MHz na 105,3 MHz Różanie (woj. ostrołęckie) zmiana polaryzacji anteny - częstot.102,8 MHz
9.	WAWA S.A.	Dosył sygnału za pomocą łącza satelitarnego.
10.	Archidiecezja Krakowska	Zmiana czasu nadawania (24 h), zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%), zwiększenie mocy stacji nadawczej w Rabce - częstot. - 102,7 MHz
11.	Radio Warmia-Mazury WA-MA S.A.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. olsztyńskie)
12.	Kalisz Jerzy	Zmiana polaryzacji anteny stacji nadawczej w Grudziądzu - częstot. 96.6MHz
13.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. chełmskie)
14.	Radio Toruń sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji i mocy stacji nadawczej w Toruniu - częstot. 96,7 MHz
15.	Stowarzyszenie JOWISZ	Zmiana sposobu dosyłu sygnału z łącza kablowego na bezprzewodowy.
16.	Fliśnik Czesław	Zmiana lokalizacji stacji nadawczych (woj. krakowskie)
17.	Radio "BOSS" sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. płockie)
18.	Gazeta Goleniowska sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. szczecińskie)
19.	Politechnika Zielonogórska	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. zielonogórskie)
20.	Związek Gmin Ziemi Wieluńskiej	Zmiana lokalizacji i podwyższenie mocy stacji nadawczej w Wieluniu (woj. sieradzkie)
21.	Radio PÓLNOC sp. z o.o.	zmiana lokalizacji, zmiana wysokości zawieszenia anteny, zmiana charakterystyki promieniowania anteny, zmiana polaryzacji, podwyższenie mocy stacji nadawczej w Koszalinie - częstot. 95,9 MHz
22.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. gdańskie), zmiana częstotliwości z 100,6 MHz na 104,5 MHz i podwyższenie mocy stacji nadawczej we Włodawie (woj. chełmskie)
23.	Zieleniewski Tomasz	Zmiana częstotliwości z 67,07 MHz na 69,09 MHz stacji nadawczej w Węgorzewie (woj. suwalskie)
24.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Zmiana sposobu rozpowszechniania programu
25.	Dobrzyński Maciej Tomasz	Zmiana polaryzacji anteny stacji nadawczej w Zgorzelcu (woj. jeleniogórskie)
26.	Dziemian Jarosław	Zmiana polaryzacji anteny stacji nadawczej w Białymstoku
27.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana polaryzacji stacji nadawczych zlokalizowanych w Łodzi

INNE ZMIANY WARUNKÓW KONCESJI

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana terminu wniesienia opłaty koncesyjnej
2.	Hot Radio Przemysł sp. z o.o.	Zgoda na przekształcenie ze Spółki Akcyjnej na Spółkę z o.o.
3.	Diecezja Zielonogórsko-Gorzowska	Zmiana nazwy programu z "Lubuskie Radio NADZIEJA" na "Katolickie Radio Zielona Góra".
4.	Radio ESKA S.A. z siedzibą w Warszawie	Zmiana adresu
5.	WIBOR sp. z o.o.	Zmiana adresu
6.	AIDA Spółka Akcyjna	Zmiana nazwy programu z „Radio AIDA” na „Radio APLAUZ”.
7.	Diecezja Gliwicka	Zmiana wysokości opłaty za decyzję DK-123/96-3/141
8.	Stowarzyszenie JOWISZ	Uchylenie decyzji DK-051/97-4/167
9.	INFO sp. z o.o.	Zmiana adresu
10.	Centrum Kultury i Sztuki	Zmiana terminu płatności

ZMIANY DOTYCZĄCE PROGRAMU (CZAS EMISJI, REKLAMY)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Dobrzyński Maciej Tomasz	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%)
2.	Rybicki Tomasz	Zgoda na nadawanie wspólnego programu z Radio OKO S.A z Ostrołęki
3.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (2%)
4.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Zgoda na współpracę programową z innymi koncesjonowanymi nadawcami telewizyjnymi (federacja).
5.	Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.	Zgoda na rozszczepienie reklam w pasmach lokalnych
6.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana nazwy programu z „Radio Harcówka” na „Radio Wałbrzych”.
7.	Błachowiak Ewa Maria	Zgoda na okresowe skrócenia czasu rozpowszechniania programu na nie mniej niż 12h na dobę
8.	Gmina Miasta Proszowice	Zmiana czasu nadawania programu z 18h do 24h, zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%)
9.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (2%)
10.	Archiidiecezja Łódzka	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%)
11.	Pęziół Grzegorz Janusz	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%)
12.	Centrum Edukacji i Promocji Biznesu PROMOTOR sp. z o.o.	Zmiana udziału procentowego reklamy w dobowym czasie emisji (15%)
13.	Piotrowicz Lidia	Zmiana czasu nadawania programu z 8h do 14h na dobę

ZWIĘKSZENIE ZASIĘGU (MOCY)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Zwiększenie mocy stacji nadawczej w Krakowie - kanał 30
2.	Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie	Zmiana wysokości zawieszenia anten stacji nadawczych w Krakowie.
3.	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe INTER PM sp. z o.o.	Zwiększenie mocy stacji nadawczej w Kwidzynie - częstot. 94,8 MHz
4.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Zwiększenie mocy stacji nadawczej w Gdańsku - kanał 35
5.	Centrum Kultury i Sztuki	Zmiana częstotliwości z 101,1 MHz stacji nadawczej w Kaliszu na 106,4 MHz w Godziszach Wielkich (woj. kaliskie)
6.	TELEKOMUNIKACJA POLSKA S.A.	Program będzie rozpowszechniany z przeznaczeniem dla odbiorców w krajach skandynawskich, w językach tych krajów.
7.	Diecezja Pelplińska	Zwiększenie mocy stacji nadawczej w Pelpinie (woj. gdańskie) - częstot. 91,4 MHz
8.	Kuria Generalna Zakonu Św. Pawła Pierwszego Pustelnika	Zmiana lokalizacji i zwiększenie mocy stacji nadawczej we Wręczycy Wielkiej (woj. częstochowskie) - częstot. 100,6 MHz

ZMIANA LOKALIZACJI STACJI NADAWCZEJ

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Radio ZET sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji, zwiększenie mocy stacji nadawczej w Pelpinie (woj. łódzkie) - częstot. 90,1 MHz
2.	Polska Telewizja Satelitarna POLSAT S.A.	Zmiana lokalizacji (woj. jeleniogórskie), zwiększenie mocy stacji nadawczej w Szczecinie - kanał 48 i w Warszawie - kanał 35
3.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. zielonogórskie)
4.	Wilczewski Piotr	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. piłskie)
5.	Radio Trefl sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczych (woj. gdańskie)
6.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. szczecińskie)
7.	Diecezja Zamojsko-Lubaczowska	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. zamojskie)
8.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczych (woj. wałbrzyskie)
9.	Prowincja Warszawska Zgromadzenia Ojców Redemptorystów	Zmiana lokalizacji i zmniejszenie mocy stacji nadawczej w Jastrzębiu Zdroju (woj. gdańskie)
10.	Banaszczyk Ryszard	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. katowickie)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
11.	Radio Bieszczady sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. krośnieńskie) i nazwy koncesjonariusza z Radio Sanok sp. z o.o. na Radio Bieszczady sp. z o.o.
12.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Zmiana lokalizacji stacji nadawczej (woj. skierniewickie)
13.	INFORADIO sp. z o.o.	Zmiana lokalizacji stacji nadawczych (woj. wałbrzyskie)

ZMIANY TERMINU URUCHOMIENIA

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Stowarzyszenie JOWISZ	Zmiana terminu uruchomienia stacji nadawczej na 15.09.97
2.	Jan Babczyszyn Radio Jazz sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia stacji nadawczej a 30.06.97
3.	Nakielski Dom Kultury	Zmiana terminu uruchomienia stacji nadawczej na 31.08.97
4.	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe ELITA sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia stacji nadawczej na 14.09.97
5.	Radio Trefl sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia na 31.08.97
6.	TVN sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia stacji w Łodzi na 01.08.97
7.	TVN sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia stacji w Warszawie na 01.08.97
8.	TVN sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia 6 stacji.
9.	Radio AS sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia na 20.09.97
10.	Ośrodek Kultury Gminy Grodzisk Mazowiecki	Zmiana terminu uruchomienia na 10.12.97
11.	IM 40 sp. z o.o.	Zmiana terminu uruchomienia na 31.10.97; zmiana adresu podmiotu
12.	Rozgłośnia Radiowa Radio OKO S.A.	Zmiana terminu uruchomienia na 1.01.98
13.	Miejski Ośrodek Kultury w Skierniewicach	Zmiana terminu uruchomienia na 22.11.97
14.	Rozgłośnia Radiowa Radio OKO S.A.	Zmiana terminu uruchomienia na 30.04.98
15.	Kilar Janusz	Zmiana terminu uruchomienia na 1.03.98

ZMIANA NAZWY PROGRAMU

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Telewizja WISŁA sp. z o.o.	Zmiana nazwy programu z „Telewizja Wisła” na "TVN Południe"
2.	Archidiecezja Przemyska Obrządku Łacińskiego	Zmiana nazwy programu z "Radio Maryja - Krosno" na "FARA - Katolickie Radio Krosno Rozgłośnia Radiowa Archidiecezji Przemyskiej p.w. Św. Jana z Dukli"
3.	Pragłowski Ryszard	Zmiana nazwy programu z "Radio MR FM" na "Muzyczne Radio"; zwiększenie mocy stacji nadawczej w Jeleniej Górze
4.	Archidiecezja Poznańska	Zmiana nazwy programu z " Archidiecezjalnej Rozgłośni Radiowej" na "Katolickie Radio Poznań"

INNE DECYZJE I POSTANOWIENIA UCHYLENIE DECYZJI
(DO PKT. INNE ZMIANY WARUNKÓW KONCESJI)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Czeremańska-Gocłowska Elżbieta	Uchylenie decyzji DK-102/97 i przywrócenie terminu do złożenia wniosku

ODMOWA ZMIAN

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	Polska Telewizja Satelitarna POLSAT S.A.	Odmowa przyznania kanału 35 w Białymstoku
2.	Prowincja Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Ojcowie Franciszkanie)	Odmowa przydzielenia nowego kanału w Skierniewicach
3.	Polska Korporacja Telewizyjna sp. z o.o.	Odmowa rozszerzenia koncesji o stacje w woj.: konińskim, lubelskim i skierniewickim
4.	Polska Telewizja Satelitarna POLSAT S.A.	Odmowa wykreślenia pkt. V koncesji brzmiącego: " w lokalnych pasmach programowych reklamy mogą być nadawane za pomocą co najmniej trzech stacji nadawczych"

ZMIANA ADRESU
(DO PKT. INNE ZMIANY WARUNKÓW KONCESJI)

L.p.	Wnioskodawca	Treść
1.	KKK FM S.A.	Zmiana adresu
2.	Radio ABC sp. z o.o.	Zmiana adresu

Wykaz koncesji na rozpowszechnianie programów w sieci kablowej wydanych w okresie sprawozdawczym 1997.

Nr koncesji	Data wydania	Nazwa i adres nadawcy	Nr PAR	Nazwa operatora	Adres stacji czołowej
TK-0001/97	24.03.97	Janusz Miazek ul. Ofiarna 4/22, Łódź	149/93	P.P.U.H. M-SAT	ul. Armii Krajowej 20, Łódź
			235/93	P.P.U.H. M-SAT	ul. Rydla 7A, Łódź
TK-0002/97	24.03.97	Mariusz Draniewicz ul. Meissnera 11/2a, Gdańsk	076/94	SOTEL sp. z o.o.	Pl. Tysiąclecia 1 Pruszcz Gdański
			097/96	Telewizja Kablowa BLACK PLATE STAR	ul. Pilotów 3 Gdańsk Zaspą
TK-0003/97	24.03.97	Telewizja Miejska Stalowa Wola sp. z o.o., ul. 1 Sierpnia 12/301, Stalowa Wola	012/93	DIANA SC	ul. Wojska Polskiego 4A Stalowa Wola
			165/94	STELLA Zakład Instalatorstwa	ul. Ofiar Katynia 35 Stalowa Wola
TK-0004/97	24.03.97	SZEL-SAT sp. z o.o. ul. Gniewska 21, Gdynia	265/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	Os. Słowackiego 17 Sępólno Krajeńskie
			264/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	Os. BOWID 7 Więcbork
			112/97	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Wojska Polskiego 60
			122/97	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. 11 Listopada 4 Pasłęk
			222/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Unruga 82 Gdynia
			084/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Gierzyńskiego 17 Płock
			146/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	Nowy Rynek 1 Łapy
			171/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Księcia Janusza 23 Łomża
			157/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Nowowiejskiego 15 Sztum
			160/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	Pl. Słowiański 18 Malbork
			042/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Paprykowa 12 Gdynia
			120/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Lanoty 4 Gdynia
			048/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Gniewska 21 kl. H Gdynia
			039/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Gen. Sulika 4 Dąbrowa Białostocka
TK-0005/97	17.04.97	Tarnowska Telewizja Kablowa S.TAR sp. z o.o. ul. Graniczna 8a, Tarnów	048/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Gniewska 21 Kl. H Gdynia
			017/96	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Borelowskiego 15 Przemyśl
			148/93	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Graniczna 8A Tarnów
			113/95	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Piłsudskiego 14 Dąbrowa Tarnowska
			118/95	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Baczyńskiego 11/78 Jasło
			083/96	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Wyspiańskiego 4 Mielec
TK-0006/97	25.06.97	Wiertelwski Jan ul. Nakielska 2, Koronowo	026/95	Przedsiębiorstwo Wielobranżowe	ul. Witosa 1G Koronowo
TK-0007/97	25.06.97	Stowarzyszenie Użytkowników Kablowej Telewizji Pl. Konstytucji 3-go, Bartoszyce	060/94	Stowarzyszenie Użytkowników Kablowej Telewizji	Pl. Konstytucji 3-go Maja Bartoszyce
TK-0008/97	25.06.97	Gabriela Golicz ul. 1-go maja 321, Ruda Śląska	014/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Artura 10 Bytom
			013/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Rydza Śmigłego 1B Bytom

IV. Krajowa Rada jako organ koncesyjny

Nr koncesji	Data wydania	Nazwa i adres nadawcy	Nr PAR	Nazwa operatora	Adres stacji czołowej
			013/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Rydza Śmigłego 1B Bytom
			140/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Pomorska 11 Bytom
			139/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. 1 Maja 324 Ruda Śląska
			012/94	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Kłodnicka 97 Ruda Śląska
			106/95	ELSAT Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe SC	ul. Stara 15 Ruda Śląska
TK-0009/97	25.06.97	Wieluńska Spółdzielnia Mieszkaniowa ul. A. Struga 1, Wieluń	158/94	Wieluńska Spółdzielnia Mieszkaniowa	Pawilon adm. os. Wieluń
TK-0010/97	25.06.97	Trzcianeckie Towarzystwo Użytkowników Kablowej Sieci Telewizyjnej, Os. Słowackiego 24, Trzcianka	002/95	Trzcianeckie Towarzystwo Użytkowników Kablowej Sieci telewizyjnej	Os. Słowackiego 24 Trzcianka
TK-0011/97	25.06.97	Roman Orkusz ul. Kasztelańska 76/9 Wałbrzych	033/95	Roman Orkusz	ul. Niepodległości 102 Wałbrzych
TK-0012/97	29.08.97	Andrzej Mazurek ul. Mickiewicza 15, Nakło n. Notecią	063/95	Zakład Elektroniczny ELEKTRONAK	ul. Dąbrowskiego 17-23 Nakło n. Notecią
			258/96	Zakład Elektroniczny ELEKTRONAK	ul. Minikowo 18 Minikowo
TK-0013/97	29.08.97	Chrzanowska Telewizja Lokalna ul. Broniewskiego 4 Chrzanów	036/96	BROKER SC	ul. Kard. Wyszyńskiego 17, Chrzanów
			145/96	BROKER SC	ul. Puchalskiego 4 Chrzanów
TK-0014/97	29.08.97	Telewizja Kablowa Brodnica sp. z o.o. ul. Witosa 12, Brodnica	379/93	Spółdzielnia Mieszkaniowa w Brodnicy	ul. Wyspiańskiego 15 Brodnica
TK-0015/97	29.08.97	Dariusz Wilczek, ul. Spółdzielcza 10, Dywity	150/96	Zakład Teletechniczny „Teldom” SC	ul. XXX-lecia 9 Szczytno
TK-0016/97	29.08.97	Jan Tamiołło ul. Gliniana 10 m 68, Starachowice	248/93	ELSAT 21 SC	ul. Gliniana 10/72 Starachowice
TK-0017/97	14.10.97	Stefan Dynysiuk ul. Ciepła 6 m 11, Wrocław	017/94	Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe DES	ul. Rodzinna 7 Kłodzko
TK-0018/97	14.10.97	Telewizja Kablowa TVM SA ul. Dzielna 5, Warszawa	129/95	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	ul. Piastowska 28 Sierpc
			160/95	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	ul. Parkowa 32 Gostynin
			199/95	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	Os. Bratkowice 2 Łowicz
			198/95	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	ul. Narutowicza 72 Żychlin
			200/95	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	ul. Jagiellońska 34 Skiermiewice
			239/96	Przedsiębiorstwo Wdrożeniowo-Produkcyjne MESCOMP SA	Al. Pokoju 11B Sieradz
TK-0019/97	14.10.97	Dariusz Mróz ul. Wrocławska 11, Żary	119/95	Żarska Telewizja Kablowa	ul. Wrocławska 11 Żary
TK-0020/97	14.10.97	Stowarzyszenie Użytkowników Osiedlowej Sieci Kablowej TV-SAT, ul. Warszawska 20, Kozienice	028/95	Stowarzyszenie Użytkowników Osiedlowej Sieci Kablowej TV-SAT	ul. Warszawska 20 Kozienice
TK-0021/97	04.11.97	International Movie Productions TV Ltd sp. z o.o. Pl. Defilad 1, Warszawa	078/93	Kaliska Telewizja Kablowa TELE-CAL	Al. Wojska Polskiego 53 Kalisz
			133/97	Kaliska Telewizja Kablowa TELE-CAL	ul. Lwowska 51 Chełm
			017/96	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Borelowskiego 15 Przemyśl
			083/96	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Wyspiańskiego 4 Mielec
			D001/94	Telewizja Kablowa ASTER-CITY SA	ul. Armii Ludowej 16 Warszawa

Nr koncesji	Data wydania	Nazwa i adres nadawcy	Nr PAR	Nazwa operatora	Adres stacji czołowej
			148/93	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Graniczna 8A Tarnów
			118/95	Małopolska Telewizja Kablowa S.TAR	ul. Baczyńskiego 11/78 Jasło
			115/97	Kaliska Telewizja Kablowa TELE-CAL	Os. 700-lecia 1 Kępno
			200/96	Przedsiębiorstwo Elektroniki Antenowej	ul. J. Sawy 5 Lublin
			077/96	Stowarzyszenie Osiedlowej Telewizji Satelitarnej	ul. Boya Żeleńskiego 35 Zgierz
			048/96	Telewizja Kablowa SZEL-SAT sp. z o.o.	ul. Gniewska 21 Gdynia
TK-0022/97	22.12.97	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa ul. Piłsudskiego 43B, Legionowo	268/93	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa	ul. Piłsudskiego 43B Legionowo
TK-0023/97	22.12.97	Parafia Rzymskokatolicka Św. Józefa ul. Jagiellońska 9, Gdańsk	392/93	Stowarzyszenie Użytkowników Anten	ul. Piastowska 100D Gdańsk
TK-0024/97	22.12.97	INFO-KAB sp. z o.o. ul. Pomorska 11, Starogard Gdański	049/97	POLTELKAB sp. z o.o.	ul. Pomorska 11 Starogard Gdański
TK-0025/97	22.12.97	Spółdzielnia Mieszkaniowa Lokatorsko-Własnościowa ul. Słowackiego 18, Wolsztyn	263/96	Firma Handlowo-Usługowa	ul. Żeromskiego 21 Wolsztyn
TK-0026/97	22.12.97	Stowarzyszenie Użytkowników Osiedlowej Telewizji Satelitarnej RET-SAT1 ul. Przejajowa 16, Łódź	250/93	Stowarzyszenie Użytkowników Osiedlowej Telewizji Satelitarnej RET-SAT1	ul. Przelajowa 16 Łódź
TK-0027/97	22.12.97	GOSAT MEDIA sp. z o.o. ul. Leszczynowa 1, Lublin	228/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Poleska 30 Wrocław
			229/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Obornicka 12 Wrocław
			230/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Pomorska 37 Zawiercie
			074/97	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	Pl. Wolności 1 Namysłów
			117/97	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Mostowa 4B Środa Śląska
			141/97	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	Os. Manhattan 1 Ustroń
			021/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. 1 Maja 21 Brzeg Dolny
			139/97	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Ks. Władysława Żory
			024/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	Pl. Zwycięstwa 1B Oleśnica
			042/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Jagiełły 41 Ścinawa
			211/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Mickiewicza 23 Syców
			022/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Konopnickiej 19B Rawicz
			023/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Mickiewicza 18 Praszka
			104/94	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Kopernika 24 Tarnobrzeg
			029/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Nawrockiego 30 Pabianice
			031/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Sułkowskiego 46B Leszno
			196/96	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Dworcowa 6 Mielec
			033/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Wyszyńskiego 10 Lubin
			027/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Jurczyńskiego 1/3 Łódź
			026/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Mickiewicza 2 Krotoszyn

Nr koncesji	Data wydania	Nazwa i adres nadawcy	Nr PAR	Nazwa operatora	Adres stacji czolowej
			030/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Mostowa 9 Gostyń
			259/96	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Moniuszki 1 Jawor
			373/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Sobierajskiego 9 Gniezno
			195/96	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. E. Plater 8A Piotrków Trybunalski
			254/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Horbaczewskiego 47 Wrocław
			028/93	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. H. Sawickiej 7 Kalisz
			189/96	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Fabryczna 6/2 Wieruszów
			227/95	Telewizja Kablowa "GOSAT-SERVICE" Spółka z o.o.	ul. Gersona 33 Wrocław

V. KRAJOWA RADA RADIOFONII I TELEWIZJI A NADAWCY

Współpraca z nadawcami

5.1 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji odbywa cykliczne spotkania z nadawcami w celu omówienia aktualnych spraw związanych w wykonywaniem koncesji. Nadawcy mają możliwość przedstawienia Krajowej Radzie zarówno dokonań jak i problemów wynikających z działalności koncesyjnej.

W kwietniu 1997 r. odbyły się następujące spotkania:

- 11.04. - z przedstawicielami Radia ZET sp. z o.o.,
 - 17.04. - z przedstawicielami PTS Polsat S.A.,
 - 18.04. - z przedstawicielami Radio Muzyka Fakty sp. z o.o.
- Spotkania miały charakter sprawozdawczy.

W maju 1997 r. Krajowa Rada spotkała się:

- 8.05. - z przedstawicielami HBO w celu wyjaśnienia wątpliwości zarówno natury prawnej, które dotyczą statusu HBO, jak i charakteru operacji HBO na terytorium Polski,
- 15.05. - z przedstawicielami Konwentu Lokalnych Komercyjnych Stacji Radiowych. Przedmiotem spotkania było omówienie problemu „rozszczepiania” sieci (prośby z tym związane ze strony Radia RMF, Radia ZET i Radia WAWa) oraz dyskusja na temat rozwoju rynku lokalnych stacji radiowych i inicjatyw integracyjnych,
- 21.05. - z Zarządem Radia RMF FM w sprawie naliczenia opłat koncesyjnych za rozszerzenie koncesji oraz w sprawie rozszczepiania sieci radia RMF FM,
- 22.05. - z Ogólnopolskim Stowarzyszeniem Nadawców Kablowych, poświęcone m.in. omówieniu X Konferencji Programowo-Szkoleniowej w Mikołajkach. OSTvK zobowiązało się do przedstawienia raportu dotyczącego spraw związanych z koncesjami i rejestracją programów, ewentualnych inicjatyw multimedialnych oraz zainteresowania kapitału zagranicznego polską telewizją kablową.

Następne dwa spotkania odbyły się w czerwcu 1997 roku:

- 5.06. - wysłuchania wnioskodawców ubiegających się o koncesję na rozpowszechnianie programów w sieci telewizji kablowej,
- 11.06. - z koncesjonariuszami, którzy w końcu 1996 r. otrzymali koncesje na rozpowszechnianie programu radiofonicznego w Warszawie: ROM sp. z o.o., Radiem ART Rozgłośnią Twórców sp. z o.o. oraz INFORADIO sp. z o.o. (z IM 40 sp. z o.o. w innym

terminie). Przedmiotem tego spotkania było przedstawienie trudności w terminowym (zgodnym z koncesją) uruchomieniu poszczególnych stacji, w przypadku ART sp. z o.o. - wyjaśnienie powodów zalegania z płatnością.

W drugiej połowie 1997 roku odbyły się następujące spotkania:

- 3.07 - z przedstawicielami IM 40 sp. z o.o. w sprawie wyjaśnienia skutków nieterminowej opłaty za koncesję i przedstawienia zmian własnościowych, a także sprecyzowania terminu uruchomienia stacji,
- 4.09. - z przedstawicielami WAWa S.A. w celu uzyskania informacji, w jakiej kondycji finansowej znajduje się Radio WAWa oraz jakie ma plany na przyszłość,
- 16.09. - z przedstawicielami Radia ZET sp. z o.o., na prośbę nadawcy, przed podjęciem przez Krajową Radę ostatecznej decyzji w sprawie tzw. rozszczepiania sieci. Obszernie przedstawiono aktualną sytuację Radia ZET,
- 22.10. - z przedstawicielami RMF FM sp. z o.o. Przedmiotem tego spotkania było przedstawienie przez nadawcę projektu rozwoju sieci radia RMF w kierunku „radiowizji” oraz uzyskanie przez KRRiT wyjaśnień w sprawie naruszeń przez radio RMF zapisów ustawowych. Omówiono również trudności, na jakie napotyka nadawca ze strony PAR przy uzyskaniu ustaleń koniecznych do realizacji rozwoju sieci RMF, zgodnych z koncesją,
- 8.12 - spotkanie z prywatnymi nadawcami radiowymi nt. „rozszczepiania” programu i szans stacji lokalnych w efekcie działania nadawców ogólnokrajowych także na lokalnych rynkach reklamowych,
- 19.12 - spotkanie z nadawcami telewizyjnymi na temat perspektyw samoregulacji nadawców w zakresie emisji treści stanowiących zagrożenie dla psychicznego, uczuciowego lub fizycznego rozwoju dzieci i młodzieży.

Spotkania podsumowujące działalność koncesyjną nadawców w 1997 roku rozpoczęły się w marcu bieżącego roku.

- 25.03 - spotkanie z Telewizją Polsat. Przedstawiciele spółki poinformowali KRRiT o najnowszych wynikach oglądalności programu. Podkreślili, że największym sukcesem stacji w minionym okresie były objęcie pozycji lidera na polskim rynku telewizyjnym i wyprzedzenie I Programu telewizji publicznej, mimo mniejszego zasięgu emisji programu.

Zdaniem kierownictwa Polsatu jest to efekt reagowania na potrzeby widzów i szybkiego wprowadzania zmian w programie ramowym stacji. Telewizja Polsat rozwinęła w ciągu ostatnich dwóch lat strategię rozwoju oparta na dwóch zasadach: na braku konkurencji z telewizją publiczną i budowaniu programu w oparciu o założenie, że ma on być przede wszystkim rozrywką skierowaną do szerokiego kręgu odbiorców. Okazało się, że była ona skuteczna i dała oczekiwane rezultaty.

Szefowie spółki przedstawili także podstawowe informacje dotyczące zasad funkcjonowania programu Polsat 2, podkreślając, że stale rośnie zainteresowanie operatorów kablowych tym programem.

- 25.03 - spotkanie z Polską Korporacją Telewizyjną S.A - Canal+. Przedstawiciele spółki poinformowali Radę o realizacji zapisów koncesyjnych dotyczących udziału w polskiej produkcji filmowej. Przedstawili także dane dotyczące liczby abonentów, wydatków na rozbudowę infrastruktury technicznej oraz zmianach w ramowym programie tygodniowym, z uwzględnieniem audycji własnej produkcji. Wyrazili także swoje opinie dotyczące rozwoju płatnej telewizji kodowanej w Polsce. Zdaniem Korporacji Krajowa

Rada powinna podjąć odpowiednie działania w celu stworzenia równych szans dla wszystkich tego typu nadawców działających na terenie naszego kraju.

- 12.03 - spotkanie z TV Niepokalanów. Nadawca zaprezentował projekt nowej formuły programowej stacji pod nazwą Telewizja Familijna, która ma zostać wprowadzona w życie po uruchomieniu sieci nadajników oraz stworzeniu warunków technicznych dla wprowadzenia programu w sieciach telewizji kablowych. Obecnie oo. Franciszkanie poszukują inwestorów do pomocy w realizacji projektu. W tym celu utworzono spółkę Telewizja Familijna, mającą we współpracy z zakonem zajmować się organizacyjną i finansową obsługą nadawcy.

- 12.03 - spotkanie z TVN. Koncesjonariusz ma obecnie pełną infrastrukturę techniczną i emituje program zgodnie z warunkami koncesji, jego problemem jednak jest zbyt mały zasięg w województwach, które znajdowały się w ofercie ogłoszenia pod nazwą tzw. sieci północnej (m.in. Szczecin i Słupsk).

Nadawca prowadzi stałą analizę wyników oglądalności i na bieżąco koryguje ramówkę, poszukując odpowiedniej formuły programowej definiowanej jako ambitna telewizja komercyjna.

Jednym z elementów charakterystycznych dla programu TVN ma być szybka informacja z Warszawy oraz każdego ważnego wydarzenia w kraju (obecnie dla potrzeb TVN pracuje 5 nowoczesnie wyposażonych wozów transmisyjnych tzw. fly away, tworzone są również studia regionalne).

Nadawca chce rozwijać własną produkcję, ale jej utrzymanie jest związane z odpowiednim poziomem oglądalności. Podkreśla także, że chce podjąć działania zmierzające do utrzymania prezentowanej produkcji filmowej na wysokim poziomie. Po pół roku działalności TVN ocenia swoją obecność na rynku jako zadowalającą.

- 12.03 - spotkanie z przedstawicielami spółki Polskie Media - Nasza Telewizja. Strategia rozwoju zakłada stopniowe budowanie docelowej struktury programu ramowego i systematyczny rozwój własnej produkcji. Widoczne w programie zmiany mają charakter ewolucyjny i są dostosowane do założeń programowych, budowy telewizji przyjaznej widzowi oraz możliwości finansowych firmy.

Nasza Telewizja podpisała umowy programowe o współpracy z kilkoma stacjami lokalnymi i regionalnymi działającymi na zachodzie Polski. Obecnie ich przedmiotem jest głównie retransmisja części programu Naszej TV, jednak trwają już rozmowy - przede wszystkim z Telewizją Dolnośląską - o rozszerzeniu współpracy poprzez wspólną produkcję audycji i wymianę pozycji programowych.

Oglądalność Naszej Telewizji utrzymuje się stale na poziomie kilku procent, co zdaniem jej szefów jest zadowalające na obecnym etapie. Przedstawiciele Polskich Mediów nie kryją, że będą się starali o rozszerzenie obowiązującej koncesji.

- 24.03 - spotkanie z Radiem Maryja. Stacja jest finansowana z darowizn słuchaczy, nie prowadzi działalności komercyjnej. Większość jej pracowników to wolontariusze. Stacja ma wysoką słuchalność i krąg zadeklarowanych zwolenników, żywo reagujących na wszelkie akcje społeczne, inicjowane przez radio.

Obecnie program Radia Maryja może być odbierany za pośrednictwem sieci nadajników w Polsce oraz w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie i Europie - poprzez satelitę, a także w Rosji na falach krótkich. Planowana jest emisja programu za pośrednictwem Internetu.

Największym sygnalizowanym przez nadawcę problemem jest zbyt mały zasięg stacji w porównaniu z odpowiednimi zapisami koncesyjnymi i projektem sieci.

Przedstawiciele Radia Maryja podkreślili, że najbardziej zależy im na częstotliwościach w miastach, gdzie obecnie korzystają z tzw. częstotliwości diecezjalnych.

- 20.03 - spotkanie z Radiem Zet. Nadawca przedstawił wyniki swej działalności reklamowej podkreślając, że udało mu się osiągnąć pozycję lidera rynku reklamy, mimo że nie zajmuje pierwszego miejsca pod względem słuchalności. Sytuację tę wyjaśniono faktem odpowiedniego sformatowania programu radia (grupa między 25. a 35. rokiem życia, przewaga zawodowo aktywnych kobiet o średnim i wysokim statusie materialnym).

Radio Zet przedstawiło Krajowej Radzie informacje dotyczące rozbudowy sieci lokalnych redakcji, wskazując na konieczność wzbogacania informacji centralnych „żywymi” i „gorącymi” wiadomościami z różnych stron kraju. Przy tej okazji podkreślono, że Radio Zet oczekuje rozstrzygnięcia wniosku o zmianę koncesji poprzez przyznanie prawa do emisji pasm lokalnych wraz z możliwością nadawania reklam.

Nadawca zwrócił uwagę na trudności w rozwoju infrastruktury technicznej: użytkowanie dolnego pasma UKF, praca nadajnika cyfrowego w Warszawie oraz brak odpowiednich obiektów TP S.A.

Oprócz działalności stricte radiowej w minionym roku Radio Zet ma na swoim koncie szereg udanych akcji promocyjnych i o charakterze charytatywnym, m.in. *Pogotowie Świętego Mikołaja*, licytacja *Fryderyka* Kasi Kowalskiej w ramach akcji pomocy powodzianom oraz *Radio dla Radia* (promocja radia jako medium społecznego komunikowania) we współpracy z wieloma stacjami w Polsce, w tym także z radiem publicznym.

- 30.03 - spotkanie z RMF FM. Nadawca zaprezentował najważniejsze informacje dotyczące stacji, w tym ostatnie wyniki dotyczące słuchalności oraz pozycji na rynku reklamowym. Przedstawił także plany rozwojowe stacji, w tym dotyczące przebudowy infrastruktury technicznej, i wprowadzenia do realizacji programu nowoczesnych rozwiązań technicznych. Swoją pozycję na rynku ocenił jako zadawalającą, ale zastrzegł, że jego głównym konkurentem jest nie tylko Radio Zet, ale także Program I Polskiego Radia.

Przedstawiciele stacji podkreślili, że stałe modyfikacje programu są wynikiem działań dostosowawczych do rynku, nie wpływają jednak na początkowo deklarowany profil muzyczno-informacyjny stacji. Dali także do zrozumienia, że planują rozwój RMF w oparciu o nowe możliwości techniczne i techniki marketingowe.

Kierownictwo RMF FM poinformowało Radę o funkcjonowaniu lokalnych oddziałów stacji, podkreślając, że jest to przedsięwzięcie trudne pod względem organizacyjnym i finansowym, ale konieczne ze względu na profil informacyjny stacji.

- 19.03 - spotkanie z ZHP - Rozgłośnią Harcerską. Rozgłośnia Harcerska znajduje się na etapie restrukturyzacji technicznej oraz przebudowy programowej. ZHP rozwiązał umowę o produkcji programu ze spółką RH Kontakt i obecnie prowadzi zaawansowane rozmowy z norweską firmą, która nadaje program ogólnokrajowy i jest zainteresowana współtworzeniem programu Rozgłośni Harcerskiej oraz obsługą sprzedaży czasu reklamowego.

Wątpliwości budzi możliwość utraty kontroli nad wykonywaniem koncesji przez ZHP w sytuacji ścisłych związków finansowych i organizacyjnych z nowym partnerem.

- 19.03 - spotkanie z Radiem WAWa. Nadawca poinformował o gotowości technicznej sieci (obecnie 14 stacji nadawczych w 12 miastach) i planach rozpoczęcia nadawania 1 kwietnia 1998 r. Koncesjonariusz zwrócił uwagę na ograniczenia wynikające z niewystarczającej mocy nadajników, przekraczania przez innych nadawców przyznanym im parametrów

technicznych oraz konsekwencji użytkowania dolnego pasma. Prezes Wojciech Reszczyński przedstawił Radzie założenia programowe wynikające z nowego formatu radia oraz opisał charakter związków programowych, organizacyjnych i kapitałowych między spółką WAWa z jej nowym udziałowcem - irlandzką spółką Mondular Investment.

- 19.03 - spotkanie z Inforadio. Koncesjonariusz przedstawił założenia programu ramowego stacji i poinformował o rozpoczęciu nadawania próbnego. Obecnie cała sieć stacji nadawczych Inforadia jest technicznie gotowa do emisji. Zgodnie z deklaracjami programowymi zawartymi we wniosku koncesyjnym jest to radio informacyjne z rozbudowanymi komentarzami (news and talk). Większość czasu antenowego zajmą stale uaktualniane serwisy informacyjne oraz audycje publicystyczne o otwartej strukturze będące rodzajem forum dla debaty publicznej. Inforadio nawiązało szeroką współpracę z Polską Sekcją BBC.

Współpraca w tworzeniu koncepcji reformy TVP S.A.

5.2 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wielokrotnie w swoich dokumentach oraz podczas spotkań z Zarządem i Radą Nadzorczą Telewizji Polskiej S.A. wskazywała na konieczność przeprowadzenia programu reform.

W latach 1994-1996 organy Spółki nie przyjęły programu reformy. Po raz pierwszy przygotowane przez Zarząd projekty dwóch dokumentów pt. „Strategia działania TVP S.A.” i „Analiza działania TVP S.A.” zostały przedstawione do konsultacji, jeszcze przed ich rozpatrzeniem przez Radę Nadzorczą, podczas wspólnej konferencji Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz Zarządu TVP S.A. 13 lutego 1997 r., z udziałem parlamentarzystów, przedstawicieli poprzedniego zarządu, Stowarzyszenia Niezależnych Producentów Filmowych i Telewizyjnych i Rady Nadzorczej TVP S.A.

W trakcie konferencji projekty spotkały się z poważną krytyką zebranych, w tym uczestniczących w konferencji członków KRRiT. W tej sytuacji przewodniczący KRRiT zwrócił się do Prezesa Rady Ministrów, Włodzimierza Cimoszewicza, przedstawiając ocenę projektu reformy telewizji publicznej oraz propozycję przygotowania odrębnego projektu reformy.

Po uzyskaniu akceptacji Prezesa Rady Ministrów powołany został zespół (Janusz Daszczyński, Jan Dworak, Robert Kwiatkowski, Marek Markiewicz, Wiesław Walendziak) w celu wstępnego omówienia prac związanych z przygotowaniem takiego projektu reformy. Efekty pracy tego zespołu pozwoliły na przystąpienie do drugiego etapu pracy, polegającego na powołaniu grupy redakcyjnej złożonej z członków KRRiT (Bolesław Sulik i Robert Kwiatkowski), zarządu TVP S.A. (Aleksander Walczak) i Rady Nadzorczej TVP S.A. (Karol Jakubowicz i Jarosław Pachowski), która zajęła się przygotowaniem opracowania „Podstawowe założenia reformy Telewizji Polskiej S.A.”.

Koncepcja zawarta w opracowaniu oparta jest na założeniu, że reforma musi zmienić „kulturę instytucjonalną” TVP, tj. uczynić z niej instytucję:

- zorientowaną na realizowanie zadań telewizji publicznej;
- sprawnie zarządzaną i opierającą wszystkie dziedziny działalności na rachunku ekonomicznym;
- tworzącą pracownikom właściwe środowisko pracy.

W zakresie programu opracowanie stwierdza, że telewizja publiczna powinna kłaść silny akcent na produkcję rodzimą i nadawać:

- dwa uniwersalne programy ogólnokrajowe, o odrębnym, wyraźnie określonym profilu programowym;
- program sieciowy tworzony przez oddziały regionalne (ew. z siedzibą poza Warszawą), o własnej specjalizacji uzupełniającej ofertę TVP;
- programy regionalne (w ramach programu sieciowego oddziałów regionalnych);
- program satelitarny TV Polonia, służący Polonii oraz promocji Polski za granicą;
- wyspecjalizowane programy satelitarne (tworzone przez centralę lub oddziały regionalne), ew. wspólnie z nadawcami prywatnymi bądź podmiotami zagranicznymi;
- telegazetę.

Koncepcja reformy zakłada decentralizację kierowania programem: Zarząd powinien określać strategiczne cele programowe, natomiast dyrektorzy anten powinni samodzielnie kierować antenami i określać sposób realizacji tych celów. Zakłada się wprowadzenie wewnętrznego systemu producenckiego, który składa pełną odpowiedzialność za pozycje programowe w ręce producenta i zapewnia twórczą oraz dziennikarską swobodę autorów audycji.

Wysoka jakość programu ma zgodnie z koncepcją reformy wynikać z:

- konkurencji między producentami;
- polityki kadrowej zorientowanej na premiowanie dorobku dziennikarskiego i twórczego;
- rozwiniętego programu szkoleń i stosowania szerokiego instrumentarium analitycznego i badawczego.

Opracowanie przewiduje system zarządzania, w którym Zarząd kieruje Spółką na poziomie strategicznym, gospodaruje zasobami Spółki, podejmując decyzje budżetowe dla realizacji strategii programowej i rozwojowej telewizji publicznej, natomiast główny ciężar zarządzania spoczywa na dyrektorach samobilansujących się zakładów i oddziałów. Podstawowy mechanizm systemu ekonomiczno-finansowego to wewnętrzny rynek uzupełniony (zwłaszcza w okresie wstępnym) aktywną rolą Zarządu i kadry zarządzającej.

Po przyjęciu przez KRRiT opracowanie to zostało przedstawione Prezesowi Rady Ministrów oraz sejmowej Komisji Kultury i Środków Przekazu. Podczas posiedzenia 24 czerwca 1997 roku Komisja przyjęła je do wiadomości i stwierdziła, że „oczekuje kontynuowania prac przez organy statutowe Spółki”. Rada Nadzorcza TVP S.A. powołana w sierpniu 1997 r. przyjęła opracowanie KRRiT jako swój dokument programowy. Został on też wykorzystany przez Biuro Analiz i Planowania Strategicznego TVP S.A. do przygotowania ostatecznej wersji „Strategii działania TVP S.A.”, mającej stanowić podstawę do projektowania i wdrażania szczegółowych rozwiązań reformy.

Rozbudowa istniejących sieci radia i telewizji publicznej

5.3 W 1997 i początku 1998 roku została zakończona modernizacja istniejących stacji dużej mocy Białystok, Koszalin, Kraków, Rzeszów i Zakopane. Oddano także do użytku stację dużej mocy w Częstochowie.

W stacjach tych już uruchomiono bądź zostaną tam w najbliższym czasie uruchomione następujące programy:

Białystok-Krynice	– PR 2, PR 3 (PR Regionalny uruchomiono uprzednio);
Koszalin-Gołogóra	– PR 2, PR 3 i PR Reg, TVP 2;
Kraków-Choraǳwica	– PR 2, PR 3 i PR Reg;
Rzeszów- Sucha Góra	– PR 2, PR 3 i PR Reg;
Zakopane-Gubałówka	– PR 2, PR 3 i PR Reg, TVP 1 i TVP Reg;
Częstochowa-Wręczyca	– PR 2, PR 3 i PR Reg, TVP 1 i TVP 2.

W tym czasie trwała rozbudowa sieci uzupełniającej I Program PR poprzez uruchomienie stacji małej mocy w Białymstoku, Krakowie, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Zamościu oraz w Pabianicach (duża moc).

Uruchomiono nadajniki TVP regionalnej w stacjach: Lublin-Boży Dar i Radom (program WOT). Przyznano kanał dla emisji TVP 1 ze stacji Tarnów-Góra Św. Marcina (jeszcze nie został uruchomiony).

Zakończona została modernizacja istniejących radiowo-telewizyjnych stacji dużej mocy – wszędzie uruchomiono nadajniki 3 sieci radiofonicznych w górnym zakresie fal ultrakrótkich oraz nadajniki TVP 2. Polskie Radio rozpoczęło budowę stacji długofalowej w Solcu Kujawskim. Telekomunikacja Polska buduje radiowo-telewizyjny ośrodek nadawczy Kalisz-Mikstat. Rozpoczęła też przygotowania do budowy dalszych w Giżycku, Ostrołęce, Żaganiu, Białogardzie, Elblągu, Opocznie i Dęblinie.

W przyszłości przewiduje się budowę docelowych ośrodków nadawczych w Warszawie, Łodzi oraz stacji w Bieszczadach, Gnieźnie, Leżajsku, Szczawnicy.

Problemy emisyjne Polskiego Radia S.A. i działalność KRRiT na rzecz ich rozwiązania

5.4 Do 22 września 1997 roku Polskie Radio S.A. nadawało cztery niezależne ogólnopolskie programy radiowe na falach długich, średnich i ultrakrótkich.

Program I emitowany był tradycyjnie (od czasu katastrofy masztu radiostacji długofalowej w Gąbinie) na fali długiej 225 kHz z mocą promieniowaną 600 kW z Radiowego Ośrodka Nadawczego w Raszynie koło Warszawy. Zasięg tej stacji nadawczej pokrywa zaledwie 60% terytorium kraju. Stąd też KRRiT w porozumieniu z Ministrem Łączności przydzieliła Programowi I 19 częstotliwości: 1 w dolnym, 18 w górnym zakresie UKF (dla częściowego przynajmniej pokrycia tych rejonów kraju, do których sygnał z Raszyna nie dociera oraz dla poprawy warunków odbioru w dużych aglomeracjach miejskich, takich jak Warszawa, Łódź, Katowice, Kraków, Wrocław, Poznań i inne) i nadal czyni starania powiększenia zasięgu Jedynki przez przydział nowych częstotliwości w górnym zakresie UKF w takim stopniu, w jakim jest to możliwe przy obecnym wykorzystaniu widma częstotliwości Polsce. Obecny zasięg Programu I z radiostacji długofalowej i obu zakresów UKF pokazano na mapach nr 10 i 11.

Program II nadawany był stereofonicznie w dolnym zakresie pasma UKF. Zasięg tej sieci obejmował ok. 90% terytorium kraju. Od chwili przekazania przez zarząd PR do dyspozycji programu Radia Bis sieci w górnym zakresie UKF przeznaczonej przez KRRiT

dla Dwójki wiadomo było, że wynikające z uzgodnień międzynarodowych zakończenie emisji w dolnym zakresie oznacza zniknięcie tego programu z eteru.

Od momentu powstania, program **Radia Bis** emitowany był równolegle w sieci średniofalowej i w stopniowo rozwijającej się sieci górnego zakresu UKF. Na czas transmisji z Sejmu, prowadzonej tylko na falach średnich, w sieci UKF emitowano program według stałej ramówki. Zasięg drugiej sieci w górnym zakresie pasma UKF zbliża się już do stanu docelowego (mapa nr 12) i jest bardzo zbliżony do zasięgu sieci Programu III.

Program III był pierwszym programem Polskiego Radia emitowanym stereofonicznie w paśmie UKF. Obecnie program ten zajmuje dwie sieci UKF, w dolnym i górnym zakresie (mapa nr 13).

5.5 Wyłączenie nadajnika długofalowego w Raszynie na okres kilku miesięcy dla przeprowadzenia niezbędnych prac konserwacyjnych nastąpiło 22 września 1997 roku. Mając do dyspozycji ograniczone możliwości emisji, Polskie Radio S.A. zdecydowało się chronić przede wszystkim Programy I i III. Program III pozostał na obu „swoich” sieciach UKF, Program I emitowano na: falach średnich, w sieci Programu II w dolnym UKF oraz na „własnych” częstotliwościach i kilku wypożyczonych od Radia Bis w górnym zakresie UKF. Na pozostałych częstotliwościach ultrakrótkofalowych Radia Bis emitowano program połączony z dotychczasowym Programem II.

W końcu stycznia br. Program I powrócił na fale długie. Jednocześnie została zrealizowana podjęta wcześniej przez Polskie Radio S.A. decyzja o zaprzestaniu emisji na falach średnich. Tym samym liczba programów ogólnopolskich, które mogą być nadawane jednocześnie, będzie taka sama jak w ostatnim kwartale ub. r. i wynosić będzie 3:

- Program I - emitowany z nadajnika długofalowego w Raszynie i 19 nadajników UKF (z ewentualnymi uzupełnieniami o nowe stacje i częstotliwości w tym pasmie) oraz w dotychczasowej sieci Programu II w dolnym zakresie pasma UKF;
- Program III - emitowany jak dotąd w obu sieciach (dolnego i górnego zakresu) pasma UKF;
- Program II/Radia Bis - emitowany w drugiej sieci UKF górnego zakresu.

Przybliżony zasięg stacji regionalnych Polskiego Radia S.A. przedstawia mapa nr 14.

Eksperyment polegający na połączeniu Programu II i Radia Bis trwać będzie prawdopodobnie do momentu rozstrzygnięcia ogłoszonego przez Polskie Radio S.A. konkursu na nową formułę tego programu.

Przekazanie w użytkowanie Polskiemu Radiu S.A. w latach 1998-99 kolejnej sieci w górnym zakresie UKF dla uzupełnienia ustawowej liczby nadawanych programów do czterech jest niemożliwe, gdyż sieci takiej nie ma ani w dyspozycji KRRiT, ani Ministra Łączności.

Wobec trudności formalnoprawnych przesuwających możliwość oddania do użytku przez Telekomunikację Polską S.A. odbudowanego obiektu w Gąbinie daleko poza rok 2000, Polskie Radio S.A. podjęło w 1996 r. decyzję o wybudowaniu własnego, długofalowego centrum nadawczego w innej bezpiecznej ekologicznie lokalizacji. Powstanie ono w miejscowości Solec Kujawski, w woj. bydgoskim, w miejscu dawnego poligonu wojskowego. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji od początku przychylnie odniosła się do tego projektu. Uchwałą z 7 maja 1997 roku KRRiT postanowiła przez kolejne lata

przeznaczać z wpływów abonamentowych (w sumie) kwotę 41 mln zł na częściowe sfinansowanie budowy i wyposażenia obiektu.

Oddanie do eksploatacji za ok. 12-14 miesięcy długofalowego obiektu nadawczego w Solcu Kujawskim nie poprawi jednak sytuacji częstotliwościowej Polskiego Radia, pozwoli jedynie na poprawę zasięgu stacji długofalowej. Parametry techniczne stacji nadawczej w Solcu Kujawskim gwarantują bardzo dobry odbiór Programu I na terenie całego kraju. Jedynie obszary dużych miast, w których odbiór sygnału długofalowego bywa upośledzony na skutek dużego poziomu szumów w eterze, możliwe będzie wykorzystanie dodatkowych częstotliwości z pasma UKF.

5.6 Z chwilą uruchomienia emisji z nowego centrum nadawczego powinno bezwzględnie nastąpić wyłączenie Programu I z sieci UKF w dolnym zakresie (dawna sieć Dwójki). Termin zaprzestania użytkowania tego zakresu jest bardzo bliski (31 grudnia 1999), nie może on być więc używany do emisji samodzielnych programów radiowych (nie emitowanych w innych zakresach). Natomiast na wszystkich antenach Polskiego Radia powinna odbywać się nieprzerwana promocja zakresu 87,5 - 108 MHz, aby słuchacz nie został za dwa lata zaskoczony ciszą w eterze na swoim odbiorniku.

Z chwilą zaprzestania przez Polskie Radio emisji na falach średnich, zniknęły z programu radiofonii publicznej bezpośrednie transmisje z obrad Sejmu, po czym Polskie Radio zdecydowało przywrócić je w dolnym zakresie UKF, emitującym równolegle z falami długimi Program I. Jednakże rozwiązanie to musi mieć siłą rzeczy charakter przejściowy. Wobec braku możliwości ulokowania tych transmisji w jednym z trzech przewidzianych do emisji po 1999 roku programów PR, warta rozważenia jest szansa wykorzystania do tego celu rezerwowej częstotliwości długofalowej. Polska ma prawo do współużytkowania z radiofonią BBC długofalowej częstotliwości rezerwowej 198 MHz. Ze względów propagacyjnych zarówno moc promieniowana (200 kW), jak i czas emisji jest ograniczony (pora dzienna: dwie godziny po wschodzie - dwie godziny przed zachodem słońca).

Negocjacje z radiofonią BBC na temat zniesienia ograniczeń czasowych mogą przynieść wynik pozytywny. Pozostaje jednak problem zasięgu. Jedynym obiektem, z którego można by emitować program na tej częstotliwości, jest radiostacja w Raszynie. Odbiór tej stacji byłby możliwy w promieniu ok. 200 km od tego obiektu, co daje ok. 40% pokrycia terytorialnego i ok. 50% pokrycia ludnościowego kraju. Jest to jednak zasięg porównywalny pod względem ilościowym z zasięgiem eksploatowanej dotąd, opartej o 11 stacji nadawczych, sieci średniofalowej.

Z dniem 31 grudnia 1999 polska radiodifuzja definitywnie opuści zakres częstotliwości 65 - 74 MHz, w którym rozpoczną działalność telekomunikacyjne służby ruchome. Otwiera to pewne, ograniczone do ok. 10-15%, możliwości rozwoju zakresu 87,5 - 108 MHz, przez odblokowanie tzw. częstotliwości lustrzanych. Według informacji uzyskanych w Instytucie Łączności, istnieje realna możliwość zaprojektowania w oparciu o te odblokowane częstotliwości jednej pełnowartościowej sieci nadawczej w pasmie UKF. Sieć ta mogłaby być, pod określonymi warunkami, przekazana w użytkowanie Polskiemu Radiu S.A.

Zagospodarowanie odblokowanych w górnym zakresie UKF częstotliwości wyczerpie możliwości rozwojowe tego zakresu. Tylko wykorzystanie możliwości techniki cyfrowej pozwoli na rozwój radiofonii publicznej, polegający na:

- zwiększaniu liczby programów,

- tworzeniu programów tematycznych (muzycznych, informacyjnych, sportowych, dla kierowców itp.),
- poprawie jakości technicznej przekazu.

Zwiększenie obszaru pokrycia programów regionalnych TVP

5.7 TVP S.A. posiada 12 oddziałów terenowych emitujących programy regionalne za pomocą:

- 10 nadajników dużej mocy,
- 2 nadajników małej mocy (Poznań i Rzeszów),
- 2 nadajników bardzo małej mocy (Radom i Zakopane).

Nadajniki te zapewniają dobry odbiór tych programów na ok. 35% powierzchni kraju zamieszkałej przez ok. 55% ludności.

Najtrudniejsza sytuacja jest w Poznaniu i Rzeszowie, gdzie stacje o małej mocy pokrywają jedynie obszary tych miast. Obecnie brak możliwości technicznych na zwiększenie mocy na dotychczasowych kanałach lub przez dobranie innych kanałów. Po zwolnieniu kanałów blokowanych przez wojsko pojawiają się możliwości uzyskania kanału dużej mocy w Poznaniu, natomiast brak takiej perspektywy dla Rzeszowa.

Krajowa Rada jest adresatem wielu próśb ze strony zarządu TVP S.A., wojewodów i organizacji społecznych o poprawę warunków odbioru programów regionalnych TVP. W miarę pojawiania się możliwości technicznych prośby te są spełniane. Decyzjami Krajowej Rady kanały dużej mocy zostały przyznane ośrodkom w Białymstoku, Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Łodzi i Szczecinie.

Ostatnio wystąpiono do Ministra Łączności o zbadanie możliwości przyznania kanału dla emisji gdańskiego programu regionalnego w Olsztynie. Otrzymano odpowiedź negatywną.

Obecne ograniczenia techniczne uniemożliwiają radykalne zwiększenie pokrycia programami regionalnymi TVP poprzez przyznanie na ten cel nowych kanałów.

Programy regionalne mogą, poprzez rozłączną sieć programu TVP 2, docierać do ok. 95% ludności zamieszkałej na obszarze ok. 90% powierzchni kraju.

Przybliżony zasięg stacji I i II programu oraz programów regionalnych TVP S.A. przedstawiają mapy nr 15, 16 i 17.

Programy Polskiego Radia S.A. i Telewizji Polskiej S.A dla zagranicy

Program TV Polonia

5.8 TV Polonia jest programem przeznaczonym dla odbiorców za granicą, tworzonym i nadawanym przez Telewizję Polską S.A. na podstawie art. 25 ust. 1, art. 26 ust. 2 i ust. 3 pkt. 1, ust. 7, art. 30 a ust.1 ustawy o radiofonii i telewizji.

Zgodnie z art. 25 ust. 4 u.r.t. koszty tworzenia audycji TV Polonia pokrywane są z budżetu państwa i ze środków MSZ.

Zakres i sposób prowadzenia działalności TV Polonia oraz zasady pokrywania jej kosztów są określane w formie porozumień zawieranych między Ministrem Spraw Zagranicznych oraz TVP S.A.

W 1997 roku TV Polonia otrzymała na produkcję audycji z budżetu MSZ kwotę 1,46 mln zł. Stanowiła ona 2% budżetu TV Polonia (liczonego łącznie z kosztami rozpowszechniania programu).

Program TV Polonia może być odbierany za pośrednictwem anten satelitarnych i sieci kablowych. Ten sam program odbierają Polacy zamieszkali w państwach dawnego Związku Radzieckiego jak i w państwach Ameryki Północnej.

W Europie TV Polonia rozpowszechniana jest poprzez satelitę EUTELSAT - Hot Bird 1. Możliwość odbioru mają Polacy zamieszkali na Białorusi, Łotwie, Litwie i Ukrainie. W Europie Zachodniej program dostępny jest w nielicznych sieciach kablowych w kilku miastach Niemiec, a także w Belgii, Danii, Norwegii i Szwecji.

Na kontynencie amerykańskim program TV Polonia jest rozpowszechniany na podstawie umowy zawartej 14 grudnia 1994 r. przez TVP S.A. ze Spanski Enterprises Inc. z siedzibą w Mississauga, Ontario w Kanadzie. W myśl tej umowy TV Polonia miała być nadawana na obszarze Ameryki Północnej i Południowej. Umowa będzie obowiązywać przez 25 lat. Program miał być emitowany za pomocą przekazu satelitarnego, połączeń kablowych oraz innych technologii dystrybucji sygnału telewizyjnego. Do dystrybucji TV Polonia zostały powołane dwa odrębne podmioty - Telewizja Polska USA i Telewizja Polska Canada.

W efekcie tych porozumień, TV Polonia dociera do Ameryki Północnej w systemie analogowym za pośrednictwem satelity Orion Atlantic. Mogą go odbierać przez 24 godziny na dobę posiadacze konwencjonalnych anten satelitarnych oraz abonenci kilku małych sieci kablowych: Prime Cable w Chicago, WNVC w Waszyngtonie, CableVision w Nowym Jorku oraz CFMT w Toronto.

Do 4 lutego 1998 r. program TV Polonia był rozpowszechniany w USA również w systemie cyfrowym (DBS) poprzez satelitę GE 1. Obecnie, z powodu zbyt wysokich kosztów zakupu zestawów do indywidualnego satelitarnego odbioru TV Polonia w systemie cyfrowym, jego dystrybutor w USA - Telewizja Polska USA, Inc. - podjął decyzję o czasowym zawieszeniu emisji TV Polonia. Dystrybutor ten podjął rozmowy z firmą EchoStar - jedną z największych na rynku amerykańskim firm rozprowadzających programy nadawane w systemie DBS. Firma ta subsyduje zakup sprzętu do indywidualnego odbioru programu rozpowszechnianego w tym systemie. Pozwoli to indywidualnym odbiorcom na zakup tańszych (150-200 USD) anten do odbioru satelitarnego w systemie cyfrowym.

Zarząd TVP S.A. spodziewa się, że emisja TV Polonia w systemie DBS zostanie wznowiona na przełomie maja i czerwca br.

Należy tu dodać, że rozpowszechnianie programu TV Polonia na rynku amerykańskim napotyka przeszkody nie tylko techniczne. W sytuacji olbrzymiej konkurencji na rynku bardzo trudno jest wprowadzić do sieci kablowych program narodowy, nadawany ponadto w języku narodowym. Droga alternatywna - odbiór poprzez indywidualne zestawy satelitarne - jest dla odbiorców kosztowna.

W efekcie, jak się wydaje, TV Polonia ma jak dotąd największą widownię na terenie Polski. Pełni ona tutaj rolę uzupełnienia oferty programowej TVP S.A. o atrakcyjne dla wielu odbiorców audycje i filmy polskie.

Program V Polskiego Radia S.A.

Program V Polskiego Radia S.A. nadawany jest w całości dla słuchaczy za granicą - przede wszystkim dla Polonii i Polaków rozszaniych po całym świecie. Nadawany jest w 10 językach: polskim (ok. jednej piątej całej emisji programu), angielskim, niemieckim, esperanto (łącznie w 1997 r. ok. jednej trzeciej czasu emisji) oraz czeskim, słowackim, białoruskim, ukraińskim, rosyjskim i litewskim (łącznie w 1997 r. 45% czasu emisji, czyli blisko połowa emisji programu).

Program dostarcza przede wszystkim informacji o Polsce. Priorytetem w zakresie odbioru pozostają kraje sąsiedzkie oraz Polacy za granicą.

Zgodnie z art. 25 ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji, zakres i sposób prowadzenia działalności przez Program V PR S.A. oraz zasady pokrywania jej kosztów są określane w formie porozumień między Ministrem Spraw Zagranicznych a Polskim Radiem S.A.

Zgodnie z kolei z art. 25 ust. 4 u.r.t., koszty tworzenia audycji Programu V Polskiego Radia są pokrywane z budżetu państwa, ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Według danych PR S.A., część kosztów produkcji Programu V - w zakresie przekraczającym dotację z MSZ - Polskie Radio S.A. pokrywa z przychodów z zysku.

Koszty rozpowszechniania programu (emisja, kable, opłaty za użytkowanie częstotliwości) pokrywane są przez PR S.A. ze środków abonamentowych.

Program V Polskiego Radia S.A. jest nadawany:

- na falach krótkich z ośrodka nadawczego w rejonie Warszawy,
- drogą satelitarną za pośrednictwem trzech satelitów (Eutelsat II-F6 Hot Bird, Galaxy 5 i Asiasat 2) na obszary Europy, Ameryki Płn. i Azji (z Australią),
- w Internecie,
- z zagranicznych dzierżawionych stacji naziemnych oraz w sieciach kablowych (sieć World Radio Network).

Biorąc pod uwagę możliwości odbiorcze słuchaczy, do których program przede wszystkim jest skierowany, podstawowym sposobem jest nadawanie na falach krótkich. Używany do tego celu ośrodek nadawczy Leszczynka k/W-wy wymaga pilnej modernizacji. Właściciel stacji, Telekomunikacja Polska S.A. jest gotów ponieść te koszty pod warunkiem uzyskania od Zarządu PR S.A. gwarancji. wieloletniego wykorzystywania obiektu.

W celu dotarcia do Polaków na Białorusi wskazane byłoby podjęcie emisji Programu V PR z nie wykorzystywanej stacji średniofalowej w Sowlanach k/Białegostoku – wiązałyby się to jednak za znacznymi, nie preliminowanymi kosztami.

Przyznane przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji na 1998 rok nakłady na emisję Programu V PR są niewystarczające (brak ok. 25%). Problem można by rozwiązać pod warunkiem zwolnienia tych opłat z podatku 22% VAT, o co Zarząd PR S.A. zabiega.

Zarząd Polskiego Radia S.A., w porozumieniu z Krajową Radą Radiofonii i Telewizji oraz Ministerstwem Spraw Zagranicznych, powinien opracować wieloletnią strategię nadawania programu Polskiego Radia dla zagranicy.

Nowe inicjatywy programowe TVP S.A.

5.9 Do zadań TVP S.A. należy przede wszystkim wypełnienie misji telewizji publicznej zgodnie z wymogami zawartymi w ustawie o radiofonii i telewizji.

Dynamicznie rozwijający się rynek mediów elektronicznych w Polsce oraz wielokrotne zwiększenie oferty programowej, nastawionej na zaspokojenie gustów szerszej widowni, skłoniły także TVP S.A. do wychodzenia z nowymi inicjatywami programowymi, które mogą sprostać ofensywnej konkurencji komercyjnych stacji telewizyjnych krajowych i zagranicznych.

W związku z koniecznością dostosowania swojej oferty do zmieniających się warunków rynkowych, TVP S.A. wiosną 1997 roku przedstawiła koncepcję utworzenia wiązki kanałów tematycznych jako elementu strategii polskiego nadawcy publicznego. W pierwszej kolejności prace dotyczyły programów: muzycznego, informacyjnego, edukacyjnego. TVP S.A., zachęcona pozytywnymi opiniami polskiego środowiska muzycznego popierającego potrzebę szerokiej promocji polskiej muzyki zarówno poważnej jak i rozrywkowej w obliczu masowej ekspansji na nasz rynek twórczości z innego kręgu kulturowego, zdecydowała o rozpoczęciu 19 kwietnia 1997 r. próbnej, testowej emisji kanału „Tylko muzyka”.

W celu legalizacji programu TVP S.A. na gruncie obowiązującej ustawy wystąpiła do KRRiT z wnioskiem o zmianę statutu spółki poprzez rozszerzenie przedmiotu jej działalności o możliwość tworzenia programów tematycznych za zgodą KRRiT. Proponowana zmiana statutu dotyczyłaby także zakazu wykorzystywania wpływów abonamentowych na przedsięwzięcia uzupełniające podstawowy zakres działalności TVP S.A.

KRRiT uznała jednak, że w obecnym stanie prawnym TVP S.A. uprawniona jest jedynie do rozpowszechniania programów enumeratywnie wymienionych w art. 26 ust. 2 u.r.t. Rozumiejąc i aprobując koncepcję rozwoju TVP S.A. polegającą na tworzeniu i rozpowszechnianiu w technice cyfrowej kanałów tematycznych, Rada przedstawiła propozycję formy tworzenia i rozpowszechniania tych programów, która w obecnym stanie prawnym wydaje się najwłaściwsza, tj. przez nowy podmiot prawny utworzony w trybie art. 32 u.r.t. - za zgodą Krajowej Rady. Nowo utworzony podmiot powinien następnie uzyskać koncesję na określony program.

Krajowa Rada uznając kierunek rozwoju telewizji publicznej i jej funkcji społecznych za pożądany, w przygotowanym projekcie nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji zaproponowała m. in. zmianę art. 26 ust. 2 w kierunku stworzenia podstaw do rozpowszechniania przez TVP S.A. oprócz programów I, II i TV Polonia także innych programów, które obecnie nie są wymienione w statucie spółki.

Inicjatywy integracyjne nadawców

5.10 W 1997 r. na polskim rynku mediów elektronicznych zaczęły się ugruntowywać nowe zjawiska, tj. inicjatywy integracyjne prywatnych lokalnych nadawców radiowych. KRRiT śledziła i analizowała rozwój tych zjawisk oraz ich ewentualny wpływ na zmianę polityki programowej sfederowanych nadawców radiowych. W 1997 r. działania integracyjne doprowadziły do powstania trzech inicjatyw:

- katolickich nadawców radiowych w postaci Spółki Producentkiej PLUS,
- Super FM,
- AC Radio.

Aby uniknąć możliwych negatywnych konsekwencji tych inicjatyw dla lokalnego charakteru stacji radiowych, KRRiT postanowiła zmodyfikować zapisy koncesyjne dla nowych podmiotów w części dotyczącej programu. Chodziło o to, by zapisy te chroniły w jeszcze większym stopniu lokalny charakter programów nadawców radiowych. Jednocześnie pod koniec 1997 roku wysłano do radiowych nadawców lokalnych ankietę dotyczącą głównie ich oferty programowej. Analiza nadesłanych dokumentów pozwoli na bliższe i lepsze rozpoznanie programu (jego szczegółową charakterystykę) nadawców lokalnych, ich miejsce i rolę w eterze radiowym (por. rozdział VI „Informacji...”).

Bieżąca i długoterminowa analiza programów radiowych i telewizyjnych

5.11 Podobnie jak w latach poprzednich, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podejmowała prace, których celem była kontrola nadawców pod kątem realizowania przez nich wymogów koncesyjnych i zadań zawartych w ustawie o radiofonii i telewizji.

Analizy programowe nadawców miały w tym czasie zarówno charakter kontrolny, jak i interwencyjny, związany z bieżącymi pracami KRRiT oraz tematyczny i problemowy, dotyczący relacjonowania przez media najważniejszych wydarzeń społecznych i politycznych w Polsce.

Analizy kontrolne

5.12 W kwietniu 1997 r. przeprowadzono monitoring **Radia Mega FM** z Pszczyny. Na podstawie dostarczonej przez nadawcę próby programu wyemitowanego w dniach 8 - 12.01.1997 stwierdzono, że w monitorowanych typach audycji nieprzestrzegany jest zapisany w koncesji wymóg minimalnego czasu ich nadawania.

W lipcu 1997 r. monitoringiem objęty został program **Radia Classic** z Warszawy. Na podstawie analizy nagrania zarejestrowanego w dniach 7-8.07.1997 r. scharakteryzowano ofertę programową stacji. Stwierdzono, że Radio Classic emituje wyspecjalizowany program popularyzujący i promujący muzykę klasyczną, zgodnie z ogólnymi założeniami programowymi zawartymi w koncesji.

W sierpniu 1997 r. monitoringiem objęto program **Radia City** z Częstochowy. Analizie poddano materiał zarejestrowany w dniach 7-12.07.1997 r. Stwierdzono zgodność struktury gatunkowej programu z koncesją. Monitoring wykazał dodatkowo, że w okresie powodzi Radio City oddało do dyspozycji instytucjom koordynującym akcję przeciwpowodziową część czasu antenowego.

W listopadzie 1997 r. monitorowane było **Radio Elita** z Wrocławia. Materiał obejmował nagranie zarejestrowane w dniach 15-20.09.97 r. Przekazany materiał poemisyjny pochodził z pierwszych dni działalności stacji. Nie był więc miarodajną próbą do oceny

realizacji zobowiązań koncesyjnych nadawcy. Pozwolił jedynie na orientację w zakresie zawartości programu w monitorowanym okresie.

W grudniu 1997 r. na podstawie nagrania z września przeprowadzono monitoring **Radia Nakło**. Analiza programu stacji wykazała niezgodność nadawanego programu z zapisami koncesyjnymi. Zgodny z zapisami koncesji okazał się tylko procent muzyki polskiej emitowanej na antenie.

W pierwszym kwartale 1997 r. scharakteryzowano ofertę programową polskojęzycznego kanału **Planete**. Stwierdzono, że ten program o charakterze dokumentalnym kładzie nacisk na szeroko pojmowaną tematykę społeczną, socjologiczną, kulturalną i historyczną.

W ramach kontroli KRRiT analizowano roczne sprawozdania programowe publicznych nadawców radiowych i telewizyjnych. Szczegółowa analiza dokumentów pozwoliła odpowiedzieć na pytanie, czy i w jakim stopniu media publiczne wywiązują się z obowiązków, zadań i powinności zapisanych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz czy respektują rozporządzenia KRRiT.

Podobnie jak w latach poprzednich, wykonano analizę działalności programowej 17 regionalnych rozgłośni radia publicznego oraz 4 ogólnopolskich programów Polskiego Radia S.A., a także działalności programowej Telewizji Polskiej S.A.

Z analizy statystycznej **Programu I PR** nadanego w 1997 roku oraz porównania z programem nadanym w 1996 roku wynika, że nie nastąpiła generalna zmiana w jego zawartości. Mimo niewielkich modyfikacji, Program I nadal miał charakter muzyczno-publicystyczno-informacyjny. Nieco inny niż w 1996 roku był udział poszczególnych rodzajów audycji w programie. W 1997 roku przesunięcia nastąpiły na korzyść niektórych tzw. gatunków misyjnych, tzn. realizujących ustawowe powinności radia publicznego. W grupie tej zwiększył się udział informacji (o 4%), edukacji i poradnictwa (o 1,6%), ale zmniejszył się udział publicystyki (o 1,3%) oraz minimalnie (o 0,5%) audycji literackich i form udramatyzowanych. W pozostałych rodzajach audycji zwiększony został udział tych, których tematem była religia (o 1,3%) natomiast znacznie mniejszy był udział sportu (o 3,7%). Rozrywka pozostała na poziomie ilościowym 1996 roku.

W wyniku decyzji władz Polskiego Radia S.A. o połączeniu 22 września 1997 r. dwóch programów - Programu BIS o charakterze edukacyjnym i **Programu II** o charakterze muzyczno-literackim - powstał jeden program, który w godz. 6.00 - 16.00 ma charakter edukacyjny (audycje programu BIS), natomiast od 16.00 do 2.00 w nocy - muzyczno-literacki (audycje Programu II od niedawna nadawane są od godz. 17.00).

W stosunku do programu nadanego w 1996 roku Dwójka w 1997 r. nadała mniej publicystyki kulturalnej (o 2,8%), natomiast liczba pozostałych rodzajów audycji utrzymana została na poziomie 1996 roku.

Z analizy danych statystycznych **Programu III** nadanego w 1997 roku oraz porównania ich ze sprawozdaniem za 1996 r. wynika, że nieco inny był udział poszczególnych rodzajów audycji w programie. Więcej było informacji (o 1%), a mniej publicystyki (o 4,3%), audycji literackich i form udramatyzowanych (o 1,4%) oraz rozrywki (o 1%). Utrzymany został na poziomie 1996 r. udział audycji o charakterze edukacyjnym (które wypełnione były różnorodnymi poradami, zrezygnowano natomiast w nich z nadawania lekcji języków obcych, obecnych w programie w 1996 roku) oraz o tematyce sportowej i religijnej.

Dokonane modyfikacje nie wpłynęły na zmianę profilu programowego. Program III - podobnie jak w 1996 r. roku - miał charakter muzyczno - publicystyczny - informacyjny.

Z porównania udziału poszczególnych rodzajów audycji w strukturze gatunkowej **Programu BIS** w latach 1996 i 1997 wynika, że zdecydowanie mniejszy udział w programie nadanym w 1997 roku miały niektóre audycje realizujące misję publiczną, takie jak: publicystyka (nadano jej mniej o 6,1%), edukacja (o 5,2%) czy audycje literackie (o 2,2%). Zwiększono natomiast udział informacji (o 1,3%) oraz audycji adresowanych do dzieci i młodzieży (o 7,8%).

W **Programie V** (dla zagranicy) radykalnie zmniejszył się w stosunku do 1996 roku udział w programie publicystyki (o 41,9%) oraz audycji literackich i form udramatyzowanych (o 3%). Mniej było również audycji o tematyce religijnej (o 0,5%). Zwiększono natomiast udział audycji o charakterze edukacyjno-poradniczym (o 7,3%), muzyki (o 7,1%) oraz informacji (o 4,7%). Rozrywka pozostała na poziomie ilościowym 1996 roku i zajęła 1,5% rocznego czasu nadawania programu.

Na podstawie sprawozdania programowego 12 **oddziałów terenowych TVP S. A.** przeprowadzono analizę ich programu własnego, wspólnego pakietu programowego oraz retransmisji. W programach nadanych przez oddziały analizowano wszystkie typy audycji zawarte w strukturze gatunkowej programów, udział audycji produkcji krajowej i zagranicznej w programach oraz obecność audycji tworzonych przez poszczególne ośrodki na antenie ogólnopolskiej TVP i TV Polonia.

Największy udział w rocznym czasie nadawania oddziałów ma program tworzony przez poszczególne oddziały (59%). Wspólny dla wszystkich oddziałów segment stanowi 24% rocznego czasu nadawania programu, zaś retransmisje - 17%. Najwięcej miejsca w programach oddziałów zajęły pozycje filmowe oraz publicystyczne.

Analiza struktury gatunkowej programów poszczególnych oddziałów (w części własnej programu) wykazała, że każdy z oddziałów nadaje podobne typy audycji. Różny jednak jest ich udział w programach poszczególnych oddziałów. Film zajął najwięcej miejsca w programie OTV Lublin (51%), najmniej natomiast w OTV Warszawa (12%) i OTV Rzeszów (15%). Informacja z kolei zajęła najwięcej miejsca w programie OTV Wrocław, Lublin, Warszawa (po 6%), najmniej - w OTV Katowice, Łódź, Kraków (po 2%). Publicystyka - najwięcej w OTV Wrocław (16%), Gdańsk (14%), najmniej - w OTV Lublin i Kraków (po 8%) oraz Bydgoszcz (6%). Edukacja najwięcej czasu zajęła w OTV Gdańsk (5%) oraz Bydgoszcz (4%), najmniej - w OTV Lublin (2%). Sport - najwięcej w OTV Bydgoszcz i Poznań (po 4%), najmniej - w OTV Kraków, Lublin, Łódź (po 1%). Rozrywka: najwięcej w OTV Gdańsk (6%) i Katowice (5%), najmniej - w OTV Poznań (2%) i Łódź (1%). Religia: najwięcej w OTV Gdańsk (2%), najmniej - w OTV Lublin, Poznań, Warszawa (po 0,5%). Teatr: najwięcej w OTV Poznań (0,6%), zaś w ogóle nie nadawały przedstawień teatru: OTV Bydgoszcz, Lublin, Łódź, Rzeszów i Warszawa. Muzyka: najwięcej w OTV Kraków i Katowice (po 6%), najmniej - w OTV Wrocław i Gdańsk (po 1%).

W nadanych przez 12 oddziałów terenowych całorocznych programach przeważały audycje produkcji zagranicznej (56%).

Na antenie ogólnopolskiej TVP S.A. znalazło się najwięcej audycji wytworzonych przez OTV Wrocław (426 godz.) i Kraków (325 godz.), najmniej audycji wytworzonych przez OTV Warszawa (34 godz.), Rzeszów (49 godz.), Bydgoszcz (51 godz.) i Lublin (61 godz.).

Analizy interwencyjne

5.13 W czerwcu 1997 r. monitoringiem interwencyjnym objęto program **Radia Jutrzenka** z Warszawy. Nadawca nie posiadał koncesji na nadawanie. Program stacji słyszalny był na częstotliwości 98,1 MHz od poniedziałku do piątku. Stwierdzono, że program posiada stałą strukturę i nadawany jest w godzinach zarówno przed-, jak i popołudniowych.

Wypowiedzi na antenie, dobór komentowanych lub streszczanych tekstów prasowych oraz poruszana tematyka wskazują, że Radio Jutrzenka kieruje swoją ofertę do konkretnego, raczej wąskiego grona słuchaczy, przede wszystkim do kombatantów o poglądach prawicowych.

W trzecim kwartale ubiegłego roku w okresie trwania **akcji przeciwpowodziowej** na południu Polski podjęto prace, których celem była analiza sposobu relacjonowania w mediach publicznych i prywatnych wydarzeń związanych z powodzią. W kręgu zainteresowania Rady znalazły się wszystkie audycje podejmujące tematykę powodzi.

Zasadność zarzutów pod adresem **telewizji publicznej** o niewłaściwym sposobie relacjonowania przebiegu akcji powodziowej sprawdzano w głównych wydaniach *Wiadomości* i *Panoramy* TVP S.A. w okresie od 7 do 17 lipca 1997. Największa liczba informacji powodziowych w obu dziennikach przypadła na dni 13-15 lipca, czyli w okresie największej fali żywiołu. Czas przeznaczony na emisję informacji powodziowych był w *Wiadomościach* i *Panoramie* niemal identyczny i wynosił w monitorowanym okresie blisko 3,5 godziny. Analiza treści głównych audycji informacyjnych pozwoliła na stwierdzenie, że w relacjach z pierwszych dni powodzi w zbyt małym stopniu wyjaśniane były przyczyny kataklizmu, a obraz powodzi przekazywany w dziennikach w tym czasie pozostawał niekiedy w sprzeczności z treścią informacji na temat działań rządu. W tych dniach powódź była zawsze tematem numer 1, często wypełniającym całkowicie serwisy informacyjne. Dzienniki telewizyjne przyjęły na siebie w tym czasie - poza informacyjną - również rolę edukacyjną i organizacyjną (poprzez zbiórki pieniędzy, własne aukcje, koncerty).

Obok audycji informacyjnych TVP analizie poddano także audycje publicystyczne: *Widziałam...* Marii Wiernikowskiej (12 godzin 10 minut nagrania), *Powódź* Magdy Olszewskiej (cztery piętnastominutowe audycje - w sumie 60 minut nagrania) oraz cykl publicystyki tzw. gorącej *W centrum uwagi* (dziesięć 20 - minutowych odcinków). Potwierdzono, że telewizja publiczna zaprezentowała w tym czasie zróżnicowaną pod względem formy i aktualną pod względem treści ofertę programową. Relacjonowane na bieżąco wydarzenia posiadały walor autentyczności i zachowały dramaturgię opisywanych zjawisk.

Informacje na temat powodzi pojawiały się również w wielu **lokalnych mediach prywatnych**. Wśród nich znalazły się: Telewizja Dolnośląska, TV Vigor, Radio O'LE, Radio PRO KOLOR, Radio Vanessa, Radio FaMa, Radio Jowisz, Radio TOP, Radio Mega FM, Radio ECHO, Radio Leliwa, Radio ALFA, Radio RAK, Radio ALEX, Radio Maks, Radio Gama, Radio Jedność, Katolickie Radio Lublin, Radio Gorzów.

Relacje z akcji przeciwpowodziowej były też w tym czasie treścią programów regionalnych rozgłośni radia publicznego - w ośrodku opolskim, wrocławskim, katowickim, zielonogórskim, szczecińskim, poznańskim, kieleckim, krakowskim i rzeszowskim.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji sporządziła szczegółowy raport na temat zaangażowania mediów w relacjonowanie wydarzeń związanych z powodzią. Stwierdzono,

że wszyscy nadawcy lokalni zareagowali szybko na zdarzenia, które miały miejsce w dotkniętych kataklizmem województwach, a także dołożyli wielu starań, aby przekazywane informacje trafiały do odbiorców.

We wrześniu przeprowadzono monitoring wydań *Panoramy*, audycji informacyjnej w Programie II TVP S.A., w których znajdowały się relacje z XII Światowych Dni Młodzieży w Paryżu (21-24.08.1997 r.). Celem monitoringu było potwierdzenie prawdziwości zarzutów dotyczących sposobu relacjonowania przez *Panoramę* tego wydarzenia. W celu porównania przeprowadzono analizę głównych wydań audycji informacyjnych Programu I TVP. Wykazała ona, że relacje dotyczące przebiegu wizyty Papieża w *Wiadomościach* z Programu I skonstruowane były poprawnie i przedstawiały zarówno przebieg, jak i istotę wydarzenia. Zupełnie inaczej wydarzenie zaprezentowała *Panorama*. Wyemitowany materiał zaskakiwał powierzchownością i zauważalną stronniczością zarówno wobec osoby Papieża, jak i samego wydarzenia. Autor relacji zredukował w komentarzu do minimum sakralny i religijny wymiar pobytu Papieża. Zbyt dużo uwagi poświęcił sprawom technicznym związanym z organizacją spotkania w Paryżu. Zachwiane zostały proporcje pomiędzy istotą samego wydarzenia a sprawami występującymi w jego tle (np. protesty i demonstracje antypapieskie) i okolicznościami mu towarzyszącymi.

We wrześniu 1997 r. dokonano analizy głównego wydania *Panoramy* (1.09.1997), w której znalazła się informacja o złożeniu przez prezydenta A. Kwaśniewskiego pozwu do sądu w Warszawie przeciwko dwóm dziennikom („Dziennik Bałtycki” i „Życie”). Analiza materiału potwierdziła, że w przekazie tym doszło do niezręcznego zestawienia informacji o domniemanych kontaktach prezydenta RP z rosyjskim szpiegiem Ałganowem z informacją, iż zaangażowany przez prezydenta adwokat podejmował się wcześniej obrony jednej ze znanych osób ze świata przestępczego. Zestawienie obok siebie tych dwóch informacji bez szerszego kontekstu mogło sugerować widzom, że prezydent RP *de facto* zaangażował do obrony własnego imienia adwokata reprezentującego w sądzie członków mafii.

Krajowa Rada podjęła decyzję o przeprowadzeniu monitoringu programów, w których znalazły się relacje o wydarzeniach w Słupsku w dniach 10 - 14.01.1998 r.

Monitorowano programy nadane przez:

- lokalnych nadawców koncesjonowanych - Radio City, Radio Vigor, telewizja kablowa Vectra,
- regionalnych nadawców publicznych - PR Koszalin, PR Gdańsk, OTV Szczecin,
- koncesjonowanych nadawców radiowych o zasięgu ogólnopolskim - Radio ZET, RMF FM.

Przeanalizowano 275 godzin materiału audiowizualnego. Celem monitoringu było stwierdzenie, czy nadawcy nie złamali przepisów ustawy o radiofonii i telewizji i prawa prasowego. Miał on w szczególności odpowiedzieć na pytanie, czy na antenie rzeczywiście podane zostały personalia policjanta podejrzanego o spowodowanie śmierci kibica. Sprawdzano także zasadność zarzutów formułowanych pod adresem mediów lokalnych o niewłaściwym sposobie relacjonowania wydarzeń w Słupsku.

Okazało się, że w programie Radia City podano nazwisko, imię oraz rysopis policjanta podejrzanego o śmiertelne pobicie 13-letniego chłopca. Potwierdził się zarzut o nieodpowiedzialnym relacjonowaniu tragicznych zająć w Słupsku. Szczegółową analizę wymienionych programów zawarto w oddzielnym raporcie KRRiT, który stanowi załącznik do Sprawozdania.

Analizy tematyczne i problemowe

5.14 W drugim kwartale 1997 r. monitorowano **kampanię referendalną** dotyczącą przyjęcia bądź odrzucenia projektu Konstytucji RP. Analizowano:

- audycje obligatoryjne Państwowej Komisji Wyborczej,
- audycje obligatoryjne prezydenta RP,
- audycje obligatoryjne prezentujące stanowiska partii politycznych,
- główne wydania audycji informacyjnych,
- audycje z gatunku „gorącej” publicystyki,
- audycje prezentujące prace najwyższych organów władzy,
- audycje własne nadawcy poświęcone referendum.

W okresie kampanii referendalnej wypełnione zostało przez nadawców publicznych ustawowe zobowiązanie do emisji w poszczególnych programach audycji obligatoryjnych. Ani razu nie przekroczono zapisów określających minimalny czas nadawania audycji referendalnych. Nie odnotowano w tych audycjach przypadku naruszenia prawa. Programy nie pochodzące bezpośrednio od nadawcy były wyraźnie wyodrębnione. We wszystkich przypadkach czas i terminy rozpowszechniania audycji obligatoryjnych zostały dotrzymane. Stwierdzono, że nadawca publiczny oddał w swoim programie dwukrotnie więcej czasu antenowego na emisję audycji obligatoryjnych PKW, niż przewiduje to ustawa.

Poważnym mankamentem okazała się formuła audycji PKW, która nie pozwalała na szczegółowe wyjaśnienie treści konstytucji.

Począwszy od 12.05.1997 r. w monitorowanych audycjach nie zanotowano ani jednego przypadku naruszenia zasady zakazu prezentowania wyników sondaży przedwyborczych. W okresie ciszy wyborczej, która rozpoczęła się w mediach 24 godziny przed dniem głosowania, na antenie TVP S.A. i PR S.A. nie odnotowano przypadku bezpośredniej agitacji wyborczej.

W obu programach TVP, we wszystkich typach audycji, które podejmowały w tym okresie tematykę konstytucyjną, przeważało polityczne ujęcie tematu referendum konstytucyjnego.

W grupie audycji poświęconych prezentacji stanowisk największych ugrupowań politycznych (*Forum*) oraz działalności najwyższych organów państwa (*Sejmograf*, *Z obrad Senatu*, *Diariusz Rządowy*) nadawca publiczny dystansował się na ogół wobec kwestii referendalnych. Wydaje się, że nie w pełni wykorzystano w tym czasie szanse, jakie stwarza politykom cykl *Forum*, pomyślany jako debata publiczna na temat węzłowych spraw państwowych.

TVP S.A. jako nadawca publiczny zobowiązana była również do realizacji i emisji własnych audycji publicystycznych i popularyzujących konstytucję. Na plus należy odnotować ich obecność w programach telewizyjnych już na kilka miesięcy przed uchwaleniem konstytucji. Jednak w czasie największego zapotrzebowania społecznego na wyjaśnianie i analizę złożonych problemów konstytucyjnych TVP nie stworzyła dostatecznie szerokiego forum wymiany poglądów, na którym mogłoby dojść do publicznej debaty o kontrowersjach związanych z treścią konstytucji. W TVP 1 i TVP 2 wyemitowano zaledwie dwie audycje wyjaśniające i popularyzatorskie, które mogły zwiększyć świadomość wagi aktu uchwalenia konstytucji i powiązać problematykę konstytucyjną ze sprawami życia

społecznego. Telewizja publiczna poświęciła dwukrotnie więcej czasu na emisję audycji PKW niż wymagało tego ustawowe minimum. Zdystansowała się natomiast od tematyki referendalnej i konstytucyjnej w audycjach własnych. Wskazuje na to niepodjęcie tego tematu w tych audycjach, a także sposób relacjonowania przebiegu kampanii referendalnej w głównych wydaniach audycji informacyjnych i w audycjach publicystyki tzw. gorącej. Na 15 wyemitowanych w tym okresie audycji *W centrum uwagi* tylko trzykrotnie był to jeden z głównych tematów audycji. Tematowi referendum poświęcono mniej niż 5% wszystkich przekazów informacyjnych w obu dziennikach. W połowie z nich prezentowano wypowiedzi polityków i oceny projektu konstytucji. Ani w *Wiadomościach*, ani w *Panoramie* nie zaobserwowano nasilenia informacji referendalnych przed zakończeniem kampanii.

Większość monitorowanych przekazów referendalnych zawartych w audycjach informacyjnych TVP nie budziła zastrzeżeń pod względem zachowania zasad rzetelności i bezstronności dziennikarskiej.

W programie Polskiego Radia temat konstytucji i referendum traktowany był jako ważny. Świadczą o tym zarówno liczba informacji w dziennikach, jak i dość wysoka pozycja w poszczególnych wydaniach. Podobny wniosek nasuwa się w odniesieniu do publicystyki.

W monitorowanych audycjach publicystycznych przeważało polityczne ujęcie tematu. Świadczą o tym proporcje czasu wystąpień polityków do ekspertów. W Programie I proporcje te układały się 9 : 1, a w Programie III - 12 : 1. Dane te wyraźnie wskazują, że problemy związane z konstytucją były omawiane przede wszystkim przez polityków, w minimalnym zaś stopniu przez ekspertów w tej dziedzinie.

Konstytucja i referendum konstytucyjne nie stały się w tym czasie na antenie Polskiego Radia przedmiotem powszechnej edukacji obywatelskiej oraz obywatelskiej debaty, a co za tym idzie - przedmiotem dużego obywatelskiego zainteresowania.

W monitorowanych audycjach informacyjnych Programu I w różnym stopniu zachowywana była zasada równowagi w prezentowaniu poglądów na nową konstytucję i politycznych oraz społecznych kontrowersji wokół niej. Na skutek selekcji informacji audycje informacyjne w *Sygnalach dnia* (Program I) stały się forum zwolenników konstytucji. Nie znalazły też w nich odbicia poglądy grup i środowisk społecznych (zarówno zwolenników, jak i przeciwników), a jedynie stanowiska partii politycznych i przedstawicieli władz państwowych. W audycjach informacyjnych Programu III równowaga w prezentowaniu stanowisk dotyczących nowej konstytucji była zachowana. Wyraźnie nagłaśnianym tematem w audycjach informacyjnych i tzw. publicystyce gorącej Programu I był w tym czasie stosunek Kościoła katolickiego do konstytucji i referendum. W Programie III zjawisko to nie miało miejsca.

Stopień spełnienia wymogu rzetelnego informowania o wydarzeniach w kraju oraz sprzyjania swobodnemu kształtowaniu się poglądów obywateli był odmienny w przypadku radia i telewizji. **Zdecydowanie lepiej ocenić należy nadawcę radiowego, którego działania wzbudziły znacznie mniej zastrzeżeń.** Sformułowane w Misji TVP zadanie *dostarczania informacji o funkcjonowaniu instytucji systemu demokratycznego* zostało wypełnione w stopniu minimalnym (1 audycja popularyzująca w okresie kampanii). Deklaracja z Misji TVP o umożliwianiu *wyrażania zróżnicowanych interesów i poglądów różnych grup i sił społecznych, tworzenia forum debaty publicznej*, została spełniona na poziomie minimum (1 audycja *Forum*, 1 debata liderów partii, 1 audycja własna z udziałem polityków i ekspertów).

W drugiej połowie 1997 r. najważniejszym wydarzeniem politycznym w Polsce były **wybory do Sejmu i Senatu RP**. W dniach 6 - 21. 09. 1997 r. monitorowano programy

radiowe i telewizyjne nadawców publicznych pod kątem sposobu relacjonowania w mediach przebiegu kampanii wyborczej do parlamentu. W analizie odniesiono się do aktów prawnych, które zostały sformułowane w ordynacjach do Sejmu i Senatu, prawie prasowym, w ustawie o radiofonii i telewizji oraz w rozporządzeniach KRRiT z 13. 05. 1994 r. i 24. 01. 1996 r., a także do deklaracji programowych samego nadawcy, zawartych w dokumencie *Misja TVP jako nadawcy publicznego*.

Podstawowym celem prowadzonych prac było stwierdzenie, w jaki sposób nadawcy publiczni wywiązali się z wykonania na antenie zobowiązań ustawowych wobec odbiorców w okresie kampanii wyborczej. Analizowano następujące pozycje programowe PR S.A. i TVP S.A.:

- audycje obligatoryjne prezentujące stanowiska partii politycznych startujących w wyborach,
- główne wydania audycji informacyjnych,
- audycje własne poświęcone wyborom,
- audycje edukacyjne i popularyzujące tematykę wyborczą.

Ze względu na ograniczone możliwości, tj. znacznie szczuplejszy niż w czasie kampanii wyborczej na urząd prezydenta RP budżet, monitoringiem objęto przede wszystkim audycje nadawców publicznych. Monitorowano cztery ogólnopolskie programy Polskiego Radia S.A. i dwa ogólnokrajowe programy Telewizji Polskiej S.A. Jako materiał kontekstowy potraktowano monitoring audycji wyborczych ogólnopolskiej telewizji komercyjnej Polsat. W celu stwierdzenia, czy w okresie poprzedzającym wybory nie doszło do naruszenia tzw. ciszy przedwyborczej, monitoringiem objęto też całość programu nadanego przez TVP 1 i TVP 2 oraz PR 1 i PR 3 w dniach od 19 września godz. 0.00 do 21 września 1997 r. godz. 22.00. Pozycje należące do grupy płatnych reklam wyborczych omówione zostały w oddzielnym raporcie KRRiT.

Audycje przygotowane bezpośrednio przez komitety wyborcze i emitowane w programach nadawców publicznych analizowane były pod kątem wywiązania się nadawców z ustawowego obowiązku nadania ich w ściśle określonych godzinach. W tym przypadku nadawcy nie odpowiadali za treść audycji, ale jedynie za stworzenie równych warunków ich realizacji. Audycje z pozostałych grup analizowano przede wszystkim pod kątem sposobu prezentowania w nich treści dotyczących wyborów wprost, a także informacji odnoszących się do kampanii wyborczej w sposób pośredni. Przy analizie audycji, mających na celu prezentację stanowisk partii politycznych w kwestii wyborów, zwracano szczególną uwagę na zachowanie zasad równowagi, rzetelności i obiektywizmu przez dziennikarza prowadzącego.

Podczas kampanii wyborczej do parlamentu TVP wyszła naprzeciw społecznym oczekiwaniom, organizując cykl audycji wyborczych. Prezentowały one wybory nie tylko od strony personalnej, ale i programowej. Był to krok w kierunku bardziej obywatelskiego stylu prezentacji wydarzeń i demokratycznych procedur wyborczych. Pozytywnie ocenić należy fakt, że telewizja publiczna wywiązała się podczas kampanii wyborczej '97 ze wszystkich zobowiązań, nałożonych na nią przez Państwową Komisję Wyborczą. W programie nadawcy publicznego zwracała jednak uwagę niewielka liczba audycji o charakterze edukacyjnym i popularyzującym wiedzę na temat wyborów do obu izb parlamentu (zajęły one zaledwie 0,3% czasu antenowego). W analizowanych programach zwracał uwagę fakt, że telewizja publiczna nie postawiła sobie za cel szeroko pojętej działalności edukacyjnej w zakresie demokracji. Emitowaną w tym czasie przez TVP niewielką liczbę audycji instruktażowych i edukacyjnych można by uznać za wystarczającą jedynie w krajach

o ugruntowanych dojrzałych tradycjach demokratycznych. Na plus należy odnotować, że w Programie I TVP nadawca publiczny dołożył wszelkich starań, by komitety wyborcze miały równe szanse zaprezentowania się wyborcom. Przeważało problemowe i programowe ujęcie tematów wyborczych bez nadmiernego eksponowania wątków personalnych. Jako trafną należy określić wybraną przez redakcję Jedyńki TVP formułę cyklu debat wyborczych, która jak się wydaje, nieco zaskoczyła jednak polityków. Mając zagwarantowany idealnie równy czas wystąpień, nie byli oni początkowo przygotowani do mówienia o swoich programach w sposób zdyscyplinowany i przekonujący. Pomimo moderowania wypowiedzi ze strony prowadzących, głosy kolejnych polityków w studio miały niekiedy charakter nie powiązanych ze sobą oracji i monologów, w których brakowało czytelnej intencji przekonywania widza do swoich racji. Te minusy realizacyjne nie umniejszają jednak pozytywnej oceny wielkiego wysiłku, jaki zrobiła telewizja publiczna w Programie I w celu stworzenia warunków dla wyrażania zróżnicowanych interesów i poglądów różnych grup i sił społecznych oraz obywatelskiej debaty publicznej.

Słabe strony audycji realizowanych przez Jedyńkę to przede wszystkim niezbyt profesjonalnie zrealizowane felietony przybliżające sylwetki startujących w wyborach polityków. Brak konsekwencji realizacyjnej, zwłaszcza w sposobie filmowania niektórych polityków i przedstawicieli środowisk politycznych i naukowych, wywoływał niekiedy wrażenie zachwiania równowagi w prezentacji poszczególnych stanowisk. Innego typu zastrzeżenia można było sformułować pod adresem wyborczej oferty programowej na antenie Programu II TVP. W cyklu *Kandydaci w Dwójce* zarówno dobór, jak i sposób prowadzenia rozmowy z gośćmi przez dziennikarzy, zawierał ryzyko ograniczenia odbiorcom możliwości wyrobienia sobie własnego zdania na temat poglądów polityków zaproszonych do studia. W programie zdarzało się, że stanowiska polityków różnych orientacji konfrontowane były, nierzadko wprost, z punktem widzenia poszczególnych dziennikarzy. Zagrożeniem dla audycji okazała się koncepcja dziennikarstwa typu „autorskiego”, charakteryzująca się prostym przełożeniem osobistych sympatii i antypatii ideowych czy personalnych danego dziennikarza na sposób prezentacji polityków.

W głównych wydaniach audycji informacyjnych telewizja nadała właściwą rangę tematowi wyborów parlamentarnych. Od 6. 09. 97 do 21. 09. 97 w ramach 32 emisji głównych wydań audycji informacyjnych TVP w grupie newsów o tematyce wyborczej odnotowano 19 różnego rodzaju usterek i błędów (w stosunku do około 221 przekazów wyborczych stanowi to około 8% przekazów obciążonych błędem). Większość z nich miała miejsce w *Wiadomościach* (13), o połowę mniej zaobserwowano ich w *Panoramie* (6). Najczęściej powtarzały się uchybienia polegające na podaniu niepełnych informacji. Rzadziej dochodziło do naruszenia zasady bezstronności, polegającego przede wszystkim na kreowaniu niekorzystnego wizerunku niektórych komitetów wyborczych.

Za zaniechanie informacyjne uznać można brak pełnej informacji dotyczącej „prawyborów” w Wieruszowie. Liczba informacji związanych z wyborami w obu dziennikach wzrastała w miarę zbliżania się terminu głosowania.

W ramach analiz tematycznych i problemowych dokonano także oceny planów programowych radia publicznego na 1998 r. Przygotowany dokument stanowi materiał pomocniczy dla KRRiT przy wypełnianiu ustawowego zadania, tj. podziału wpływów z opłat abonamentowych między jednostki publicznej radiofonii i telewizji (art. 50 ust. 2). Wpływy z tych opłat są w całości przeznaczone na działalność publicznego radia i telewizji. Zgodnie z art. 50 ust. 2 KRRiT corocznie ustala sposób podziału wpływów z opłat abonamentowych na następny rok kalendarzowy. Dzieląc abonament KRRiT kieruje się kryteriami w zakresie programu, nadawanego przez poszczególnych nadawców. Na jakość i atrakcyjność oferty

programowej wpływa urozmaicona struktura gatunkowa programu. Podczas analizy szczególną uwagę zwracano na obecność i udział w programach publicznych nadawców radiowych tych rodzajów audycji, które wydają się w specyficzny sposób oddawać charakter radia publicznego: audycje literackie i formy udratyzowane (tj. sluchowiska, powiesci radiowe, reportaże literackie i dokumenty artystyczne), oraz audycje poświęcone szeroko pojętej edukacji. W tej grupie znajdują się również - określone w art. 21 - audycje adresowane do mniejszości narodowych i etnicznych, a także udział muzyki poważnej w całej muzyce nadanej na antenie, proporcje utworów muzycznych polskojęzycznych i obcojęzycznych w rocznym czasie nadawania. Krajowa Rada uznała, że w ofercie rozgłośni radia publicznego w 1998 r. w większym stopniu preferowane powinny być audycje edukacyjne oraz literackie, a także formy udratyzowane.

Badania audytoryjne

5.15 Podobnie jak w poprzednich latach, KRRiT prowadziła w 1997 r. analizy zasięgu i społecznego odbioru programów radiowych i telewizyjnych nadawanych w Polsce. Podstawy do tych analiz stanowiły wyniki badań prowadzonych przez wyspecjalizowane ośrodki badawcze zajmujące się mediami, z którymi KRRiT współpracuje: OBOP (sondaże i badania telemetryczne dotyczące odbioru telewizji oraz systematyczne badanie odbioru radia *Radiomonitor*), SMG/KRC (systematyczne badanie odbioru radia *Radio Track*), AGB Polska (systematyczne badanie telemetryczne), Estymator (dwa razy w roku badanie zasięgów prasy, radia, i telewizji w Polsce), OBP - Uniwersytet Jagielloński (dwa razy w roku pogłębione badanie odbioru prasy, radia i telewizji).

Opierając się na tych badaniach, analizowano zasięg odbioru wszystkich działających w Polsce stacji radiowych i telewizyjnych. Podobnie jak w ubiegłych latach, śledzono z jednej strony pozycję mediów publicznych w porównaniu z komercyjnymi - nadal poszerzającymi dynamicznie swój odbiór społeczny, z drugiej zaś - odbiór koncesjonowanych stacji lokalnych, których lista w 1997 r. poszerzyła się o kilkanaście nowych podmiotów i które podlegały, w rynkowej walce o utrzymanie się, różnym przekształceniom organizacyjnym lub programowym.

Przedmiotem analizy była w szczególności strategia i ofensywa programowa Polsatu, który w drugiej połowie 1997 r. zaczął osiągać widownię i udział w rynku telewizyjnym (tj. w łącznym czasie oglądania telewizji) wyższe niż Program I TVP S.A., wcześniej zajmujący pod tym względem pierwsze miejsce. Starano się też zbadać, czy i jaka była odpowiedź telewizji publicznej na wyzwanie Polsatu i szerzej - powiększającej się oferty programów komercyjnych (polskich i polskojęzycznych, a także obcych, dostępnych w rozsiewie naziemnym, w sieciach kablowych i w odbiorze satelitarnym). */Szerzej informujemy o tym w rozdziale zatytułowanym: Społeczny odbiór działalności nadawców radiowych i telewizyjnych w „Informacji o podstawowych problemach radiofonii i telewizji”.*

Badano także, w jaki sposób odbiło się na zasięgu odbioru ogólnopolskiego radia publicznego PR S.A. wyłączenie fal długich z eksploatacji i zmiana częstotliwości nadawania Programu I PR S.A. oraz - w następstwie tego faktu - perturbacje z Programem II PR i Radiem BIS, tj. połączenie formuł obu programów i nadawanie ich na jednej częstotliwości.

Podobnie jak w ubiegłych latach badano także audytorium (zasięg odbioru) regionalnych spółek radia publicznego. KRRiT rozważa, by wskaźnik wielkości audytorium

(zrelatywizowany do terytorialnego zasięgu rozgłośni) stał się jednym z kryteriów podziału abonamentu między regionalne spółki radia publicznego.

Monitoring działalności reklamowej i sponsorskiej nadawców publicznych i komercyjnych

5.16 Analiza i kontrola tej sfery działalności nadawców prowadzona jest na czterech płaszczyznach:

1. analiza dokumentacji rozpowszechnianych przez nadawców reklam i audycji sponsorowanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji, § 12 rozporządzenia KRRiT w sprawie zasad działalności reklamowej w programach radiofonii i telewizji i § 9 rozporządzenia KRRiT w sprawie zakazu sponsorowania określonych audycji i określonych sposobów sponsorowania,
2. analiza archiwalnych materiałów dźwiękowych i wizualnych na podstawie art. 20 ust. 1 ww. ustawy,
3. kontrola działalności reklamowej i sponsorskiej prowadzona bezpośrednio u nadawców,
4. analiza problemów zgłaszanych przez członków KRRiT, słuchaczy, widzów i zainteresowanych nadawców.

5.17 W grudniu 1996 roku do programów ogólnopolskich i regionalnych Polskiego Radia skierowano prośbę o nadesłanie informacji dotyczących średniego, rocznego wykorzystania czasu reklamowego w godzinie zegarowej oraz wpływów finansowych z działalności reklamowej i sponsorskiej prowadzonej przez Polskie Radio w 1996 roku. Na podstawie zebranych informacji opracowano analizę działalności reklamowej i sponsorskiej spółek radia publicznego popartą szczegółowymi danymi statystycznymi i wynikami słuchalności. W uzupełnieniu do programów ogólnopolskich i regionalnych Polskiego Radia skierowano w czerwcu 1997 roku prośbę o nadesłanie informacji na temat podziału wpływów finansowych z działalności reklamowej i sponsorskiej na rynek ogólnopolski i regionalny. W ten sposób opracowano strukturę rynku działalności reklamowej i sponsorskiej spółek regionalnych Polskiego Radia.

W stosunku do Polskiego Radia prowadzono w ub.r. także wrywkową kontrolę działalności reklamowej i sponsorskiej. Kontrolą tą objęto Program I Polskiego Radia i Radio „Merkury” (Poznań). W jej wyniku stwierdzono m.in. rozpowszechnianie w Programie I nieoznaczonej reklamy, natomiast w Radiu „Merkury” niewłaściwą emisję reklamy piwa bezalkoholowego. W związku z tym od obu nadawców zażądano wyjaśnień zaistniałych faktów i polecono zaprzestania podobnej działalności.

W 1997 roku KRRiT udzielała nadawcom publicznym pomocy w interpretacji przepisów prawnych i rozstrzyganiu powstających wątpliwości. Współpracą taką objęto m.in. Radio Białystok, Radio Gdańsk oraz Radio „Merkury”. Opinie dotyczyły przede wszystkim sposobów i form promocji na antenie radia przedsięwzięć, których radio było organizatorem lub patronem, a także właściwej interpretacji określonych przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości, ordynacji wyborczej i innych aktów prawnych.

5.18 Z uwagi na zauważalną, szczególnie słabą pozycję Radia Kraków na regionalnym rynku słuchalności, przeprowadzono wobec tego nadawcy w październiku 1997 roku kontrolę bezpośrednią oraz analizę prowadzonej przez rozgłośnie ewidencji nadawanych reklam i audycji sponsorowanych, a także archiwalnych nagrań programu. W wyniku tych działań stwierdzono wiele nieścisłości i naruszeń przepisów prawnych. Dotyczyły one niedokładności i niepoprawności w prowadzeniu ewidencji oraz nieprzestrzegania przepisów regulujących rozpowszechnianie reklam i określających zasady i sposób oznaczania sponsora lub sponsorów audycji.

Podobnymi działaniami objęto również pozostałych regionalnych nadawców radiofonii publicznej oraz programy ogólnopolskie Polskiego Radia. Działania te koncentrowały się na:

- analizie materiałów archiwalnych Polskiego Radia, tj. ewidencji reklam i audycji sponsorowanych nadanych w październiku 1997 roku oraz archiwalnym nagraniu programu z dnia 24 października ub.r. i nagraniu oznaczeń sponsorów wszystkich audycji sponsorowanych w październiku;
- badaniach słuchalności programów ogólnopolskich i regionalnych PR przeprowadzonych przez SMG/KRC (w analizie tej brano pod uwagę wyniki badań z IV kwartału 1996 roku oraz I, II i III kwartału 1997 roku, dotyczące ogólnej słuchalności poszczególnych nadawców publicznych w mieście-siedzibie nadawcy regionalnego, województwie i regionie oraz w całym kraju w przypadku programów ogólnopolskich).

W wyniku przeprowadzonej oceny stwierdzono występowanie różnych rozbieżności pomiędzy archiwalnym nagraniem programu i nagraniami oznaczeń sponsorów audycji sponsorowanych a informacjami zawartymi w ewidencji nadanych reklam i audycji sponsorowanych, a także naruszenie przepisów regulujących rozpowszechnianie reklam oraz form i sposobów sponsorowania w programach radiowych.

5.19 W przypadku działalności reklamowej stwierdzono następujące naruszenia:

1. niedokładne prowadzenie ewidencji nadawanych reklam, poprzez naruszenie § 12 ust. 2 pkt 1, 2, 4, 5 i 6 rozporządzenia KRRiT w sprawie zasad działalności reklamowej w programach radiofonii i telewizji (Dz. U. z 1993 r. Nr 44, poz. 204 z późn. zm.), co przejawia się w braku precyzyjnej informacji w postaci rozróżnienia nazwy reklamowanego produktu i/lub usługi i nazwy reklamodawcy, braku informacji o godzinie emisji reklamy i czasie trwania bloku reklamowego, co dotyczy przede wszystkim Programu I i III PR oraz niezgodności godziny emisji i czasu trwania reklamy (bloku reklamowego) podanych w ewidencji z rzeczywistym czasem emisji i długością trwania reklamy (bloku reklamowego), co stwierdzono u wszystkich nadawców radiofonii publicznej;
2. niedokładne prowadzenie ewidencji nadawanych reklam, co przejawia się w zmienionej, w odniesieniu do informacji zawartych w ewidencji, kolejności emisji reklam w ramach bloku reklamowego, co stwierdzono m. in. w przypadku Radia „Pomorza i Kujaw”;
3. nieprzestrzeganie przepisów regulujących rozpowszechnianie reklam w programach radiowych, poprzez naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 1993 r. Nr 7, poz. 34 z późn. zm.) oraz § 7 ust. 2 i 3 cytowanego rozporządzenia, co przejawia się w braku właściwego oznaczenia nadawanego bloku reklamowego, a czego fakt stwierdzono w programie Radia Kraków i Radia Łódź;

4. występowanie w programach ogólnopolskich PR braku ścisłego związku nadawanego programu z prowadzoną działalnością reklamową i ewidencją nadawanych reklam, co przejawia się w tym, że nadawca nie nadaje, z nieznanых przyczyn, wykazanych w ewidencji reklam;
5. nieprzestrzeganie przez Radio Łódź przepisów regulujących rozpowszechnianie reklam w programach radiofonii publicznej, poprzez naruszenie § 8 ust. 5 w/w rozporządzenia, co przejawia się w przerywaniu przez nadawcę audycji w celu nadania reklamy;
6. nieprzestrzeganie przepisów regulujących rozpowszechnianie reklam w programach radiowych, poprzez naruszenie art. 16 ust. 1 ww. ustawy o radiofonii i telewizji w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy oraz § 6 ust. 1 i 2 pkt 1 rozporządzenia, co przejawia się w tym, że w nadawanych przekazach reklamowych nadawca, między innymi Program I, III oraz Radio Białystok, umieszcza reklamę własną, z definicji nakierowaną na zwiększenie słuchalności, która w świetle przepisów ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie nie podlega wynikającym z nich ograniczeniom.

5.20 W przypadku działalności sponsorskiej stwierdzono następujące naruszenia:

1. niedokładne prowadzenie ewidencji audycji sponsorowanych, co w przypadku Radia Kraków przejawia się w braku informacji na temat tytułu i gatunku sponsorowanej audycji, dokładnej godziny rozpoczęcia emisji i czasu trwania audycji oraz informacji dotyczących liczby wyemitowanych zapowiedzi audycji sponsorowanej zawierających wskazanie sponsora, czego fakt stwierdzono między innymi w przypadku Radia Łódź i Radia Kraków;
2. nieprzestrzeganie, m.in. przez programy ogólnopolskie PR oraz Radio Łódź, Radio „PiK” i „Radio dla Ciebie”, przepisów limitujących czas trwania wskazania sponsora audycji, co przejawia się w wydłużonym niż wymagane 8 sek. wskazaniu sponsora;
3. naruszenie przez Radio „PiK” § 2 ust. 2 rozporządzenia poprzez przekroczenie dopuszczalnej liczby zapowiedzi audycji zawierających wskazanie sponsora, co przejawia się w niedopuszczalnej wykładni ust. 1 ww. paragrafu, który uwzględnia liczbę sponsorów audycji i przeniesienia jej na liczbę zapowiedzi audycji;
4. brak we wskazaniu sponsora audycji czytelnej, wymaganej informacji o nazwie, firmie lub znaku towarowym sponsora przy ewentualnym ograniczeniu wskazania do podania nazwy jednego produktu sponsora, jak to miało miejsce m.in. w przypadku Programu I i III PR oraz Radia Łódź i „RdC”;
5. wskazanie sponsora w czasie trwania audycji, czego dopuściły się Programy I, III PR i Radio Łódź oraz brak oznaczenia sponsorowanej audycji poprzez wskazanie sponsora;
6. naruszenie art. 17 ust. 2 ustawy oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia, poprzez złamanie samej zasady sponsoringu określonej w art. 4 pkt 7 ustawy, co przejawia się w:
 - niewłaściwym wskazaniu sponsora, które w Programach I i III PR oraz w „RdC” i Radiu Łódź zawierało obok nazwy sponsora takie informacje, jak adres siedziby i telefon sponsora, a co w przypadku Radia Kraków przejawia się w samej treści audycji sponsorowanej, która w stwierdzonym przykładzie zawierała przekaz zmierzający wprost do promocji i sprzedaży towarów i usług sponsora,
 - rozpowszechnianiu przez Radio Łódź pytań konkursowych na temat sponsora i prowadzonej przez niego działalności w trakcie sponsorowanej przez niego audycji,
 - omawianiu na antenie Radia Łódź produktów sponsora oraz poprzez dostarczenie przez sponsora nagród dla uczestników konkursu rozpowszechnianego w czasie trwania sponsorowanej audycji.

5.21 Ocena działalności reklamowej i sponsorskiej ogólnopolskich komercyjnych nadawców radiowych objęła:

- opracowanie na temat działalności reklamowej i sponsorskiej Radia Zet i Radia RMF FM w 1996 roku,
- bieżącą kontrolę obu nadawców komercyjnych. W tym celu w 1997 roku w przypadku Radia RMF aż 11-krotnie, a w przypadku Radia Zet 6-krotnie, występowano z żądaniem od nadawców przedstawienia materiałów z nagraniem rozpowszechnianego programu, dokumentów i udzielenie wyjaśnień w zakresie niezbędnym do prowadzenia tej kontroli.

Do obu nadawców z początkiem czerwca 1997 r. skierowano zapytanie na temat przygotowań do kampanii wyborczej do Sejmu i Senatu w 1997 roku oraz zasad, które miały obowiązywać przy sprzedaży reklam i ogłoszeń wyborczych. Obaj nadawcy nie rozpowszechniali w okresie poprzedzającym wybory odpłatnych programów, reklam i ogłoszeń wyborczych zleczanych lub pochodzących od komitetów wyborczych, a wyłącznie programy własne. Takie postępowanie nadawców komercyjnych było naruszeniem art. 145 ust. 2 Ordynacji wyborczej do Sejmu.

W trakcie bieżącej kontroli działalności reklamowej i sponsorskiej Radia Zet a w szczególności Radia RMF FM, stwierdzono naruszenie przepisów. Dotyczyły one między innymi:

- nadawania nieoznaczonych odpowiednio bloków reklamowych;
- niewłaściwego wskazania sponsora/ów audycji;
- posługiwania się we wskazaniu sponsora nie zarejestrowanym znakiem towarowym;
- niewłaściwego rozpowszechniania reklam piwa bezalkoholowego.

Elementem współpracy z ogólnopolskimi komercyjnymi nadawcami radiowymi była pomoc w interpretacji określonych przepisów prawnych. Opinie dotyczyły przede wszystkim Radia Zet, w tym sposobu wskazania na antenie nadawcy sponsora imprezy organizowanej przez Radio Zet oraz wątpliwości na temat zasad używania znaku towarowego w celach promocyjnych w programach radiowych.

5.22 Przeprowadzono kontrolę materiałów poemisyjnych, wykazów reklam i audycji sponsorowanych 29 nadawców, którzy nie byli objęci poprzednią kontrolą (listopad 1996 r.), bądź u których w jej trakcie stwierdzono największą liczbę uchybień. Byli to następujący nadawcy radiowi: **O'LE** w Opolu, **LELIWA** w Tarnobrzegu, **CITY** w Częstochowie, **PLESINO** w Plesinie, **ALFA** w Krakowie, **BIELSKO** w Bielsku-Białej, **FON** w Częstochowie, **FAMA** w Kielcach, **FAMA** w Opolu, **ABC** i **AS** w Szczecinie, **KIKS**; **PARADA**; **MANHATTAN** w Łodzi, **WEEKEND** w Chojnicach, **OKO** w Ostrołęce, **CITY** w Słupsku, **GRYFICE** w Gryficach, **GRA** w Toruniu, **EL** w Bydgoszczy, **ESKA** we Wrocławiu, **SUDETY** w Dzierżoniowie, **ELKA** w Lesznie, **BIS** w Elblągu, **JA** w Jarocinie, **CENTRUM** w Kaliszu, **RMS FM** w Pile, **RMI** w Poznaniu, **KONIN** w Koninie, **TOP** w Lublinie.

W trakcie kontroli stwierdzono wiele naruszeń przepisów obowiązujących nadawcę w działalności reklamowej i sponsorskiej. Większość z nich wynikała z niedopatrzeń osób odpowiedzialnych za realizację programu. Lokalnych nadawców komercyjnych borykających się z problemami finansowymi nie stać na skomputeryzowany system nadawania reklam, stąd

też często zdarzają się uchybienia polegające na braku właściwego oznaczenia reklam. Niezależnie od tych uchybień zdarzają się nieliczne przypadki świadomego naruszania przepisów i ich lekceważenia. Do najistotniejszych uchybień tego typu zaliczyć należy:

- Przypadek radia **FAMA w Kielcach**, które notorycznie narusza warunki koncesji, określającej czas nadawania reklam na poziomie 2% dobowego czasu nadawania programu i 3 minut nadawania reklam i ogłoszeń w godzinie emisji programu.
- Emitowanie przez nadawcę do 8 minut reklam w godzinie pomimo wniesienia 50% opłaty koncesyjnej, co naraża budżet państwa na brak przewidzianych prawem dochodów.
- Brak odpowiedzi na wezwanie przewodniczącego KRRiT dotyczące przesłania materiałów do kontroli. Materiałów nie przesłały Radio **KONIN w Koninie** i Radio **KIKS w Łodzi**.
- Uchylenie się od ustawowego obowiązku archiwizacji wyemitowanego programu. Kontrola wykazała, że miało to miejsce w radiu **BIS w Elblągu**. Archiwizacja jest jednym z istotniejszych obowiązków koncesjonariusza. Pozwala na kontrolę materiału poemisyjnego ze strony KRRiT, jak również kontrolę ze strony reklamodawców przy wątpliwościach, czy opłacona reklama została wyemitowana zgodnie z przyjętym przez nadawcę zobowiązaniem.

W roku 1997 dała się zauważyć istotna poprawa w przestrzeganiu przepisów dotyczących działalności reklamowej nadawców. Uchybienia zdarzają się coraz rzadziej. Przypadki notorycznego łamania obowiązujących przepisów zdarzają się u nielicznych koncesjonariuszy.

5.23 W II kwartale 1997 r. przeprowadzono **wyrywkową kontrolę 32 nadawców kablowych**. Przedmiotem kontroli była działalność reklamowa i sponsorska, ze szczególnym uwzględnieniem przekazów planszowych. Kontrola ta miała charakter instruktażowy, w związku z tym zwracano uwagę koncesjonariuszom na stwierdzone nieprawidłowości.

W 1997 roku wizytowano 10 stacji radiowych i jednego nadawcę telewizji kablowej. Kontrole dotyczyły: działalności reklamowej, działalności sponsorskiej, archiwizacji programu i były przeprowadzone w siedzibie nadawcy. Najwięcej wątpliwości wzbudzały zasady dotyczące audycji sponsorowanych.

Pod koniec IV kwartału 1997 r. podjęto kompleksową kontrolę wszystkich nadawców pod kątem działalności sponsorskiej. Forma sponsoringu na stałe zadomowiła się u nadawców wzbudzając wśród nich liczne pytania natury interpretacyjnej. Wstępna analiza przesłanych materiałów poemisyjnych wykazała, iż realizacja tej formy budzi wiele wątpliwości.

5.24 W 1997 roku prowadzono, przy wykorzystaniu danych telemetrycznych, **stałą kontrolę przestrzegania przepisów prawnych w zakresie reklamy telewizyjnej** przez Program I, II, WOT a także TV Polsat, Canal+ (w części programu nadawanego bez kodowania), TV Wiśła, a od 3 października 1997 r. również TVN. Prowadzony w ten sposób monitoring wykazał naruszenia dozwolonego czasu reklamowego lub okresu przerwy między blokami reklamowymi w telewizjach Polsat i TVN. W telewizji Polsat stwierdzono przekroczenie dozwolonego ustawowo czasu na reklamę (12 minut) w godzinie zegarowej, natomiast rozpoczynająca działalność nadawcą telewizja TVN poza przekraczaniem dozwolonych 12 minut reklamy w godzinie zegarowej, za wcześnie (krócej niż po 20 minutach od rozpoczęcia) przerywała reklamą programy publicystyczne i filmy fabularne.

Do obu tych nadawców kierowano informacje o zauważonych przekroczeniach i wezwania do przestrzegania prawa.

Przeprowadzona w IV kwartale 1997 r. kontrola działalności reklamowej i sponsorskiej oddziałów terenowych Telewizji Polskiej S.A. wykazała, że jedynie dokumentacja i materiały poemisyjne z oddziałów: Białystok, Bydgoszcz, Lublin, Poznań, Rzeszów są bez zastrzeżeń. Z pozostałych oddziałów nadesłano niepełne ewidencje reklamy bądź sponsorów audycji. W dwóch przypadkach monitoring materiałów poemisyjnych wykazał nieprawidłowe oznaczenia sponsorów, brak ich w ewidencji lub brak płatnych ogłoszeń w ewidencji reklamy (OTV Wrocław i WOT).

5.25 **Kontrola lokalnych komercyjnych nadawców telewizyjnych** wykazała, że najczęstszymi uchybieniami jest nieprawidłowo prowadzona ewidencja reklamy i audycji sponsorowanych, brak wyemitowanych reklam w ewidencji, niezgodne z rozporządzeniem KRRiT oznaczenia sponsorów audycji. Żadnych zastrzeżeń nie zgłoszono do dokumentacji i materiału poemisyjnego Telewizji Lokalnej NTL Radomsko oraz Telewizji Regionalnej Województwa Legnickiego TVL z Lubina.

5.26 W 1997 roku wobec wszystkich nadawców radiowych i telewizyjnych podjęto działania, które dotyczyły **przygotowania nadawców do kampanii wyborczej oraz planowanych przez nadawców zasad sprzedaży reklam i ogłoszeń wyborczych**. Na tej podstawie przeprowadzono monitoring rozpowszechnianych w trakcie kampanii audycji wyborczych. W oparciu o tę kontrolę powstało opracowanie na temat przebiegu kampanii wyborczej do Sejmu i Senatu RP w 1997 roku w mediach elektronicznych. Złożyły się na nie szczegółowe informacje statystyczne dotyczące czasu antenowego nadawców, wykorzystanego przez poszczególne komitety wyborcze, przeznaczonego na rozpowszechnianie audycji komitetów wyborczych, opis przebiegu kampanii wyborczej w programach radiowych oraz wnioski, które powstały przy rozwiązywaniu problemów dotyczących interpretacji przepisów ordynacji w kontaktach z nadawcami, a także podczas prowadzonej analizy na podstawie zebranych informacji. Opracowane sprawozdanie zawiera także szczegółowe informacje na temat naruszeń przepisów prawnych, które w tym wypadku dotyczyły najczęściej niewłaściwego wykorzystania czasu przeznaczonego na odpłatne audycje wyborcze komitetów wyborczych i nieodpowiedniego oznaczania reklam oraz ogłoszeń wyborczych.

Ochrona praw autorskich i pokrewnych

5.27 W celu uzyskania aktualnego obrazu sytuacji przewodniczący KRRiT, działając w oparciu o przepis art.6 ust.2 (w szczególności pkt 4 i pkt 10) ustawy o radiofonii i telewizji zwrócił się na przełomie 1997/98 r. do polskich nadawców i organizacji zbiorowego zarządzania o bieżące informacje w sprawie realizacji obowiązków wynikających z ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Ze względu na wagę i znaczenie tej problematyki poświęcono jej oddzielny rozdział w „Informacji o podstawowych problemach radiofonii i telewizji”.

VI. DZIAŁALNOŚĆ MIĘDZYNARODOWA KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI

KRRiT a sprawy integracji europejskiej

6.1 Członkostwo w Unii Europejskiej jest strategicznym celem Polski. KRRiT, jak wszystkie pozostałe resorty, została włączona do działań przygotowujących negocjacje z UE, a w dalszej perspektywie przyjęcie Polski do UE.

Działania KRRiT szły dwoma torami równocześnie:

1. Konsultacje prowadzone z Komisją Europejską dotyczące wejścia Polski do unijnego programu audiowizualnego Media II.
2. Włączenie w prace międzyresortowe wymagające stałej współpracy z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej.

Decyzją Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1997 r. Polska przekazała Komisji Europejskiej swoje oficjalne stanowisko, w którym wyraża chęć przystąpienia do unijnego programu audiowizualnego **Media II**.

Celem programu jest wspieranie europejskiej produkcji audiowizualnej. Unia Europejska traktuje przystąpienie do Media II jako sprawdzian intencji krajów naszego regionu do wejścia do UE. Podstawowym warunkiem przystąpienia do Media II dla krajów stowarzyszonych, w tym Polski, było dostosowanie krajowego ustawodawstwa audiowizualnego do Dyrektywy o Telewizji Transgranicznej 89/552/EEC znowelizowanej Dyrektywą 97/36/EC.

KRRiT, mając zgodę Premiera i Urzędu KIE, prowadziła od 1996 r. konsultacje z Komisją Europejską w sprawie przystąpienia Polski do programu Media II. Zakres zgodności polskiego ustawodawstwa audiowizualnego z wymogami UE był stosunkowo znaczny, gdyż ustawa o radiofonii i telewizji z 29 grudnia 1992 r. została przygotowana z uwzględnieniem większości wymogów europejskich. Niemniej Komisja Europejska stwierdziła pewne rozbieżności, które KRRiT wzięła pod uwagę w swoich bieżących pracach. Dostosowanie prawa wewnętrznego następuje w wyniku regulacji ustanawianych przez KRRiT, o ile mieści się to w granicach udzielonych jej upoważnień ustawowych. W pozostałym zakresie KRRiT inicjuje zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji, których wprowadzenie uzależnione jest od Sejmu. Ostatnia propozycja nowelizacji ustawy opracowana przez KRRiT, przesłana do Sejmu jako projekt rządowy, uwzględnia w znacznym stopniu zmiany wprowadzone Dyrektywą 97/36/EC.

Konsultacje prowadzone w 1997 r. ograniczyły się do rozbieżności uznawanych przez Komisję Europejską za priorytetowe, czyli takie, które stwarzały barierę uniemożliwiającą Polsce przystąpienie do programu Media II.

Najważniejszymi punktami spornymi były przepisy dotyczące kwoty programów produkcji europejskiej w poszczególnych stacjach telewizyjnych, których nie było w polskim ustawodawstwie. Natomiast istnieje w nim zapis o kwotach produkcji krajowej, którego nie przewiduje prawodawstwo unijne. Pierwsza bariera została usunięta przyjęciem przez KRRiT w dniu 13 listopada 1997 r. rozporządzenia w sprawie minimalnego udziału audycji producentów europejskich w programach telewizyjnych. Natomiast zdaniem Komisji zapis o kwotach produkcji krajowej jest nie do pogodzenia z ustawodawstwem unijnym, gdyż powoduje dyskryminację produkcji pochodzącej z innych krajów europejskich. Jednym z proponowanych rozwiązań byłoby zastąpienie go zapisem o produkcji w oryginalnym języku polskim.

Drugim spornym punktem podnoszonym przez Komisję Europejską były przepisy, które nie gwarantują, zdaniem Komisji, wolności odbioru programów telewizyjnych nadawanych z zagranicy a przeznaczonych dla polskich odbiorców (art. 2 i 2a Dyrektywy).

Wątpliwości co do niektórych przepisów, które mogą prowadzić do ograniczenia powyższego prawa w stosunku do programów zagranicznych, nie spełniających wymogów nie przewidzianych polskimi przepisami, wydają się nieuzasadnione. Stosowanie regulacji prawa wewnętrznego następuje bowiem z uwzględnieniem treści umów międzynarodowych, których postanowienia stosowane są bezpośrednio i nie wymagają przeniesienia do prawa krajowego. Oznacza to, że zgodnie z zasadami stosowania prawa, ograniczenie odbioru lub retransmisji programu zagranicznego naruszającego przepisy prawa polskiego, ale pochodzącego z państwa - Strony odpowiedniej Konwencji i spełniającego minimalne jej wymogi jest niedopuszczalne.

25 listopada 1997 r. odbyła się ostatnia tura rozmów KRRiT z Komisją Europejską. Zakończyła się ona wydaniem pozytywnej opinii Komisji Europejskiej stwierdzającej, że Polska jest gotowa do przystąpienia do programu Media II, a stopień harmonizacji polskiego ustawodawstwa z unijnym w sektorze audiowizualnym jest zadowalający. Na pozytywną decyzję Komisji Europejskiej wpłynęły prace KRRiT dotyczące nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji oraz przyjęte rozporządzenie w sprawie minimalnego udziału audycji producentów europejskich w programach telewizyjnych. W opinii Komisji zmiany polskiego ustawodawstwa audiowizualnego idą we właściwym kierunku, propozycja nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji opracowana przez KRRiT uwzględnia w znacznym stopniu zmiany wprowadzone nowelą Dyrektywy o Telewizji bez Granic. Komisja zastrzegła sobie prawo monitorowania dalszych postępów Polski w tej dziedzinie oraz prowadzenia doraźnych bilateralnych spotkań z KRRiT w br.

W drugim kwartale br. należy spodziewać się przekazania Polsce oficjalnej decyzji Komisji Europejskiej o przyjęciu Polski do programu Media II.

Krajowa Rada została upoważniona przez Radę Ministrów do przejęcia odpowiedzialności za realizację założeń programu Media II. KRRiT przygotowując się do tego zadania: po pierwsze, wystąpiła w preliminarzu budżetowym o uwzględnienie składki, którą Polska zobowiązana jest zapłacić w momencie wejścia do programu. Po drugie, podpisała w 1997 r. z Komitetem Kinematografii „Porozumienie w sprawie koordynacji współpracy w zakresie uczestnictwa RP w programie Media II”. W praktyce oznacza to, że przy KRRiT powstanie w momencie przekazania Polsce oficjalnej decyzji KE, Biuro Współpracy z programem Media II, tzw. Media-Desk. Jednocześnie, stosownie do

obowiązującej Polskę procedury, w styczniu br. została utworzona Antena Informacyjna o programie Media II działająca przy KRRiT.

KRRiT została włączona do **działań przygotowujących negocjacje z UE**, których koordynatorem jest Urząd Komitetu Integracji Europejskiej. Podstawowym dokumentem ukierunkowującym prace Urzędu KIE z poszczególnymi resortami jest AVIS - komentarz Unii Europejskiej zawierający ocenę przystosowania polskiego ustawodawstwa w różnych sektorach do ustawodawstwa unijnego przekazany Polsce w lipcu 1997 r.

W ramach tych działań KRRiT przygotowała następujące dokumenty dotyczące stanu dostosowania polskiego ustawodawstwa audiowizualnego do unijnego, zawierające punkty, w których Komisja Europejska oczekuje od KRRiT działań dostosowawczych oraz zdefiniowanych obszarów negocjacyjnych:

- komentarz zawierający propozycje działań dostosowawczych wraz z podaniem ewentualnych terminów ich wprowadzenia w odniesieniu do zastrzeżeń zawartych w AVIS,
- opracowanie na potrzeby rządu RP zawierające podobne elementy z wyodrębnionymi problemami do ewentualnych negocjacji,
- kartę informacyjną zadań zawierającą stan realizacji zobowiązań KRRiT,
- raport zawierający ocenę stopnia dostosowania prawa polskiego do prawa europejskiego w sektorze audiowizualnym.

Aby ułatwić prowadzenie prac związanych z przygotowaniem wstąpienia Polski do Unii, Komitet Integracji Europejskiej powołał 33 podzespoły zadaniowe, które składają się z przedstawicieli różnych resortów. Przedstawiciele KRRiT biorą udział w pracach 2 podzespołów. Są to podzespoły:

- ds. prawa do zakładania przedsiębiorstw i swobody świadczenia usług; podzespół ten ma na celu przygotowanie materiałów na temat zgodności prawa polskiego z prawem wspólnotowym m.in. w dziedzinie swobody świadczenia usług audiowizualnych;
- ds. polityki konkurencji; konkurencja w sektorze audiowizualnym.

W nawiązaniu do zadań wynikających z „Narodowej Strategii Integracji”, dokumentu rządowego przygotowanego przez Urząd KIE, została powołana do życia Rada Integracji Europejskiej działająca pod patronatem Premiera RP. W pracach Rady bierze udział przewodniczący KRRiT. Rada ta jest organem doradczym powołanym w celu stworzenia forum wymiany poglądów pozwalającego na wypracowanie konsensusu społecznego w odniesieniu do problematyki integracyjnej. Do zadań Rady należy wydawanie opinii o działaniach podejmowanych przez rząd w zakresie realizacji zadań wynikających z „Narodowej Strategii Integracji”, proponowanie alternatywnych rozwiązań i prowadzenie niezależnej polityki informacyjnej.

Przedstawiciele KRRiT znaleźli się również wśród członków Rady ds. Strategii Informacyjnej utworzonej przy KIE. Rada ma opracowywać założenia programów edukacyjno-informacyjnych w zakresie upowszechniania wiedzy o procesach integracji europejskiej.

Trwające od lutego 1996 r. **kontakty KRRiT z Komisją Europejską** zaowocowały następującymi inicjatywami:

1. Przewodniczący KRRiT został zaproszony w listopadzie 1997 r. do udziału w Grupie ds. Przyszłości Polityki Audiowizualnej UE (Group on Future European Union Audiovisual Policy), składającej się z 9 osób ze świata kultury i mediów krajów europejskich (jedynym przedstawicielem krajów Europy Środkowej i Wschodniej jest Bolesław Sulik). Grupa pracuje pod patronatem i bezpośrednim kierownictwem Marcelino Oreja, komisarza Unii Europejskiej odpowiedzialnego za politykę kulturalną i audiowizualną. Celem prac Grupy jest analiza tendencji pojawiających się w sektorze mediów i przygotowanie zaleceń dotyczących przyszłości polityki audiowizualnej Unii Europejskiej odpowiadających na wyzwania stawiane przez nadchodzący XXI wiek. Prace Grupy powinny trwać do czerwca br., a jej rezultaty zostaną opublikowane w formie raportu i przekazane Komisji Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie Ministrów UE.
2. Biorąc pod uwagę aktywną rolę Polski w sektorze audiowizualnym na terenie Rady Europy oraz wśród krajów stowarzyszonych, Komisja Europejska zwróciła się do KRRiT z propozycją współorganizowania międzynarodowej konferencji dotyczącej „Roli sektora audiowizualnego w rozwoju społeczeństwa obywatelskiego”. Konferencja odbyła się w dniach 17-18 marca w Warszawie z udziałem przedstawicieli ciał regulujących, nadawców publicznych i nadawców prywatnych z 10 krajów stowarzyszonych oraz państw członkowskich UE.

Celem konferencji było przeanalizowanie roli sektora audiowizualnego w rozwoju społeczeństwa obywatelskiego w kontekście problemów nowych demokratycznych państw Europy Środkowej i Wschodniej.

Rezultatem prac było również przyjęcie przez każdą z grup roboczych programu działania obejmującego min.

- Organizowanie na szczeblu europejskim dni studyjnych poświęconych wspólnym tematom, w których uczestniczyć mogłyby osoby zajmujące się kontrolą, przedstawiciele władz publicznych, przedstawiciele programów publicznych i prywatni operatorzy;
- Rozwój programów szkoleniowych dla osób zawodowo zajmujących się różnego rodzaju dziedzinami kontroli mediów.
- Wymianę informacji i doświadczeń pomiędzy nadawcami publicznymi z krajów Europy Centralnej i Wschodniej.
- Szkolenie dla nadawców publicznych zorganizowane w ramach seminariów tematycznych.

KRRiT w Radzie Europy

6.2 W poprzednich latach w uzgodnieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, Ministerstwem Kultury i z Biurem ds. Integracji Europejskiej oraz Pomocy Zagranicznej Urzędu Rady Ministrów, Krajowej Radzie Radiofonii i Telewizji została powierzona odpowiedzialność za reprezentowanie Polski w strukturach Rady Europy, zajmujących się środkami masowego przekazu.

Przedstawiciele KRRiT lub zgłoszeni przez nią specjaliści brali w 1997 r. udział w pracach następujących komitetów i grup roboczych:

1. Komitet Zarządzający ds. Mediów (CDMM): uczestniczy od 1993 roku Bolesław Sulik, przewodniczący KRRiT oraz Izabella Chruślińska, dyrektor Departamentu Współpracy z Zagranicą KRRiT.

Ciało określające kierunki działania w dziedzinie mediów, złożone z przedstawicieli wszystkich krajów członkowskich Rady Europy.

2. Biuro Komitetu Zarządzającego (CDMM-BU): uczestniczy Bolesław Sulik.

Ciało kierujące wszystkimi pracami Komitetu oraz struktur przez niego tworzonych.

3. Grupa Specjalistów ds. mediów w perspektywie paneuropejskiej (MM-S-EP): Bolesław Sulik oraz Robert Kwiatkowski, członek KRRiT.

Grupa powołana do analizy możliwości popierania rozwoju infrastruktury w organach zajmujących się mediami w krajach Europy Środkowej i Wschodniej.

4. Komitet Ekspertów ds. Koncentracji i Pluralizmu Mediów (MM-CM): uczestniczy od 1992 roku Karol Jakubowicz, ekspert KRRiT.

Powołany do analizowania koncentracji kapitału w środkach masowego przekazu (także w skali międzynarodowej) i sugerowania ewentualnych środków zapobiegawczych.

5. Stały Komitet ds. telewizji transgranicznej (T-TT): Karol Jakubowicz, uczestniczy od 1993 roku (obecnie pełni funkcję wiceprzewodniczącego).

Ciało, którego zadaniem jest formułowanie rekomendacji co do zastosowania Konwencji o Telewizji Ponadgranicznej, podejmowanie starań na rzecz rozstrzygnięcia konfliktów wynikających z zastosowania Konwencji.

7. Grupa Specjalistów ds. ochrony nosicieli praw w dziedzinie mediów (MM-S-PR): Bolesław Nawrocki, ekspert KRRiT, uczestniczy od 1995 roku.

Grupa powołana do zbierania i analizowania informacji dotyczących rozwoju technologicznego w dziedzinie mediów oraz określania ich wpływu na współczesne formy ochrony praw autorskich i praw pokrewnych.

8. Grupa Specjalistów ds. nowych technologii (MM-S-NT): Stanisław Jędrzejewski, członek Zarządu Polskiego Radia S.A., uczestniczy od 1995 roku oraz Tadeusz Kowalski, ekspert KRRiT.

9. MEDIALEX (Baza danych): Krzysztof Wojciechowski (TVP S.A.), uczestniczy od 1994 roku.

Ta grupa robocza ds. tworzenia bazy danych na temat europejskich regulacji prawnych w zakresie radiofonii i telewizji zakończyła swoją działalność w 1997 r.

Rada Europy traktuje Polskę jako ten nowy kraj członkowski, który może szczególnie dużo wnieść zarówno do pracy samej Rady w zakresie komunikowania masowego, jak i do przenoszenia jej norm i standardów do innych krajów regionu. Przybiera to postać:

- obecności przedstawicieli KRRiT w ciałach Rady Europy oraz w ich organach kierowniczych;
- powierzania ekspertom polskim przygotowania różnych opracowań;
- zapraszania przedstawicieli KRRiT do udziału w misjach Rady Europy w krajach regionu (m.in. do Azerbejdżanu, Gruzji, Mołdowy, Macedonii, Bułgarii, Rosji) w celu przekazywania wiedzy o organizacji i prawnych regulacjach radia i telewizji w społeczeństwie demokratycznym;

- konsultowania projektów ustaw o radiofonii i telewizji oraz prawa prasowego przygotowywanych w krajach Europy Środkowej i Wschodniej (m.in. Białoruś, Litwa, Rosja, Macedonia).

W 1997 roku prace wszystkich grup roboczych służyły przygotowaniu dokumentów na **5. Europejską Konferencję Ministerialną**, która odbyła się w dniach 11-12 grudnia 1997 r. w Salonikach. Konferencje tego typu Rada Europy organizuje co 3 lata, mają one na celu wyznaczenie kierunków europejskiej polityki audiowizualnej. Temat konferencji w Salonikach został narzucony przez realia, w jakich funkcjonuje dziś rynek mediów: „Społeczeństwo informacyjne wyzwaniem dla Europy”. Uczestnicy konferencji przyjęli dwie rezolucje, o „Wpływie nowych technologii na prawa człowieka i wartości demokratyczne” oraz o konieczności „Nowego spojrzenia na aspekty regulacyjne funkcjonowania mediów”. Wszystkie kraje uczestniczące w konferencji (z wyjątkiem Federacji Rosyjskiej) przyjęły również „Oświadczenie o wolności słowa i mediów w Republice Białoruś”. Inicjatorami tego oświadczenia byli, po konsultacji z MSZ, biorący udział w pracach Rady Europy przedstawiciele KRRiT, oni również przygotowali jego tekst.

KRRiT wyraziła gotowość zorganizowania następnej konferencji ministerialnej w 2000 r. w Krakowie. Decyzję o tym, czy przyjąć zaproszenie Polski, czy też Słowacji lub Portugalii struktury Rady Europy podejmą w najbliższym czasie.

Współpraca KRRiT z jej odpowiednikami w krajach Europy Zachodniej i Środkowo - Wschodniej.

6.3 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji jest od 1996 r. członkiem **European Platform of Regulatory Authorities - EPRA**. EPRA umożliwia przedstawicielom europejskich organów regulujących systematyczną wymianę informacji o europejskim ustawodawstwie w sektorze mediów.

Po pierwszych dwóch latach działalności poświęconych głównie tworzeniu struktury organizacyjnej, skupianiu nowych członków, EPRA jest organizacją już okrzeplą. W 1997 r. został przyjęty nowy statut oraz wybrano nowe władze. Przewodniczącym został Szwed Greger Linberg a wiceprzewodniczącym Bolesław Sulik. Według obowiązującej wśród członków EPRA zasady, w następnej kadencji przejmie on funkcję przewodniczącego. Wybór ten jest również rezultatem aktywności przedstawicieli KRRiT biorących udział w pracach tej organizacji. Brali oni udział w konsultacjach mających doprowadzić do przystąpienia przedstawicieli CSA z Francji i ITC z Wielkiej Brytanii do EPRA. Zakończyły się one pomyślnie, gdyż Wielka Brytania jest już członkiem, a Francja zgłosiła swój akces i będzie przyjęta w poczet członków na spotkaniu w maju br. KRRiT jest też orędownikiem przyciągnięcia do EPRA przedstawicieli tych krajów stowarzyszonych z Europy Środkowo Wschodniej, którzy do niej nie należą.

Platforma współpracy między krajami Europy Środkowo-Wschodniej istnieje od 1996 r., powstała z inicjatywy KRRiT, jej członkami są przedstawiciele ciał regulujących sektora audiowizualnego z następujących krajów: Czechy, Estonia, Litwa, Łotwa, Rumunia, Słowacja, Ukraina, Węgry i Polska. Platforma jest stałym forum wymiany informacji umożliwiającym znalezienie wspólnych rozwiązań tam, gdzie jest to możliwe. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji została wybrana głównym koordynatorem Platformy.

Przyjętą przez członków Platformy formą współpracy jest konferencja organizowana raz w roku, w czasie której omawiane są priorytetowe problemy, jakie napotykają w swojej działalności członkowie Platformy. W 1997 r. konferencja poświęcona była sprawie kwot produkcji krajowej i europejskiej oraz ochronie rynku i udziale kapitału zagranicznego.

Współpraca bilateralna

6.4 30 stycznia br. odbyła się w Warszawie **bilateralna konferencja polsko-niemiecka** poświęcona współpracy obu krajów w sektorze audiowizualnym. W czasie spotkania podjęto rozmowy m.in. na temat wspólnych działań na forach organizacji europejskich, projektów współpracy pomiędzy nadawcami z landów graniczących z Polską oraz polskimi przygranicznymi rozgłośniami radiowymi. Wiele uwagi poświęcono problematyce technologii cyfrowej w zakresach fal średnich i krótkich oraz uregulowaniom prawnym w tej dziedzinie. Do udziału w konferencji zostali również zaproszeni ze strony polskiej przedstawiciele MSZ, Ministerstwa Łączności, PAR-u oraz rozgłośni regionalnych Polskiego Radia ze Szczecina, Zielonej Góry i Wrocławia.

Rezultatem konferencji było powołanie do życia bilateralnej grupy roboczej ds. radiowej platformy cyfrowej. Zaistniała również możliwość przeprowadzania corocznych konsultacji tego typu pomiędzy KRRiT i Niemcami.

W ramach **porozumienia podpisanego w marcu 1997 r. pomiędzy KRRiT i ukraińską Radą ds. Radiofonii i Telewizji**, KRRiT zorganizowała dla przedstawicieli Ukrainy wizytę studyjną, w czasie której mieli oni okazję zapoznać się ze strukturą i funkcjonowaniem polskiego rynku mediów audiowizualnych.

Od 1996 r. KRRiT wydaje kwartalnie w języku angielskim **Biuletyn Informacyjny** przesyłany do przedstawicieli organizacji międzynarodowych, ambasad, organów regulujących oraz zagranicznych nadawców.

VII. DZIAŁALNOŚĆ KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI W ZAKRESIE OPŁAT ABONAMENTOWYCH I PRZEKAZYWANIA WPŁYWÓW Z NICH JEDNOSTKOM PUBLICZNEJ RADIOFONII I TELEWIZJI

7.1 Zgodnie z **art. 6 ust. 2 pkt 6** ustawy o radiofonii i telewizji, do zadań KRRiT należy określenie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

7.2 Na podstawie **art. 48 ust. 3** ustawy Krajowa Rada określa w drodze rozporządzenia wysokość opłaty abonamentowej za używanie odbiornika radiofonicznego oraz opłaty abonamentowej za używanie odbiornika telewizyjnego albo odbiornika radiofonicznego i telewizyjnego oraz sposób i tryb wnoszenia tych opłat.

7.3 Do końca 1997 r. obowiązywały następujące opłaty ustalone przez Krajową Radę w rozporządzeniu z dnia 27 czerwca 1996 r. w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz. U. Nr 82 z 1996 r., poz. 383):

1. za używanie odbiornika radiofonicznego 2,90 zł miesięcznie
2. za używanie odbiornika telewizyjnego
lub telewizyjnego i radiofonicznego 8,40 zł miesięcznie

Uchwałą nr 169/97 z dnia 4 czerwca 1997 r. w sprawie ustalenia wysokości opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych KRRiT ustaliła następujące opłaty abonamentowe obowiązujące od dnia 1 stycznia 1998 roku:

1. za używanie odbiornika radiofonicznego

1) miesięczną, w wysokości	3,20 zł
2) kwartalną lub za kolejne 3 miesiące
w roku kalendarzowym, w wysokości	9,50 zł
3) półroczną lub za kolejne 6 miesięcy
w roku kalendarzowym, w wysokości	18,70 zł
4) roczną, w wysokości	36,50 zł

2. za używanie odbiornika telewizyjnego lub telewizyjnego i radiofonicznego

1) miesięczną, w wysokości	9,60 zł
2) kwartalną lub za kolejne 3 miesiące w roku kalendarzowym, w wysokości	28,50 zł
3) półroczną lub za kolejne 6 miesięcy w roku kalendarzowym, w wysokości	56,20 zł
4) roczną, w wysokości	109,40 zł

Powyższe ustalenia zostały wprowadzone w życie rozporządzeniem KRRiT z dnia 25 czerwca 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 108, poz. 701). Ważnym ustaleniem zawartym w § 2 ust. 3 tego rozporządzenia jest, iż użytkownik odbiornika może jednorazowo uiścić opłatę roczną za okres danego roku kalendarzowego do dnia 20 stycznia.

7.4 Zgodnie z **art. 49 ust. 2** ustawy o radiofonii i telewizji, w przypadku stwierdzenia używania nie zarejestrowanego odbiornika, pobiera się opłatę w wysokości stanowiącej trzydziestokrotność miesięcznej opłaty abonamentowej. Opłaty te pobierane są przez jednostki Poczty Polskiej (art. 49 ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji) i po potrąceniu umownego wynagrodzenia (50% wpływów z tej opłaty - art. 51 ust. 5 ustawy) przekazywane na wyodrębniony rachunek Krajowej Rady (art. 50 ust. 6). Z zakończonych rozliczeń z 78 rejonowymi urzędami Poczty Polskiej wynika, że wpływy, które zasiliły rachunek KRRiT z tego tytułu w 1997 r., wyniosły łącznie 11 011,20 zł tj. około 724,3% wpływów osiągniętych w 1996 r. (1 520,25 zł) i 93,3% wpływów osiągniętych w 1995 roku (11 806,38 zł).

Wpływy z tytułu kar za używanie nie zarejestrowanych odbiorników rtv stanowią 0,0016% wpływów ogółem, co oznacza, że w praktyce Rejonowe Urzędy Poczty nie wywiązują się z ustawowego obowiązku przeprowadzania kontroli wykonywania obowiązku rejestracji odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

7.5 Zgodnie z **art. 49 ust. 4** ustawy za zwłokę w uiszczaniu opłat pobiera się odsetki ustawowe. Po potrąceniu umownego wynagrodzenia **6,8%** (aneks nr 5 z dn. 31 stycznia 1997 r. do umowy KRRiT z Poczta Polska z dnia 13 maja 1994 r.) jednostki Poczty Polskiej przekazują te wpływy na rachunek KRRiT (art. 49 ust. 5). Wpływy z tytułu odsetek za zwłokę wniesionych przez abonentów, które wpłynęły na rachunek KRRiT w 1997 r., wyniosły łącznie 8 965 232,32 zł tj. o 2,57% mniej w porównaniu do 1996 r. (9 195 362,76 zł).

7.6 Zgodnie z **art. 50 ust. 1** ustawy wpływy z opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, opłat za używanie nie zarejestrowanych odbiorników oraz odsetek ustawowych, po potrąceniu umownego wynagrodzenia jednostek Poczty Polskiej, są w całości przeznaczane przez Krajową Radę na działalność jednostek publicznej radiofonii i telewizji.

7.7 Zgodnie z **art. 50 ust. 2** ustawy Krajowa Rada ustala corocznie, nie później niż do 30 czerwca, sposób podziału wpływów między jednostki publicznej radiofonii i telewizji w następnym roku kalendarzowym, w tym minimalny udział terenowych oddziałów spółek.

1. Krajowa Rada uchwałą nr 145/96 z dnia 27 czerwca 1996 r. dokonała podziału wpływów abonamentowych z opłat za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych planowanych na 1997 rok między spółki publicznej radiofonii i telewizji w sposób następujący:

• Ogółem	100,0%	- 778 300 tys. zł
• Telewizja Polska S.A.	62,0%	- 482 500 tys. zł
<i>w tym</i>		
<i>TV Polonia</i>	3,2%	- 24 700 tys. zł
• Jednostki publicznej radiofonii	38,0%	- 295 800 tys. zł

2. Uchwałą nr 319/96 z dnia 16 października 1996 r. KRRiT przyjęła algorytm rozdziału między spółki regionalnej radiofonii publicznej planowanych na 1997 rok wpływów z opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

3. Uchwałą nr 320/96 z dnia 16 października 1996 r. KRRiT dokonała podziału planowanych wpływów abonamentowych pomiędzy 18 poszczególnych jednostek radiofonii publicznej:

• Ogółem spółki publicznej radiofonii	38,0%	- 295 800 tys. zł
z tego:		
• Polskie Radio S.A.	21,534%	- 167 600 tys. zł
• 17 spółek regionalnej radiofonii publicznej	16,466%	- 128 200 tys. zł

4. Uchwałą nr 321/96 z dnia 16 października 1996 r. na podstawie **art. 30 ust. 6** ustawy KRRiT ustaliła na 1997 rok minimalny udział terenowych oddziałów TVP na 33,3% wpływów określonych dla całej spółki Telewizja Polska S.A. tj. 160 700 tys. zł, przeznaczoną na finansowanie programów regionalnych i w rozłącznej sieci „Dwójki”. Z pozostałej kwoty (321 800 tys. zł) przeznaczonych na finansowanie programów telewizyjnych ogólnopolskich TVP S.A., wydzielono kwotę 49 900 tys. zł na finansowanie udziału oddziałów terenowych na antenie ogólnopolskiej w celu zagwarantowania obecności audycji wyprodukowanych przez te oddziały na antenie ogólnokrajowej, co ilustruje poniższa tabela:

TREŚĆ	Prognoza wpływów abonamentowych dla TVP S.A. wg uchwał KRRiT	Struktura% udziału
TVP S.A. ogółem	482 500,0	100,0%
z tego:		
I. Zakład Główny w Warszawie	321 800,0	66,7%
z tego:		
1. TV Polonia	24 700,0	7,68% *
2. Program ogólnokrajowy	297 100,0	92,32%

z tego:		
a) finansowanie uczestnictwa oddziałów terenowych	49 900,0	15,50%
b) działalność Zakładu Głównego	247 200,0	76,82%
II. Oddziały terenowe (program regionalny)	160 700,0	33,3%

* tj. 3,2% wpływów abonamentowych ogółem, prognozowanych w kwocie 778 300,0 tys. zł.

5. Uchwałą nr 323/96 z dnia 16 października 1996 r. KRRiT rozdzieliła dodatkowe środki na 1997 rok z tytułu wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi, do których zaliczają się między innymi:

- odsetki za zwłokę w regulowaniu opłat abonamentowych przez abonentów,
- odsetki za nieterminowe przekazywanie wpływów abonamentowych przez rejonowe urzędy Poczty Polskiej,
- wyegzekwowane kary za nie zarejestrowane odbiorniki rtv,
- odsetki z tytułu kapitalizacji wpływów abonamentowych gromadzonych na wyodrębnionym rachunku bankowym Krajowej Rady pomniejszone o koszty operacji bankowych.

Kwota planowanych na 1997 rok wpływów z tego tytułu w wysokości **11 000 tys. zł** została przeznaczona przez Krajową Radę na finansowanie:

1) inwestycji rozwojowych w spółkach radiofonii publicznej	8 000 tys. zł	(72,7%)
z tego:		
a) Polskie Radio S.A.	1 000 tys. zł	
b) spółki radiofonii regionalnej - razem	7 000 tys. zł	
2) Kosztów bieżącej działalności spółek regionalnej radiofonii publicznej z tytułu wzrostu kosztów emisji w związku z uruchomieniem nadajników w trakcie 1997 roku	2 500 tys. zł	(22,7%)

6. Uchwałą nr 123/97 z dnia 16 kwietnia 1997 roku Krajowa Rada ustaliła sposób wykorzystania środków z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 3 uchwały KRRiT nr 323/96 z 16 października 1996 roku.

7. Uchwałą nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 r. Krajowa Rada ustaliła sposób wykorzystania środków uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 2 uchwały KRRiT nr 323/96 z dnia 16 października 1996 roku.

8. Uchwałą nr 322/97 z dnia 4 września 1997 roku KRRiT ustaliła sposób wykorzystania środków uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 2 uchwały KRRiT nr 323/96 z 16 października 1996 roku zmienionej uchwałą KRRiT nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 roku.

9. Uchwałą nr 405/97 z dnia 3 grudnia 1997 roku Krajowa Rada ustaliła sposób wykorzystania środków z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 1 uchwały KRRiT nr 323/96 z dnia 16 października 1996 roku, zmienionej uchwałą KRRiT nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 roku.

10. Uchwałą nr 413/97 z dnia 18 grudnia 1997 roku Krajowa Rada ustaliła sposób wykorzystania środków uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 2 uchwały KRRiT nr 323/96 z 16 października 1996 roku, zmienionej uchwałami KRRiT nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 roku i nr 322/97 z dnia 4 września 1997 roku.

11. Uchwałą nr 414/97 z dnia 18 grudnia 1997 roku Krajowa Rada ustaliła sposób wykorzystania środków uzyskanych poza opłatami abonamentowymi określonymi w pkt. 2 ppkt. 2 uchwały KRRiT nr 323/96 z 16 października 1996 roku, zmienionej uchwałami KRRiT nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 roku i nr 322/97 z dnia 4 września 1997 roku.

7.8 Stosownie do postanowień **art. 49 ust. 5** ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustaleń zawartych w umowie z dnia 13 maja 1994 r. zawartej pomiędzy KRRiT a PPUP „Poczta Polska”, rejonowe urzędy Poczty przekazały na rachunek bankowy Krajowej Rady środki pieniężne z tytułu opłat abonamentowych w wysokości:

ogółem:	- <u>697 809 tys. zł</u>
z tego:	
- w okresie od 1.01. do 30.12.1997 r.	- 688 473 tys. zł
- w dniu 31.12.1997 r.	- 9 336 tys. zł

Kwota, która wpłynęła na rachunek bankowy KRRiT w dniu 31 grudnia 1997 r., została przekazana do spółek publicznej radiofonii i telewizji w styczniu 1998 r. i zgodnie z zaleceniem Ministerstwa Finansów zaliczona na 1998 rok.

Wpływy uzyskane poza opłatami abonamentowymi (tzw. pozaabonamentowe), które zasiliły rachunek bankowy KRRiT w 1997 roku, wyniosły 10 424,5 tys. zł.

7.9 Zapis zawarty w **art. 50 ust. 3** obliguje Przewodniczącego Krajowej Rady do niezwłocznego przekazania jednostkom publicznej radiofonii i telewizji należnych im udziałów we wpływach.

1. Przekazywanie środków pieniężnych uzyskanych z opłat abonamentowych z rachunku KRRiT do spółek publicznej radiofonii i telewizji następowało według rzeczywistych wpływów za daną dekadę miesiąca na podstawie wyciągów bankowych zgodnie z udziałami procentowymi wynikającymi z uchwał KRRiT nr 145/96, 319/96, 320/96 i 321/96.

W 1997 roku Krajowa Rada przekazała do spółek publicznej radiofonii i telewizji wpływy abonamentowe w wysokości:

ogółem	<u>703 024,2 tys. zł</u>
z tego:	
- wpływy za II i III dekadę grudnia 1996 r., które zostały przekazane na rachunek bankowy w dniu 31.12.1996 r.	14 551 tys. zł
- wpływy przekazane na rachunek KRRiT w okresie: od 01.01 do 30.12. 1997 r.	688 473,2 tys. zł

Wpływy abonamentowe rozdysponowane pomiędzy spółki publicznej radiofonii i telewizji stanowią **90,33%** prognoz przyjętych w założeniach w czerwcu 1996 roku. Niewykonanie wpływów do planu zatwierdzonego uchwałą KRRiT Nr 145/96 wynosiło więc 9,67%, to jest 75.276 tys. zł i rozłożyło się na publiczną telewizję i radiofonią w sposób następujący:

Telewizja Polska S.A.	46.625 tys. zł
Polskie Radio S.A.	16.198 tys. zł
Spółki radiofonii regionalnej	12.453 tys. zł

Powyższa sytuacja spowodowana została przede wszystkim przez:

- obniżenie się stanu zarejestrowanych abonentów płacących abonament na dzień 31 grudnia 1996 roku, w porównaniu do grudnia 1995 roku (o 13,6% abonentów wyłącznie radiowych i o 5,3% abonentów radiowo-telewizyjnych mniej),
- zmniejszenie się o 28,4% wpływów abonamentowych z tytułu opłat rocznych wnoszonych do 20 lutego 1997 r.,
- wyrejestrowanie się abonentów bez podawania przyczyn,
- zaleganie zarejestrowanych abonentów z wnoszeniem opłat abonamentowych na bieżąco,
- brak egzekucji administracyjnej wobec abonentów zalegających z opłatami lub wnoszących opłaty abonamentowe z opóźnieniem,
- obniżenie się wpływów z terenów dotkniętych skutkami powodzi,
- zmniejszenie się stanu kombatanatów zwolnionych z opłat abonamentowych, za których ulgi w opłatach abonamentowych refundowane są przez Urząd ds. Kombatanatów i Osób Represjonowanych z Państwowego Funduszu Kombatanatów z 379,3 tys. osób w IV kwartale 1996 roku do 320 tys. osób w I półroczu i do 295 tys. osób w II półroczu 1997 roku.

2. Przekazywanie środków pieniężnych uzyskanych poza opłatami abonamentowych, które zgodnie z uchwałą KRRiT nr 323/96, przeznaczono na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych spółek radiofonii publicznej (72,70% wpływów pozaabonamentowych ogółem), następowało z rachunku bankowego KRRiT do spółek publicznej radiofonii w cyklu miesięcznym, proporcjonalnie do kwoty wpływów pozaabonamentowych wynikającej z uchwał KRRiT nr 323/96, 123/97, 216/97 i 414/97.

Środki pieniężne uzyskane poza opłatami abonamentowymi, które zgodnie z uchwałą KRRiT nr 323/96 przeznaczono na finansowanie kosztów bieżącej działalności spółek regionalnej radiofonii publicznej z tytułu wzrostu kosztów emisji w związku z uruchomieniem nadajników w trakcie 1997 roku oraz na inne wydatki (27,30%

wpływów pozaabonamentowych ogółem), przydzielono w odpowiedniej wielkości uchwałami KRRiT nr 322/97, 405/97 i 413/97, na podstawie wcześniejszego uzasadnionego wniosku przedłożonego przez zarząd spółki regionalnej radiofonii publicznej przewodniczącemu KRRiT oraz po rozliczeniu skutków finansowych decyzji przez Departament Ekonomiczny biura KRRiT.

Uchwałą nr 123/97 z dnia 16 kwietnia 1997 r. Krajowa Rada z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi przeznaczyła dla Radia Wrocław S.A kwotę 200,0 tys. zł na inwestycje (zakup sprzętu komputerowego),

Uchwałą nr 216/97 z dnia 25 czerwca 1997 r. Krajowa Rada z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi przydzieliła, na wniosek Ministra Finansów w ramach posiadanych możliwości finansowych, kwotę 847,0 tys. zł z przeznaczeniem na inwestycje dla Radia Łódź S.A. (budowa masztu antenowego -147,0 tys. zł i 700,0 tys. zł na budowę nowego skrzydła budynku siedziby spółki),

Uchwałą nr 322/97 z dnia 4 września 1997 r. Krajowa Rada z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi przydzieliła kwotę 450,0 tys. zł z przeznaczeniem na częściowe pokrycie kosztów bieżących związanych z lipcową powodzią dla Radia PRO FM w Opolu (320,0 tys. zł) i Radia Wrocław S.A. (130,0 tys. zł),

Uchwałą nr 405/97 z dnia 3 grudnia 1997 r. Krajowa Rada z środków przydzielonych wcześniej dla Radia Łódź S.A. na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych w łącznej kwocie 847 tys. zł, wyodrębniła kwotę 231,0 tys. zł na pokrycie kosztów bieżących tej spółki z tytułu ugody zawartej w dniu 5 listopada 1997 roku w Łodzi pomiędzy członkami Rady Nadzorczej a Radiem Łódź S.A.

Uchwałą nr 413/97 z dnia 18 grudnia 1997 r. KRRiT z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi przeznaczyła na zwiększenie kosztów bieżącej działalności z tytułu pokrycia skutków finansowych związanych z uruchomieniem nowych nadajników lub częstotliwości łączną kwotę 960,0 tys. zł

z tego:

Radio Pomorza i Kujaw S.A. w Bydgoszczy	51,0 tys. zł
Radio Gdańsk S.A.	46,0 tys. zł
Radio Kielce S.A.	30,0 tys. zł
Radio Koszalin S.A.	41,0 tys. zł
Radio Kraków S.A.	228,0 tys. zł
Radio Lublin S.A.	49,0 tys. zł
Radio Opole S.A.	162,0 tys. zł
Radio Rzeszów S.A.	116,0 tys. zł
Radio Szczecin S.A.	44,0 tys. zł
Radio dla Ciebie S.A. w Warszawie	193,0 tys. zł

Uchwałą nr 414/97 z dnia 18 grudnia 1997 r. Krajowa Rada z wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi przeznaczyła dla Radia Opole S.A kwotę 330,0 tys. zł na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych związanych z likwidacją skutków lipcowej powodzi.

W 1997 roku Krajowa Rada przekazała do spółek publicznej radiofonii wpływy uzyskane poza opłatami abonamentowymi w wysokości:

ogółem	<u>10 306,4 tys. zł</u>
z tego:	
- wpływy pozaabonamentowe przekazane na rachunek KRRiT w grudniu 1996 r.	1 005,8 tys. zł
- wpływy pozaabonamentowe przekazane na rachunek KRRiT w okresie od stycznia do listopada 1997 r.	9 300,6 tys. zł

Wpływy uzyskane poza opłatami abonamentowymi rozdysponowane przez Krajową Radę na spółki publicznej radiofonii stanowią **93,69%** prognoz przyjętych w założeniach w październiku 1996 r. Niewykonanie wpływów pozaabonamentowych do planu zatwierdzonego uchwałą KRRiT Nr 323/96 wynosi **6,31%**. Do wykonania planu zabrakło więc 693,6 tys. zł.

3. W 1997 roku Krajowa Rada przekazała do spółek publicznej radiofonii i telewizji z wpływów z opłat abonamentowych i z opłat uzyskanych poza opłatami abonamentowymi środki pieniężne w łącznej wysokości:

Ogółem	<u>713 330,6 tys. zł</u>
z tego:	
1) Telewizja Polska S.A.	435 875,0 tys. zł
2) Jednostki publicznej radiofonii razem	277 455,6 tys. zł
z tego	
a) Polskie Radio S.A.	152 335,9 tys. zł
b) Spółki regionalnej radiofonii razem	125 119,7 tys. zł
z tego:	
Radio Białystok S.A.	7 337,1 tys. zł
Polskie Radio Pomorza i Kujaw S.A. w Bydgoszczy	6 249,4 tys. zł
Radio Gdańsk S.A.	6 714,9 tys. zł
Radio Katowice S.A.	8 133,7 tys. zł
Radio Kielce S.A.	6 544,1 tys. zł
Radio Koszalin S.A.	7 219,4 tys. zł
Radio Kraków S.A.	9 479,7 tys. zł
Radio Lublin S.A.	7 733,5 tys. zł
Radio Łódź S.A.	8 726,6 tys. zł
Radio Olsztyn	6 948,2 tys. zł
„PRO FM” S.A. w Opolu	6 670,2 tys. zł
„Radio Merkury” S.A. w Poznaniu	7 528,8 tys. zł
Radio Rzeszów S.A.	5 786,1 tys. zł
Radio Szczecin S.A.	6 326,0 tys. zł
Radio dla Ciebie S.A. w Warszawie	7 777,0 tys. zł
Radio Wrocław S.A.	9 810,7 tys. zł
Radio Zachód S.A. w Zielonej Górze	6 134,3 tys. zł

4. W 1997 roku z rachunku bankowego KRRiT (wpływy abonamentowe + wpływy pozaabonamentowe) na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych spółek radiofonii publicznej przekazano środki w łącznej wysokości 15 262,6 tys. zł (6 597,2 tys. zł z wpływów abonamentowych plus 8 665,4 tys. zł z wpływów pozaabonamentowych), co

stanowiło 5,5% łącznej kwoty środków przekazanych tym spółkom z ww. rachunku (277 455,6 tys. zł).

Środki te zostały przekazane poszczególnym spółkom następująco:

a) Polskie Radio S.A.	- 933,6 tys. zł, tj.	0,6%	łącznych środków przekazanych
b) Spółki regionalnej radiofonii razem	-14 329,0 tys. zł, tj.	11,5%	- ,, -
z tego:			
Radio Białystok S.A.	- 459,1 tys. zł, tj.	6,3%	- ,, -
Polskie Radio Pomorza i Kujaw S.A. w Bydgoszczy	- 183,7 tys. zł, tj.	2,9%	- ,, -
Radio Gdańsk S.A.	- 459,1 tys. zł, tj.	6,8%	- ,, -
Radio Katowice S.A.	- 642,6 tys. zł, tj.	7,9%	- ,, -
Radio Kielce S.A.	- 459,3 tys. zł, tj.	7,0%	- ,, -
Radio Koszalin S.A.	-1 836,4 tys. zł, tj.	25,4%	- ,, -
Radio Kraków S.A.	-2 895,3 tys. zł, tj.	30,5%	- ,, -
Radio Lublin S.A.	- 773,1 tys. zł, tj.	10,0%	- ,, -
Radio Łódź S.A.	-1 582,3 tys. zł, tj.	18,1%	- ,, -
Radio Olsztyn	- 966,3 tys. zł, tj.	13,9%	- ,, -
„PRO FM” S.A. w Opolu	- 605,4 tys. zł, tj.	9,1%	- ,, -
„Radio Merkury” S.A. w Poznaniu	- 642,7 tys. zł, tj.	8,5%	- ,, -
Radio Rzeszów S.A.	- 458,8 tys. zł, tj.	7,9%	- ,, -
Radio Szczecin S.A.	- 459,4 tys. zł, tj.	7,3%	- ,, -
Radio dla Ciebie S.A. w Warszawie	- 183,9 tys. zł, tj.	2,4%	- ,, -
Radio Wrocław S.A.	-1 263,0 tys. zł, tj.	12,9%	- ,, -
Radio Zachód S.A. w Zielonej Górze	- 458,6 tys. zł, tj.	7,5%	- ,, -

7.10 Zgodnie z art. 49 ust. 2 u.r.t. Krajowa Rada uchwałą nr 219/97 z dnia 25 czerwca 1997 roku ustaliła podział między spółki publicznej radiofonii i telewizji wpływów abonamentowych z opłat za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych planowanych **na 1998 rok** w sposób następujący:

Ogółem		816 300,0 tys. zł
z tego:		
• środki na budowę Radiowego Centrum Nadawczego I Programu Polskiego Radia S.A. w Solcu Kujawskim		15 000,0 tys. zł
• do podziału na spółki publicznej radiofonii i telewizji pozostaje kwota	100,0%	801 300,0 tys. zł
z tego:		
1) Telewizja Polska S.A.	60,0%	480 300,0 tys. zł
w tym:		
TV Polonia	3,83%	30 700,0 tys. zł
2) Spółki radiofonii publicznej	40,0%	321 000,0 tys. zł

W ramach środków określonych dla Telewizji Polskiej S.A. na 1998 rok KRRiT uchwałą nr 384/97 z 13 listopada 1997 roku określiła minimalny udział audycji tworzonych przez terenowe oddziały Telewizji Polskiej S.A. na 32,6%, co stanowi kwotę 156 600,0 tys. zł przeznaczonych na finansowanie programów regionalnych i w rozłącznej sieci programu

„Dwójki” oraz minimalną kwotę wpływów abonamentowych na finansowanie 1 680,6 godzin tworzonych przez oddziały terenowe do rozpowszechniania w programie ogólnokrajowym w wysokości 49 000,0 tys. zł.

Podziału środków na poszczególne jednostki radiofonii publicznej w 1998 roku Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji dokonała w dniu 29 września 1997 r., przyjmując następujące uchwały w sprawie podziału wpływów abonamentowych:

- nr 338/97 w sprawie algorytmu rozdziału między spółki regionalnej radiofonii publicznej prognozowanych wpływów z opłat za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych,
- nr 339/97 w sprawie podziału wpływów z opłat za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w 1998 roku na spółki publicznej radiofonii,
- nr 340/97 w sprawie ustalenia sposobu podziału wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi w okresie od 1 grudnia 1997 roku do 30 listopada 1998 roku.

Podział planowanych na 1998 rok wpływów abonamentowych na spółki publicznej radiofonii przedstawia się następująco:

ogółem spółki publicznej radiofonii	40,0%	321 000,0 tys. zł
z tego:		
• Polskie Radio S.A.	20,936%	168 000,0 tys. zł
• spółki regionalnej radiofonii razem	19,064%	153 000,0 tys. zł

Udział poszczególnych regionalnych spółek radiofonii w prognozowanych wpływach z opłat za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych w 1998 roku przedstawia się następująco:

Spółki regionalnej radiofonii razem	19,064%	<u>153.000,0 tys. zł</u>
z tego:		
Radio Białystok S.A.	0,950%	7 623,0 tys. zł
Polskie Radio Pomorza i Kujaw S.A. w Bydgoszczy	0,944%	7 581,0 tys. zł
Radio Gdańsk S.A.	1,422%	11 409,0 tys. zł
Radio Katowice S.A.	1,296%	10 399,0 tys. zł
Radio Kielce S.A.	0,900%	7 228,0 tys. zł
Radio Koszalin S.A.	1,171%	9 399,0 tys. zł
Radio Kraków S.A.	1,833%	14 701,0 tys. zł
Radio Lublin S.A.	1,189%	9 539,0 tys. zł
Radio Łódź S.A.	1,200%	9 633,0 tys. zł
Radio Olsztyn	0,973%	7 810,0 tys. zł
„PRO FM” S.A. w Opolu	0,911%	7 311,0 tys. zł
„Radio Merkury” S.A. w Poznaniu	1,144%	9 186,0 tys. zł
Radio Rzeszów S.A.	0,836%	6 713,0 tys. zł
Radio Szczecin S.A.	0,864%	6 936,0 tys. zł
Radio dla Ciebie S.A. w Warszawie	1,033%	8 290,0 tys. zł
Radio Wrocław S.A.	1,633%	13 099,0 tys. zł
Radio Zachód S.A. w Zielonej Górze	0,765%	6 143,0 tys. zł

Na poszczególne spółki regionalne planowane wpływy abonamentowe rozdzielone zostały według algorytmu przyjętego przez Krajową Radę uchwałą nr 338/97 z dnia

29 września 1997 roku. Na poszczególne elementy tego algorytmu przeznaczono następujące środki:

1. Podstawowy Zasięg Oddziaływania	4 000,0 tys. zł (2,6% wpływów ogółem)
2. Program dla mniejszości narodowych	1 151,0 tys. zł (0,8% wpływów ogółem)
3. Działalność programowa (pozostała)	111 818,0 tys. zł (73,1% wpływów ogółem)
4. Inwestycje - razem	36 031,0 tys. zł (23,5% wpływów ogółem)
z tego:	
a) odtworzeniowe (w ciężar amortyzacji)	11 681,0 tys. zł (7,6%)
b) rozwojowe (oraz modernizacyjne)	24 350,0 tys. zł (15,9%)

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji uchwałą nr 340/97 z dnia 29 września 1997 roku w sprawie ustalenia sposobu podziału wpływów uzyskanych poza opłatami abonamentowymi w okresie od 1 grudnia 1997 roku do 30 listopada 1998 roku - ustaliła prognozowane wpływy w wysokości:

ogółem	12 400,0 tys. zł
z tego:	
- przydzieliła na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych 17 spółek regionalnej radiofonii łączną kwotę	12 400,0 tys. zł
oraz	
- inne	400,0 tys. zł

Rozdzielając we wrześniu 1997 roku środki z rachunku bankowego KRRiT (wpływy abonamentowe oraz wpływy pozaabonamentowe) dla spółek regionalnej radiofonii na 1998 rok, uwzględniono łącznie kwotę 165 000,0 tys. zł, w tym na finansowanie inwestycji rozwojowych kwotę 36 350,0 tys. zł, tj. **22,0%** kwoty ogółem.

Na poszczególne spółki regionalne przewidziane zostały następujące środki (w tys. zł):

	Ogółem	w tym: inwestycje rozwojowe	% udziału inwestycji rozwojowych w kwocie ogółem
1. Radio Białystok S.A.	8 023	500	6,23%
2. Polskie Radio Pomorza i Kujaw S.A. w Bydgoszczy	7 409	800	10,02%
3. Radio Gdańsk S.A.	12 409	4 600	37,07%
4. Radio Katowice S.A.	11 199	1 600	14,29%
5. Radio Kielce S.A.	7 829	1 050	13,41%
6. Radio Koszalin S.A.	10 399	4 000	38,47%
7. Radio Kraków S.A.	17 201	10 000	58,14%
8. Radio Lublin S.A.	9 789	1 450	14,81%
9. Radio Łódź S.A.	10 133	2 800	27,63%
10. Radio Olsztyn	8 260	1 750	21,19%
11. „PRO FM” S.A. w Opolu	8 011	1 300	16,23%
12. „Radio Merkury” S.A. w Poznaniu	9 786	12 001	2,26%

13.Radio Rzeszów S.A.	7 113	700	9,84%
14.Radio Szczecin S.A.	7 536	1 100	14,60%
15.Radio dla Ciebie S.A. w Warszawie	8 840	750	8,48%
16.Radio Wrocław S.A.	13 599	2 000	14,71%
17.Radio Zachód S.A. w Zielonej Górze	6 893	750	10,88%

7.11 Ponadto Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji podjęła następujące uchwały zapewniające środki z rachunku bankowego KRRiT na finansowanie przedsięwzięć inwestycyjnych:

- nr 127/97 z dnia 7 maja 1997 roku w sprawie zapewnienia w latach 1998-2000 dodatkowych środków z wpływów abonamentowych dla Polskiego Radia S.A. w Warszawie na częściowe finansowanie przedsięwzięcia inwestycyjnego związanego z budową i wyposażeniem ośrodka nadawczego I Programu Polskiego Radia w Solcu Kujawskim. KRRiT przyznała na ten cel środki finansowe w kwocie 41 000,0 tys. zł, z tego w 1998 roku - 15 000,0 tys. zł, w 1999 roku - 16 000,0 tys. zł, w 2000 roku - 10 000,0 tys. zł,
- nr 128/97 z dnia 7 maja 1997 roku w sprawie zapewnienia w latach 1996-1999 dodatkowych środków z wpływów abonamentowych dla Radia Kraków S.A. na częściowe sfinansowanie prac związanych z budową i wyposażeniem docelowej siedziby spółki. Krajowa Rada przyznała spółce na ten cel 18 000,0 tys. zł (w latach 1996-1997 na inwestycje przekazano już środki w łącznej wysokości 4 769 tys. zł, a w planie na 1998 rok przewidziana jest kwota 10 000,0 tys. zł), pozostałe środki przewidziane są do przekazania w 1999 roku,
- nr 6/98 z dnia 8 stycznia 1998 roku w sprawie zapewnienia w latach 1996-1999 dodatkowych środków z rachunku bankowego KRRiT dla Radia Koszalin S.A. na częściowe sfinansowanie prac związanych z budową i wyposażeniem docelowej siedziby spółki przeznaczono dla tej spółki kwotę 14 500,0 tys. zł (w latach 1996-1997 przekazano już środki w łącznej wysokości 3 806,0 tys. zł, a w planie na 1998 rok przewidziana jest kwota 4 000,0 tys. zł), pozostałe środki przewidziane są do przekazania w 1999 roku.

7.12 21 października 1997 r. na podstawie ustaleń roboczych przyjętych na spotkaniu 13 października 1997 roku przedstawicieli Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, Poczty Polskiej oraz KRRiT, Krajowa Rada przyjęła ryczałtową liczbę kombatantów do refundacji ulg przez Urząd ds. Kombatantów z Państwowego Funduszu Kombatantów w 1998 roku w wysokości 329 019 osób.

W dniu 17 listopada 1997 r. Centralny Zarząd Poczty Polskiej przysłał wykaz abonentów-kombatantów, który potwierdzili uprawnienia w urzędach pocztowych do dnia 30 września 1997 r. na łączną liczbę 329 019 osób. Ww. wykaz w rozbiciu na poszczególne dyrekcje Poczty Polskiej został przesłany do Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Urząd ds. Kombatantów - podobnie jak w latach poprzednich - zakwestionował tę liczbę i wbrew ustaleniom z dnia 13 października - zaproponował zamiast stanu 329 019 osób na cały 1998 rok przyjęcie do rozliczeń za I półrocze stanu 285 tys. osób i ok. 260-255 tys. osób w II półroczu 1998 roku.

W 1997 roku, mimo zapewnień Urzędu o gotowości uregulowania zaległych płatności jeszcze z grudnia 1996 roku oraz wielu interwencji pisemnych i telefonicznych ze strony przewodniczącego Krajowej Rady, Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych nie przekazał środków zaległych odsetek ustawowych naliczonych przez Rejonowe Urzędy Poczty Polskiej na łączną kwotę **6 667,0 tys. zł** z tytułu nieterminowego przekazania płatności związanych z refundowaniem ulg kombatantów zwolnionych od opłat za używanie odbiorników radiowych i telewizyjnych w okresie od 1 marca 1995 r. do 30 listopada 1996 roku.

7.13 W związku z zapisem zawartym w art. 48 ust.3 ustawy o radiofonii i telewizji, Krajowa Rada korygowała postanowienia dotyczące zasad umarzania i rozkładania na raty zaległości w opłatach abonamentowych zawartych w paragrafach 7,8,9 rozporządzenia KRRiT z dnia 27 czerwca 1996 roku w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz.U. Nr 82 z 1996 roku, poz. 383). W trakcie 1997 roku dokonano dwóch zmian ww. rozporządzenia, to jest:

- rozporządzeniem KRRiT z dnia 14 stycznia 1997 r. (Dz.U. Nr 17 z 1997 roku, poz. 95)
- rozporządzeniem KRRiT z dnia 25 czerwca 1997 r. (Dz.U. Nr 108 z 1997 roku, poz. 701)

W wyniku powyższych zmian paragraf 9 o umarzaniu zaległości w płatności opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych powstałych do 28 lutego 1993 roku uległ skreśleniu, a najważniejsze postanowienia zawarte w paragrafach 7 i 8 są następujące:

- 1) § 7 - na wniosek jednostek Poczty Polskiej Krajowa Rada umarza zaległości w płatności opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych, w przypadkach gdy: niemożliwe jest ustalenie dłużnika lub jego adresu, dłużnik nie posiada majątku, z którego można uzyskać należności. Jednostki Poczty Polskiej przedkładają Krajowej Radzie raz na kwartał wniosek o umorzenie sumy zaległych opłat abonamentowych oraz odsetek ustawowych wraz z imiennym wykazem dłużników i wskazaniem przyczyny braku możliwości ściągnięcia poszczególnych kwot
- 2) § 8 - na uzasadniony wniosek dłużnika (abonenta) lub właściwej jednostki Poczty Polskiej Krajowa Rada w wyjątkowych przypadkach, biorąc pod uwagę szczególne względy gospodarcze lub społeczne oraz udokumentowane przypadki losowe, może umorzyć lub rozłożyć na raty zaległości w płatności opłat abonamentowych oraz odsetek ustawowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych.

Zmiana rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1997 roku oraz kolejna z dnia 17 grudnia 1997 roku (Dz.U. Nr 6 z 1998 r., poz. 23) spowodowały korekty zapisów w paragrafach 4, 5 i 6 rozporządzenia.

Najpoważniejsze zmiany dotyczyły:

- 1) § 4 - zwolnienia od opłat osób, które otrzymują rentę socjalną,
- 2) § 6 - skreślono ustępy 3 i 4, co oznacza, że kombatanci nie będą, tak jak to mieli dotychczas obowiązek, potwierdzać corocznie do 30 czerwca swoich uprawnień do ulg od opłat abonamentowych.
- 3) dodanie § 6a - precyzującego, do kogo stosuje się przepisy § 4 - 5 rozporządzenia w przypadku:
 - inwalidów I grupy,

- inwalidów II grupy,
- inwalidów,
- komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia i ich orzeczeń.

7.14 W celu wykonania przez Krajową Radę ustawowych powinności wynikających z art. 48 ustawy o radiofonii i telewizji oraz z §§ 7 i 8 rozporządzenia KRRiT z dnia 27 czerwca 1996 roku w Biurze KRRiT działa 4-osobowa Komisja do spraw opiniowania i przygotowywania wniosków o umorzenie lub rozłożenie na raty zaległych opłat abonamentowych rtv.

W 1997 roku odbyło się 37 posiedzeń tej Komisji. Komisja działa w oparciu o regulamin pracy zaakceptowany przez przewodniczącego KRRiT, a Departament Ekonomiczny wykonuje jej obsługę techniczno-organizacyjną.

7.15 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji przyjęła Uchwałę Nr 398/97 z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie umorzenia zaległości w płatności abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych osobom poszkodowanym na skutek lipcowej powodzi. Z uchwały tej wynikają między innymi następujące ustalenia w przypadku abonentów mieszkających na obszarze dotkniętym lipcową powodzią:

- abonentom, którzy wnieśli opłatę abonamentową za lipiec 1997 r. urzędy poczty winny zaliczyć tę opłatę na poczet przyszłego okresu,
- abonentom, którzy nie wnieśli opłaty abonamentowej za lipiec 1997 r., urzędy poczty nie powinny obciążać ww. opłatą.

Jednocześnie na podstawie tej uchwały Krajowa Rada umorzyła dotychczas abonentom z terenów objętych lipcową powodzią w 1997 roku, którzy zwrócili się do KRRiT z odpowiednim wnioskiem, zaległości w opłatach abonamentowych (z okresu przed powodzią lub po powodzi) na łączną kwotę 1.069,17 zł.

7.16 Biorąc pod uwagę postanowienia zawarte w § 8 rozporządzenia KRRiT z dnia 27 czerwca 1996 roku w sprawie opłat abonamentowych za używanie odbiorników radiofonicznych i telewizyjnych (Dz.U. Nr 82 poz. 383 z późn. zm.) skutki finansowe, 37 uchwał KRRiT o umorzenie zaległości w płatnościach abonamentowych i odsetkach opiewały łącznie na kwotę 361.468,17 zł, a na raty rozłożono zaległości w łącznej kwocie 180.935,96 zł.

Poszczególne uchwały KRRiT przyjęte w 1997 roku spowodowały następujące skutki finansowe:

w złotych

Lp.	Uchwała KRRiT		Łączna kwota umorzenia zaległości (wraz z odsetkami)	Kwota rozłożona na raty
	numer	data		
1.	2.	3.	4.	5.
1.	9/97	28 stycznia	8 186,23	3 798,57
2.	10/97	28 stycznia	12 690,54	4 302,02
3.	18/97	4 lutego	10 861,78	3 203,67
4.	42/97	19 lutego	12 035,43	3 410,72
5.	68/97	4 marca	8 420,30	3 286,15
6.	92/97	3 kwietnia	12 123,16	5 718,43
7.	94/97	3 kwietnia	5 776,00	4 700,47
8.	125/97	6 maja	5 558,37	2 347,97
9.	126/97	6 maja	10 627,64	4 811,24
10.	132/97	13 maja	12 469,45	2 668,98
11.	133/97	13 maja	7 397,82	5 523,07
12.	150/97	26 maja	8 918,22	3 962,27
13.	151/97	26 maja	8 624,27	2 942,32
14.	160/97	3 czerwca	9 151,83	4 346,77
15.	161/97	3 czerwca	12 795,38	3 526,84
16.	186/97	18 czerwca	14 325,26	8 424,57
17.	189/97	18 czerwca	14 300,42	4 584,38
18.	190/97	18 czerwca	9 037,88	3 260,00
19.	244/97	9 lipca	10 325,09	5 713,19
20.	269/97	20 sierpnia	10 934,48	6 126,54
21.	323/97	16 września	5 653,64	3 525,25
22.	324/97	16 września	14 502,91	8 137,53
23.	336/97	29 września	11 930,25	7 136,83
24.	337/97	29 września	8 142,04	5 322,52
25.	349/97	8 października	6 352,81	5 569,24
26.	348/97	8 października	7 617,13	6 457,77
27.	358/97	21 października	5 837,74	5 188,54
28.	359/97	21 października	12 284,14	9 162,27
29.	391/97	20 listopada	13 418,83	13 149,01
30.	393/97	20 listopada	253,79	0,00
31.	395/97	27 listopada	20 215,73	8 396,38
32.	396/97	27 listopada	8 415,08	4 067,72
33.	397/97	27 listopada	5 528,62	3 699,64
34.	407/97	18 grudnia	11 130,27	4 063,34
35.	409/97	18 grudnia	12 779,28	6 802,22
36.	410/97	18 grudnia	12 433,56	3 221,73
37.	412/97	18 grudnia	412,80	377,80
RAZEM			361 468,17	180 935,96

W okresie od 28 października 1996 roku do 18 grudnia 1997 r. Krajowa Rada rozłożyła na raty zaległości w opłatach abonamentowych na łączną kwotę **193.645,57** złotych (12.709,61 zł w 1996 roku + 180.935,96 zł w 1997 roku). Z informacji uzyskanych do 27 lutego 1998 roku z Rejonowych Urzędów Poczty Polskiej wynika, że abonenci, którzy

mieli rozłożenie zaległości na raty wpłacili do końca 1997 roku zaległości na łączną kwotę 41.694,51 złotych (odpowiednio 754,70 zł + 40.939,81 zł), to jest ponad **21,5%** kwoty ogółem zaległości rozłożonych na raty.

W latach 1996-1997 Krajowa Rada podjęła uchwały o umorzeniu zaległości w opłatach abonamentowych na indywidualny wniosek abonenta (dłużnika) na łączną kwotę 404.197,66 złotych, z tego w okresie:

- 28.10 - 20.12.1996 - 42.729,49 zł
- 28.01. - 18.12.1997 - 361.468,17 zł

7.17 Na wniosek jednostek Poczty Polskiej, Krajowa Rada przyjęła 13 uchwał o umarzeniu zaległości w opłatach abonamentowych dłużników na łączną kwotę 7.119.513,08 zł.

Poszczególne uchwały KRRiT przyjęte w 1997 roku spowodowały następujące skutki finansowe:

w złotych

Lp.	Uchwała KRRiT		Dyrekcja Okręgu Poczty Polskiej	Łączna kwota umorzenia zaległości (wraz z odsetkami)
	numer	data		
1.	2.	3.	4.	5.
1.	41/97	19 lutego	Olsztyn	174 185,54
2.	93/97	3 kwietnia	Łódź	541 058,01
3.	131/97	13 maja	Szczecin	324 129,26
4.	149/97	26 maja	Katowice	531 095,23
5.	187/97	18 czerwca	Lublin	296 141,28
6.	188/97	18 czerwca	Gdańsk	579 487,45
7.	245/97	9 lipca	Poznań	360 829,15
8.	270/97	20 sierpnia	Warszawa	978 003,97
9.	271/97	20 sierpnia	Kraków	106 240,92
10.	347/97	8 października	Wrocław, Olsztyn, Gdańsk	1 289 487,98
11.	392/97	20 listopada	Katowice, Łódź, Warszawa	1 396 581,84
12.	408/97	18 grudnia	Kraków, Szczecin	272 615,92
13.	411/97	18 grudnia	Lublin, Poznań	269 656,53
RAZEM				7 119 513,08

W latach 1996-1997 Krajowa Rada podjęła uchwały o umorzeniu zaległości w opłatach abonamentowych na wniosek jednostek Poczty Polskiej na łączną kwotę 7.202.179,91 zł, z tego w okresie:

- do 20 grudnia 1996 82.666,83 zł

- 19 lutego - 18 grudnia 1997 7.119.513,08 zł

7.18 Reasumując, w latach 1996-1997 Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji umorzyła zaległości w opłatach abonamentowych (wraz z odsetkami) abonentów-dłużników na łączną kwotę 7.606.377,57 złotych

z tego:

- w 1996 roku 125.396,32 złotych
- w 1997 roku 7.480.981,25 złotych

Kwota umorzonych w 1997 roku zaległości w opłatach abonamentowych w wysokości około 7.481,0 tys. zł stanowiła około **1,05%** środków przekazanych w 1997 roku z rachunku bankowego KRRiT (wpływy abonamentowe + wpływy pozaabonamentowe) do spółek radiofonii i telewizji publicznej w łącznej kwocie 713.330,4 tys.zł.

VIII. SKARGI I INTERWENCJE

Wprowadzenie

8.1 Od 1 marca 1997 roku do 1 marca 1998 roku do KRRiT zwróciło się listownie, telefonicznie i osobiście 23189 osób - o 1134 więcej niż w roku poprzednim. Zwłaszcza pierwszy kwartał minionego roku obfitował kolejną falą listów na temat Radia Maryja, a trzeci kwartał przyniósł zalew interwencji telefonicznych i pisemnych w obronie II Programu Polskiego Radia S.A.

W roku sprawozdawczym nadesłano 1054 pisma zawierające skargi, oceny, opinie na tematy związane z działalnością radiofonii i telewizji. Spośród nich 435 dotyczyło Telewizji Polskiej S.A., 28 telewizji Polsat i 5 - telewizji Canal+. Wyraźnie wzrosła liczba piszących na temat publicznej radiofonii. W sprawie Polskiego Radia S.A. napłynęło 339 pism, głównie z krytycznymi uwagami pod adresem zarządu spółki.

Skargi wyborcze

8.2 Pośród 37 nadesłanych pism dotyczących kampanii wyborczej - 9 stanowiły skargi skierowane przez przedstawicieli komitetów wyborczych.

Krajowa Rada Emerytów i Rencistów protestowała przeciwko temu, że Krajowe Porozumienie Emerytów i Rencistów przekazało Akcji Wyborczej „Solidarność” czas antenowy przyznany w publicznej telewizji.

Skarga Jana Polkowskiego, rzecznika ROP, dotyczyła sposobu przygotowania i prowadzenia przez część dziennikarzy telewizyjnych (chodzi o Barbarę Czajkowską, Jerzego Diatłowickiego, Piotra Najsztuba, Jacka Żakowskiego i Marka Maldisa) programu „Kandydaci w Dwójce”. Zarzut dotyczył angażowania się dziennikarzy w lansowanie własnych tez podczas wywiadów z liderami ROP.

KRRiT po dokonaniu analizy tego programu w dniu 17 września ubiegłego roku wydała oświadczenie, w którym stwierdziła naruszenie zasady obiektywizmu i zachowania równowagi szans w tym programie. Zastrzeżenia Rady budził również styl prowadzenia rozmowy przez niektórych dziennikarzy, którzy kreowali w programie przede wszystkim swój wizerunek, przez co ograniczali możliwość wypowiedzi zaproszonych kandydatów.

Zarząd TVP S.A. w pełni uznał zasadność skargi złożonej przez ROP i zadeklarował, że wnioski wyciągnięte z oceny tego programu zostaną wykorzystane na bieżąco w odniesieniu do kolejnych programów „Kandydaci w Dwójce”.

Jerzy Ciemniowski, pełnomocnik Unii Wolności, złożył skargę na pominięcie przedstawicieli innych partii, w tym UW, w debacie zorganizowanej przez I Program Polskiego Radia S.A. w trakcie odbywających się prawyborów w Wieruszowie. W debacie, wg J. Ciemniowskiego, wzięli udział Józef Oleksy i Marian Krzaklewski.

Rada przyjęła wyjaśnienia Polskiego Radia, skargę uznała za niezasadną, gdyż radio nie nadało debaty z udziałem lidera SLD i AWS a jedynie dwie odrębne wypowiedzi obu polityków.

Jan Polkowski, rzecznik Krajowego Sztabu Wyborczego Ruchu Odbudowy Polski, złożył skargę na:

- nieodnotowanie przez telewizję publiczną w programach informacyjnych konferencji prasowej Jana Olszewskiego 12 września ubiegłego roku, podczas której była prezentowana jego książka pt. „Prosto w oczy”;
- sposób podania w „Wiadomościach” o godz. 22.30 informacji o wizycie lidera ROP w Radomiu, z równoczesnym przekazaniem wypowiedzi osób deklarujących, że nie będą głosowały na Jana Olszewskiego.

Skarga nie została uznana, gdyż informacja o promocji książki Jana Olszewskiego została odnotowana w głównym wydaniu „Panoramy” w dniu 14 września ubiegłego roku, ponadto tylko jeden z kilku rozmówców cytowanych w relacji ze spotkania w Radomiu powiedział, że nie będzie głosował na J. Olszewskiego mimo zorganizowanego przez ROP festynu.

Leszek Zieliński, pełnomocnik Komitetu Wyborczego Narodowo-Chrześcijańsko-Demokratycznego Bloku dla Polski złożył skargę na to, że jego zdaniem publiczna telewizja i radio lansowały w programach informacyjnych jedynie trzy ugrupowania: Unię Wolności, Sojusz Lewicy Demokratycznej i Akcję Wyborczą „Solidarność” z naruszeniem równości prezentacji innych ugrupowań, czego miało dowodzić porównanie ilości czasu przeznaczanego w programach informacyjnych dla Bloku dla Polski.

Zarząd TVP S.A. nie podzielił zarzutu o faworyzowaniu innych partii kosztem Bloku dla Polski, bowiem ilość czasu poświęcona ugrupowaniom wymienionym w skardze była wynikiem ich wysokiej aktywności w kampanii wyborczej. Blok dla Polski wykazał mniejszą dynamikę działań, co znalazło odbicie w statystyce wystąpień uczestników kampanii wyborczej w programach telewizyjnych. Podobnie odrzucił zarzuty Zarząd Polskiego Radia S.A.

Ponadto z załączonego przez zarząd PR S.A. wykazu czasu antenowego nie wynikało, by Blok dla Polski był dyskryminowany w porównaniu z komitetami wyborczymi innych ugrupowań np. UP czy PSL. Rada przyjęła te wyjaśnienia.

Karol Świątkowski, pełnomocnik Krajowego Komitetu Wyborczego Sojuszu Lewicy Demokratycznej złożył skargę na sposób prezentowania ugrupowania i jego kandydatów w programach TVP S.A. ze szczególnym uwzględnieniem programów informacyjnych. Według pełnomocnika informacje o SLD przedstawiane były nierzetelnie i stronniczo, zabrakło prawdziwej oceny minionego czterolecia, Sojusz obarczany był odpowiedzialnością za zjawiska i wydarzenia negatywne.

W odpowiedzi nadawca stwierdził, że ogólny charakter zarzutów uniemożliwił rzeczowe ustosunkowanie się do nich. Nie podzielił też opinii o stronniczości TVP S.A.

i przekazał komplet tekstów o SLD zamieszczonych w programach informacyjnych w dniach 1-19 września ubiegłego roku, z których wynikało, że ugrupowanie to zajęło w zestawieniach pierwsze miejsce, zarówno pod względem liczby emitowanych informacji, jak i ich czasu antenowego. Rada uznała to wyjaśnienie za wystarczające.

Tomasz Tywonek, rzecznik prasowy Akcji Wyborczej „Solidarność” złożył skargę dotyczącą informacji o kampanii wyborczej, w tym na:

- a) wskazanie w programie instruktażowym, pokazującym technikę głosowania - listy nr 6, która była listą SLD;
- b) zamieszczenie w „Wiadomościach” w dniu 11 września ubiegłego roku informacji o kandydacie SLD - Marianie Woroninie oraz zaprezentowanie w dzienniku głównym tego dnia wypowiedzi Marka Borowskiego w sprawie programu „Solidarność” bez stworzenia możliwości ustosunkowania się do niej przedstawicielom AWS.

W odniesieniu do pkt. a) Jacek Snopkiewicz, dyrektor Telewizyjnej Agencji Informacyjnej przeprosił za błąd i program ten natychmiast został zdjęty z anteny.

W odniesieniu do pkt. b) KRRiT rozpatrzyła wypowiedź Marka Borowskiego na temat AWS w odniesieniu do całej kampanii wyborczej. Wartość informacyjną tego doniesienia oceniono wyjątkowo nisko. Miało ono charakter reklamowy, propagandowy. Jednakże tego typu zabiegi kreacyjne, polegające na przedstawianiu niekorzystnego wizerunku niektórych komitetów wyborczych są do pewnego stopnia wpisane w naturę mediów, koncentrujących się na najbardziej widowiskowych elementach wydarzeń.

KRRiT uznała za ewidentny błąd prezentację w ostatnim wydaniu „Wiadomości” w dniu 11 września 1997 r. sylwetki Mariana Woronina, kandydata do parlamentu z listy SLD. KRRiT zwróciła na to uwagę nadawcy zapoznając go z raportem, jaki powstał w wyniku przeprowadzonego monitoringu audycji wyborczych mediów elektronicznych. Dokument ten został przekazany również pozostałym nadawcom, by analiza błędów kampanii wyborczej pozwoliła w przyszłości na ich wyeliminowanie.

Jerzy Eysymontt, przewodniczący Komitetu Wyborczego Obywateli „Unia Prawicy Rzeczypospolitej”, złożył skargę na brak rzetelności publicznej radiofonii i telewizji w informowaniu o działalności jego ugrupowania.

Zarówno zarząd TVP S.A., jak i PR S.A. nie podzieliły zarzutów udowadniając na podstawie wykazu czasu antenowego, że ugrupowanie to nie było traktowane przez media publiczne w sposób odmienny od pozostałych. Rada przyjęła te wyjaśnienia.

Jan Burket, pełnomocnik Komitetu Wyborczego Niemieckiej Wspólnoty „Pojednanie i Przyszłość” złożył skargę na ograniczenie Wspólnocie dostępu do bezpłatnych emisji wyborczych na antenie TVP S.A.

Nadawca wyjaśnił, że przedstawiciel KW NW „PP” nie powiadomił redaktorów odpowiedzialnych za realizację programów wyborczych, iż dostarczony przez niego materiał filmowy powinien być dwukrotnie wyemitowany. Z dokumentów przedstawionych KRRiT wynikało, że w tej kwestii katowicki oddział TVP S.A. nie ponosi winy. Wyraży ubolewania za zaistniałą sytuację (w związku z protestem KW NW „PP”) na ręce redaktora odpowiedzialnego za kampanię wyborczą na antenie Oddziału TVP S.A. Katowice złożył przewodniczący Niemieckiej Wspólnoty „Pojednanie i Przyszłość”, Dietmar Brehmer. Wobec tych faktów skarga Jana Burketa nie została uznana za zasadną.

Skargi kandydatów do parlamentu

W imieniu kandydata do parlamentu, Kosmy Złotowskiego, zwrócił się do KRRiT Krzysztof Kudła, szef Biura Regionalnego Porozumienia Centrum z woj. bydgoskiego z zawiadomieniem o uniemożliwieniu przez Telewizję Polską S.A. Oddział w Bydgoszczy prowadzenia kandydatowi kampanii wyborczej. Meritum skargi dotyczyło posługiwania się przez kandydata w kampanii wyborczej utworem muzycznym wykorzystywanym także przez TVP S.A. Skarga na wniosek Kosmy Złotowskiego została wycofana.

Skarga Bogumiły Dawidowicz ze Szczecina, kandydatki na posła z listy AWS, na niedostateczne poparcie jej w kampanii wyborczej ze strony własnej partii. Przewodniczący KRRiT przekazał wyrazy ubolewania.

Skargi indywidualne (przykłady)

- Skarga Anny Milczarek z Warszawy na sposób prowadzenia audycji „Kandydaci w Dwójce” z udziałem liderów ROP, w której czas był marnotrawiony na napastliwe wypowiedzi dziennikarzy. Skargę uznano za słuszną. W przedstawionej sprawie KRRiT wydała oświadczenie z dnia 17 września ubiegłego roku, w którym upomniała nadawcę.
- Protest Tadeusza Gawlika z Katowic przeciwko nadawaniu w programach telewizyjnych fragmentów wcześniej emitowanych kabaretów, w których krytykowani byli liderzy SLD. Skarga nie została uznana za zasadną. Analiza przebiegu kampanii wyborczej w mediach elektronicznych nie potwierdziła naruszenia prawa.
- Protest Mariana Muszyńskiego z Gorlic przeciwko faworyzowaniu w kampanii wyborczej SLD, UW, UP, AWS i ROP z całkowitym pomijaniem przez telewizję publiczną tematyki Unii Prawicy Rzeczypospolitej. Skarga uznana została za bezzasadną na podstawie przekazanych przez TVP S.A. wyników pomiarów czasu wystąpień polityków poszczególnych ugrupowań politycznych.
- Protest Zbigniewa Opoki z Warszawy przeciwko prezentowaniu Ligi Republikańskiej w telewizji publicznej przez jej lidera Mariusza Kamińskiego, pracownika etatowego TVP S.A. Skarga została oddalona. Nie stwierdzono naruszenia prawa.

Stosunkowo niewielka liczba skarg pod adresem publicznych mediów w tegorocznej kampanii do parlamentu pozwala wysnuć wniosek, że zarówno Telewizja Polska S.A., jak i Polskie Radio S.A. sprostały wymaganiom odbiorców i kandydatów na posłów i senatorów. Być może był to skutek podpisanego uprzednio przez liderów niektórych partii dżentelmeńskiego porozumienia o niestosowaniu w czasie kampanii nieetycznych kroków.

Zorganizowane protesty

8.3 Na początku minionego roku największe emocje korespondentów budziły sprawy związane z kościelnym radiem i telewizją:

- prośby i żądania poszerzenia warunków koncesji dla **Radia Maryja** na obszar Śląska podpisało w 401 pismach zbiorowych - 16108 osób.
- wyrazy poparcia dla **Telewizji Niepokalanów** w 16 pismach zbiorowych nadesłały 2763 osoby, w tym z Warszawy
 - 740 osób z parafii po wezwaniu Św. Kazimierza,
 - 734 osoby z parafii Najświętszej Marii Panny Matki Zbawiciela,

- 413 osób z parafii Św. Szczepana.

KRRiT wstępnie wyraziła wolę przyznania kanałów na nadawanie programu Telewizji Niepokalanów w Warszawie, Opolu i Gorlicach. Obecnie trwają uzgodnienia techniczne z Ministrem Łączności.

Prawdziwym ewenementem w historii masowych protestów nadsyłanych do KRRiT były **wypowiedzi przeciwko zawieszeniu i ograniczeniu nadawania Programu II** Polskiego Radia na czas remontu masztu w Raszynie. Ta fala listów, która napłynęła w miesiącach letnich, obejmowała 359 pism podpisanych przez 1341 osób. Setki osób z całej Polski zgłaszały się do KRRiT telefonicznie, apelując o działania na rzecz utrzymania na antenie radiowej „Dwójki” (codziennie w sierpniu i wrześniu odnotowywano w tej sprawie po kilkadziesiąt wypowiedzi telefonicznych). Ponadto do KRRiT zostało przekazanych 126 pism skierowanych bezpośrednio do Polskiego Radia wraz z zapisem telefonicznych wypowiedzi (utrwalonych na 10 kasetach magnetofonowych) w obronie tego programu.

Wszystkie te oświadczenia bezpośrednio i pisemne dotyczyły jednego zagadnienia - uzasadniały potrzebę utrzymania w niezmiennym wymiarze Programu II. Podkreślano w nich znaczenie tej anteny, jej rolę edukacyjną i kulturotwórczą.

Nigdy dotąd nie odnotowano tak żywiołowej akcji z udziałem intelektualnej elity kraju.

Głos w tej sprawie zabrali:

- przedstawiciele 75 stowarzyszeń, organizacji i instytucji kulturalnych i naukowych;
- 25 parlamentarzystów;
- 32 pracowników nauki, w tym 7 profesorów;
- biskup, prezes Polskiej Rady Ekumenicznej.

Listy nadesłano ze wszystkich stron kraju, aczkolwiek 70 % korespondencji pochodziło z dużych miast: Warszawy, Gdańska, Krakowa, Wrocławia, Bydgoszczy, Leszna.

KRRiT uznała, że zamiar czasowego zawieszenia emisji Programu II PR może naruszać wykonywanie ustawowych powinności radiofonii publicznej, czemu dała wyraz w oświadczeniu z dnia 29 sierpnia 1997 roku. KRRiT zwróciła się do zarządu PR S.A. o wzięcie pod uwagę innych techniczno-programowych rozwiązań, pozwalających na emisję Programu II. W efekcie tych konsultacji zarząd PR S.A. podjął 24 września 1997 roku decyzję o nadawaniu Programu II w godzinach 16.00 - 2.00 i Programu Radia BIS w godzinach 6.00 - 16.00 na falach UKF, w górnym paśmie dotychczasowej sieci Radia BIS. Zarząd zobowiązał się również do wypracowania założeń programowych radiofonii publicznej z uwzględnieniem potrzeb „Dwójki”.

Skargi dotyczące problematyki powodzi

8.4 W okresie największego nasilenia powodzi do KRRiT wpłynęło jedynie 10 pism dotyczących prezentowania tej problematyki w mediach elektronicznych. Oto przykłady tych pism:

- Minister Jolanta Banach, pełnomocnik rządu do spraw rodziny i kobiet, 14 lipca ubiegłego roku złożyła skargę na brak współpracy ze strony TVP S.A. w organizowaniu przez nią pomocy dla powodzian. Skarga została oddalona. Nadawca złożył wyjaśnienie w sprawie

relacji telewizyjnych o działaniach i akcjach podejmowanych przez rząd, organizacje społeczne i osoby prywatne.

- Stanisław Mizerski, prezes Zarządu Łódzkiego Oddziału Polskiego Związku Głuchych złożył skargę w związku z brakiem w telewizji publicznej komunikatów na temat powodzi w formie napisów przeznaczonych dla osób głuchych, głuchoniemych i niedosłyszących. Skarga uznana została za zasadną. Wskutek interwencji KRRiT nadawca zapewnił, że spełni postulat Polskiego Związku Głuchych.
- Dr Dorota Frasunkiewicz, zastępca przewodniczącego Stowarzyszenia Ochrony Radiosłuchacza i Telewidza protestowała przeciwko nadawaniu krzykliwych reklam bezpośrednio po emisji reportażu na temat tragedii powodzi. Skarga była zasadna, Uwagi przekazano nadawcy.
- Ryszard Wojtkowski, prezes zarządu spółki „Alima-Gerber” S.A., skierował skargę w związku z wyemitowaniem w „Panoramie” oraz w „Wiadomościach”, w dniu 17 lipca ubiegłego roku, zdjęć ukazujących opakowanie kaszki firmy „Gerber” wraz z informacją o nieuczciwych firmach oferujących powodziom przeterminowane produkty. Skarga została uznana za słuszną. Na skutek interwencji KRRiT nadawca przyznał się do błędu i przeprosił prezesa firmy.
- Posłowie Iwona Śledzińska-Katarasińska i Juliusz Braun zwrócili się z prośbą o zweryfikowanie zarzutu inscenizacji obrad sztabu powodziowego dla potrzeb telewizji publicznej. Zarzut nie znalazł potwierdzenia - Prezes TVP S.A. złożył obszerne wyjaśnienia dotyczące sposobu realizacji programu poświęconego pracy sztabu powodziowego.
- Poseł Andrzej Urbańczyk apelował do przewodniczącego KRRiT o zbadanie przyczyn opieszałości telewizji publicznej w podjęciu współpracy z rządem i jego agendami w przekazywaniu informacji istotnych w warunkach klęski żywiołowej. Skarga nie została uznana za zasadną. Nadawca przedstawił harmonogram działań podjętych przez telewizję publiczną wobec klęski powodzi.

Liczba pism na tematy związane z powodzią okazała się niewielka. Pochodziły one głównie od instytucji rządowych, parlamentarzystów i firm prywatnych, często bezpośrednio zaangażowanych w akcję niesienia pomocy poszkodowanym. Świadczyć to może o tym, że media, szczególnie telewizja publiczna, sprostały zadaniu i spełniły swoją publiczną rolę. W okresie powodzi telewizja publiczna biła rekordy oglądalności. Jej dziennikarze zaprezentowali wysoki poziom etyczny i profesjonalny. Wysoką ocenę telewizji publicznej potwierdziła Rada Etyki Mediów. Podobnie została podczas powodzi oceniona działalność radia Vanessa z Raciborza, za co KRRiT rekomendowała zespół redakcyjny do dorocznej nagrody targów NIPTEL (por. rozdział IV pkt c „Informacji ...”).

Problematyka przemocy

8.5 W minionym roku do KRRiT napłynęło 131 pism, podpisanych przez 2625 osób, poruszających problem nadmiaru scen drastycznych, erotycznych i wulgarnych w mediach. Tytułem uściślenia należy w tym miejscu dodać, że liczby te byłyby wielokrotnie wyższe, gdyby wliczyć tu nadesłaną w tym roku sprawozdawczą korespondencję w sprawie Radia Maryja i Telewizji Niepokalanów. Bowiem właśnie jako argument za przyznaniem

częstotliwości i kanałów dla zakonnych mediów ich sympatycy podkreślali zalety oferty programowej tych nadawców, wolnej od nadmiaru przemocy i seksu.

Problem drastyczności i nieobyczajności w radiu i telewizji staje się jednym z najważniejszych tematów korespondencji napływającej do KRRiT. Budzi on obawy wielu środowisk i osób, tym bardziej, że sprawy te wiążą się z manifestowaniem przez obywateli niezadowolenia ze stanu bezpieczeństwa publicznego.

Autorzy pism protestowali przeciwko:

- przyzwalaniu na propagowanie w środkach przekazu pornografii, narkomanii, rozwiązłości;
- zaśmiecaniu języka polskiego wulgaryzmami, zwłaszcza w piosenkach i teledyskach oraz młodzieżowych konkursach;
- promowaniu wszelkich przejawów zła pod postacią filmów, teledysków, reklam prowadzących do zabijania wrażliwości u dzieci i młodzieży;
- promowaniu złych wzorców nawet w bajkach i kreskówkach dla dzieci;
- wypaczaniu psychiki dzieci poprzez nadawanie reklam brutalnych filmów nawet w trakcie emisji filmów dla dzieci.

W tym roku sprawozdawczym pojawił się problem kultury języka w mediach, nadmiaru wulgaryzmów, których użycie w radiu i telewizji nieusprawiedliwione jest żadnymi względami. Protest przeciwko rynsztokowemu językowi mediów wyraziło 15 % piszących.

Następna grupa listów - tj. około 25 % nadesłanej korespondencji - zawierała protest przeciwko scenom nieobyczajnym, głównie filmom ze scenami erotycznymi. W porównaniu z rokiem minionym obserwuje się wyraźny wzrost ilościowy skarg tego typu. Największe emocje wzbudził, nadany po godzinie 23.00 w I Programie TVP, dokumentalny film pt: "Heidi w Pornolandzie". Przeciwko jego emisji protesty zbiorowe, podpisane przez 2050 osób, złożyły: Stowarzyszenie Katolickiej Młodzieży Akademickiej, Stowarzyszenie Ochrony Radiosłuchacza i Telewidza oraz osoby prywatne.

Najwięcej, bo ponad 60 % pism - i tu utrzymuje się stała tendencja wzrostowa - dotyczyło nadmiaru przemocy na wizji.

W 1997 roku niezwykle mocno artykułowały swój protest przeciwko agresji w mediach władze lokalne i samorządowe, środowiska nauczycielskie i uczniowskie.

Sejmik Samorządowy Województwa Warszawskiego zaapelował do wszystkich samorządów gminnych, nauczycieli i rodziców o rozpoczęcie wspólnej batalii o polską młodzież i polskie dzieci, o zintensyfikowanie działań w szkole i w rodzinie na rzecz budowania pozytywnych wzorców. W odpowiedzi na ten apel zwróciły się do KRRiT m.in. Rady Miejskie Gniezna i Andrychowa, Sejmiki Samorządowe województw: bielskiego, toruńskiego, rzeszowskiego.

Równocześnie nie wygasło zainteresowanie tymi problemami wśród poszczególnych telewidzów. Zwracali oni uwagę na szkodliwość niektórych reklam filmów nadawanych np. w trakcie kresówek dla dzieci.

W pismach wiele osób protestuje przeciwko obrazom zabijającym wrażliwość dzieci i młodzieży.

W ubiegłym roku za najbardziej brutalny został przez OBOP uznany program telewizji Polsat. Właśnie w sprawie filmu wyemitowanego przez tę stację o godzinie 20.00., napisał list do przewodniczącego KRRiT nauczyciel z Brzegu, Jerzy Mitek: „(...) w moim

odczuciu nadanie filmu „Ostry poker w Małym Tokio” w porze największej oglądalności, kiedy to sporą część widowni stanowią dzieci i młodzież jest poważnym naruszeniem przepisów ustawy o radiofonii i telewizji. Proszę potraktować mój list jako oficjalne zgłoszenie naruszenia jej przez telewizję Polsat”...

W odpowiedzi na skargę Jerzego Mitka przewodniczący KRRiT w oparciu o wyżej wymienione przepisy, stwierdził naruszenie prawa i dnia 10 lipca 1997 roku decyzją nr 139/97, nałożył na Polsat karę pieniężną w wysokości 300.000 PLN. (nadawca odwołał się od tej decyzji do sądu, sprawa jest w toku).

W porównaniu z minionym rokiem zmalała liczba wypowiedzi o charakterze zorganizowanych protestów kierowanych przez środowiska i organizacje przykościelne, które w latach poprzednich dość powszechnie stosowały praktykę zbierania podpisów pod listami zbiorowymi. Tym razem protesty przybrały inny charakter. Samorządy i władze lokalne walkę z przemocą w mediach uznały za sprawę priorytetową. Wyrazem tego były m.in. uchwały, opinie i apele kierowane do KRRiT.

Skargi na Telewizję Polską S.A.

8.6 Najwięcej skarg konkretnych, skierowanych pod adresem telewizji publicznej, dotyczyło nierzetelności w ustalaniu prezentowanych faktów. Podnoszony był problem zachowania bezstronności i proporcjonalności w programach politycznych. Korespondenci wnosili uwagi dotyczące braku profesjonalizmu dziennikarzy prowadzących audycje.

Skargi na nadmiar publicystyki o zabarwieniu prawicowym czy lewicowym w programach telewizyjno-radiowych kierowały przede wszystkim osoby prywatne.

Jeśli chodzi o zarzut nierzetelnego przedstawiania faktów, to skargi nadsyłały przede wszystkim zainteresowane stowarzyszenia, instytucje i związki zawodowe.

Zasadniczą trudność przy rozpatrywaniu tego typu skarg stanowi interpretacja ustawy o radiofonii i telewizji, szczególnie zapisów o samodzielności nadawców, roli Rady jako gwaranta wolności słowa, a także nieostrych zapisów o powinnościach telewizji publicznej.

Skargi przedstawicieli rządu

- Skarga rzecznika prasowego rządu, Aleksandry Jakubowskiej, z 15 kwietnia ubiegłego roku na manipulację w relacjach ukazujących wydarzenia, jakie miały miejsce w Ministerstwie Skarbu podczas okupacji gmachu przez związkowców. KRRiT nie podzieliła zarzutów, stanęła na stanowisku, że nadawca miał prawo do skrótów w nagraniu zrealizowanym przez Komendę Główną Policji wobec faktu uniemożliwienia dziennikarzom dokonania własnych zdjęć.
- Skarga A. Jakubowskiej na tendencyjne pominięcie w „Wiadomościach” z 21 maja ubiegłego roku informacji o spadku bezrobocia, jakie podawał podczas konferencji prasowych minister pracy i polityki socjalnej. Wskutek interwencji KRRiT nadawca przyznał się do popełnienia błędu i złożył rzecznikowi rządu stosowne przeprosiny.
- Skarga A. Jakubowskiej na pominięcie w głównym wydaniu „Wiadomości” z 27 maja ubiegłego roku informacji o postanowieniach podjętych na posiedzeniu Rady Ministrów, w tym bardzo ważnego „Oświadczenia Rządu Rzeczypospolitej w związku z podpisaniem

aktu stanowiącego o wzajemnych stosunkach współpracy i bezpieczeństwie między NATO a Federacją Rosyjską”. KRRiT stwierdziła naruszenie art. 21 ust. 2 pkt 2 i 3 u.r.t. i upomniała Zarząd TVP S.A.

- Skarga A. Jakubowskiej na pominięcie w TVP S.A. informacji o przyjęciu przez Radę Ministrów projektów ustaw o bezpieczeństwie imprez masowych i o funduszach przemysłowych oraz powiązaniu ich prywatyzacji z reformą ubezpieczeń społecznych. Skarga została uznana za zasadną. Nadawca złożył wyrazy ubolewania i zapowiedział staranniejsze przygotowywanie serwisów informacyjnych.
- Skarga A. Jakubowskiej na podawanie przez TVP S.A. nieprawdziwych danych o kontaktach dewizowych byłego Urzędu Rady Ministrów. KRRiT uznała zasadność skargi. W tej sprawie nadawca zamieścił stosowne sprostowanie.
- Skarga A. Jakubowskiej na to, że 20 sierpnia ubiegłego roku w „Wiadomościach” został nadany jedynie fragment konferencji premiera Włodzimierza Cimoszewicza, w którym wyjaśniał on możliwości skupu zbóż zamiast pełnej, szesnastominutowej relacji. KRRiT w świetle wyjaśnień nadawcy skargę uznała za bezzasadną. Żądanie retransmisji konferencji prasowej premiera w tym przypadku było nieuprawnione.

Skargi posłów i senatorów

- Poseł Ryszard Nowak złożył skargę na brak w telewizji publicznej stałego programu poświęconego zagrożeniom ze strony sekt religijnych. Postulaty Posła zostały przekazane do TVP S.A. z prośbą o wzięcie ich pod uwagę.
- Poseł Andrzej Urbańczyk złożył skargę na manipulację Telewizji Polskiej, która jego zdaniem miała miejsce w bezpośredniej transmisji debaty poselskiej poświęconej exposé premiera J. Buzka. Skarga została oddalona. Z wyjaśnień nadawcy wynika, że manipulacja nie miała miejsca.
- Poseł Marek Markiewicz zwrócił się do KRRiT z prośbą o dokonanie oceny działania władz spółki Radio Łódź S.A. W efekcie skargi Pana Posła KRRiT prowadzi analizę sytuacji finansowej, personalnej i programowej Radia Łódź S.A.
- Posłowie: Andrzej Chrzanowski, Edward Daszkiewicz, Maciej Jankowski i Czesław Fiedorowicz przedstawili stanowisko koalicji AWS-UW w sprawie przepływu informacji z terenu woj. zielonogórskiego do TVP S.A. Oddział w Poznaniu. Skarga skierowana była do TVP S.A. Oddział w Poznaniu, przekazana do wiadomości KRRiT.
- Marszałek Senatu Adam Struzik zwrócił się z prośbą o rozszerzenie warunków koncesji dla Radia Maryja na ziemi chełmskiej. W odpowiedzi Przewodniczący KRRiT wyjaśnił, że obecnie KRRiT nie dysponuje wolną częstotliwością w górnym paśmie UKF na ziemi chełmskiej.
- Marszałek Senatu prof. Alicja Grześkowiak zwróciła się o wyjaśnienie statusu kanału tematycznego pt. „Tylko muzyka”, nadawanego przez telewizję publiczną. KRRiT przekazała stosowne wyjaśnienia. Obecnie program „Tylko muzyka” został zawieszony.
- Senator Maria Łopatkowa złożyła protest przeciwko przekazywaniu przez TVP S.A. w magazynie „CREDO” nieprawdziwych - jej zdaniem - informacji na temat Konwencji Praw Dziecka. Nadawca złożył wyjaśnienia dotyczące formuły programu, które zostały przyjęte przez Panią Senator.

- Senator Krystyna Czuba złożyła skargę na manipulację jej wypowiedzią w TVP S.A. w związku z wyborem prof. A. Grześkowiak na urząd Marszałka Senatu RP. KRRiT przekazała wyjaśnienia udzielone przez nadawcę, które zostały przyjęte.

Skargi partii politycznych

- Skarga Tomasza Nałęcza w imieniu Klubu Parlamentarnego Unii Pracy na nierzetelność informacji w TVP z obrad Sejmu poświęconych omawianiu sytuacji w Stoczni Gdańskiej. W świetle wyjaśnień nadawcy, przyjętych przez Pana Posła, zarzuty nie potwierdziły się.
- Skarga Stanisława Michalkiewicza, wiceprzewodniczącego Unii Polityki Realnej na przedstawienie w fałszywym świetle poglądów członków UPR w programie „W centrum uwagi” 8 kwietnia ubiegłego roku. Skarga została uznana za bezzasadną.
- Skarga Dariusza Klimaszewskiego, rzecznika SdRP, na tendencyjność relacji, nadanej w telewizji publicznej z obrad Sejmu w dniu 21 maja ubiegłego roku. W świetle wyjaśnień nadawcy KRRiT uznała zasadność skargi. Nadawca przekazał wyrazy ubolewania.
- Skarga Dariusza Klimaszewskiego, rzecznika SdRP, na nieobiektywny przekaz z konferencji prasowej liderów partii, nadany w TVP 14 grudnia ubiegłego roku. Zarzuty zostały oddalone.
- Skarga Mariana Piłki, prezesa Zjednoczenia Chrześcijańsko - Narodowego na próby komercjalizowania telewizji publicznej w związku z likwidacją programu „Frona”. Nadawca szczegółowo ustosunkował się do zarzutów. Wyjaśnienia prezesa TVP S.A. zostały przez Pana Mariana Piłkę przyjęte.

Skargi związków zawodowych

- Skarga Krzysztofa Bukieła, przewodniczącego Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy, na niedopuszczenie przedstawicieli związku do telewizyjnej debaty poświęconej omawianiu przyczyn strajku lekarzy. W wyniku interwencji KRRiT nadawca zapewnił, że tematyka będzie miała stałe miejsce na antenie.
- Skarga Krzysztofa Chudzika, przewodniczącego Zarządu Regionu Podbeskidzia NSZZ „Solidarność” na brak zachowania proporcji w wypowiedziach przedstawicieli poszczególnych ugrupowań politycznych w telewizyjnym programie „Forum”. Nadawca złożył wyjaśnienia, które zostały przyjęte.
- Skarga Alicji Milewskiej, przewodniczącej Federacji Związków Zawodowych Pracowników Ochrony Zdrowia, na nierzetelność informowania w publicznej telewizji o problemach środowiska zawodowego pielęgniarek i położnych. Skarga została oddalona, w świetle wyjaśnień nadawcy zarzuty nie znalazły potwierdzenia.
- Skarga Feliksa Pieczki, przedstawiciela Społecznego Komitetu Ratowania Stoczni Gdańskiej i Przemysłu Okrętowego na zbyt lapidarne informowanie o sytuacji stoczni przez Oddział Telewizji Polskiej S.A. w Gdańsku. Wyjaśnienia nadawcy zostały przyjęte przez autora skargi.

Skargi stowarzyszeń i instytucji

- Skarga Jagody Skorsetz, harcmistrza Harcerstwa Rzeczypospolitej na manipulację informacją nadanych w TVP, na temat instruktora ZHR w sprawie o molestowanie nieletnich. KRRiT nie stwierdziła manipulacji, skargę oddaliła.
- Skarga Juliusza Gerunga, przewodniczącego Związku Młodocianych Więźniów Politycznych lat 1944-1956 „Jaworzniacy”, na opóźnienie przez TVP S.A. emisji programu „Łagier”. KRRiT zwróciła się do nadawcy z prośbą o uwzględnienie życzenia „Jaworzniaków”. Nadawca złożył zapewnienie wyemitowania programu.
- Skarga Mieczysława Grajka, prezesa Polskiego Związku Sportowego Głuchych, na brak w telegazecie osobnej strony przeznaczonej na informowanie o dokonaniach sportowych osób niesłyszących. W wyniku interwencji KRRiT nadawca spełnił życzenie Polskiego Związku Sportowego Głuchych.
- Skarga Rzecznika Praw Obywatelskich, w imieniu kibiców sportowych, związana z odstąpieniem przez „Telewizję Polską” S.A. od przetargu na transmisje w publicznej telewizji meczów piłki nożnej Ligi Polskiej. Przetarg na te transmisje wygrała kodowana telewizja Canal+, której program jest niedostępny w wielu regionach kraju, ponadto nie wszystkich obywateli stać jest na ponoszenie dodatkowych opłat umożliwiających jej oglądanie. KRRiT przedstawiła sytuację prawną na temat transmisji w telewizji publicznej meczów piłki nożnej Ligi Polskiej.
- Skarga Stanisława Łabańca, przedstawiciela Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej Okręgu „Mściśław”, na obrażanie uczuć narodowych w serialu telewizyjnym „Boża podszewka”. Nadawca zorganizował dyskusję telewizyjną na temat serialu z udziałem środowisk kresowych. Reżyser filmu, Izabela Cywińska przeprosiła wszystkich urażonych treścią filmu.
- Skarga Magdaleny Bogdaniuk w imieniu grona matek, na wyemitowanie 20 stycznia bieżącego roku przed „Dobranocką” teledysku Micka Jaggera zawierającego obrazy obsceniczne. Na skutek interwencji KRRiT nadawca nałożył karę pieniężną na osoby odpowiedzialne za to zdarzenie i zobowiązał wydawców do szczególnej uwagi na charakter zwiastunów i teledysków nadawanych bezpośrednio przed „Wieczorynką”.

Korespondencja na temat opłat abonamentowych

8.7 W porównaniu z rokiem ubiegłym, znacznie wzrosła liczba pism dotyczących opłat abonamentowych oraz opłat z tytułu korzystania z telewizji kablowej. W około 250 listach poruszano tę problematykę. Największe kontrowersje budził wymóg konieczności dokonywania opłat abonamentowych. Niektórzy telewidzowie mylnie uważają, że zwolnienia przysługujące z tytułu opłaty abonamentowej automatycznie obejmują opłaty za korzystanie z telewizji kablowej. Indywidualnych wyjaśnień wymagały również przepisy związane z przyznawaniem ulg w opłatach abonamentowych. Osobną grupę stanowiły listy zawierające doniesienia na osoby uchylające się od opłat abonamentowych. Kontrowersje piszących budziły sprawy związane z okablowaniem spółdzielczych osiedli mieszkaniowych, a także kolejność wprowadzania do sieci kablowej programów telewizyjnych. Piszący składali skargi związane z naruszaniem umów cywilnoprawnych zawieranych pomiędzy operatorami sieci kablowych a odbiorcami programów sieci kablowych. Wpłynęły ponadto zawiadomienia o wyrejestrowaniu odbiorników telewizyjnych lub zaniechaniu opłacania abonamentu w proteście przeciwko:

- a) nadmiarowi przemocy i seksu w mediach publicznych, a także ze względu na niezadowolenie z poziomu programu oferowanego przez telewizję publiczną;
- b) niespełnieniu życzeń poszerzenia warunków koncesji dla Radia Maryja i Telewizji Niepokalanów;
- c) podwyżce opłaty abonamentowej;
- d) jakości otrzymywanego sygnału.

W dalszym ciągu zauważa się, na podstawie korespondencji, nieznamość odpowiednich przepisów prawa, dotyczących konieczności wnoszenia opłat abonamentowych. Protesty wielu korespondentów budzi konieczność opłacania abonamentu rtv przy jednoczesnym obowiązku opłat z tytułu instalowania telewizji kablowej. Uważają oni, że w ten sposób zmuszani są do opłacania „podwójnego abonamentu”, przeciwko czemu protestują, zapowiadając zwrócenie się do posłów swego okręgu o zmianę ustawy.

Opłaty na rzecz telewizji kablowej wnoszone są jako ekwiwalent za świadczone usługi, w wyniku których abonenci korzystają z sygnału telewizyjnego stanowiącego własność operatora sieci kablowej i mają możliwość oglądania emitowanych w tej sieci programów telewizyjnych. Korzystanie z telewizji kablowej odbywa się na podstawie umowy cywilnoprawnej, zawieranej pomiędzy operatorem a abonentem danej sieci i tylko taka umowa może określać wysokość opłat, tryb ich wnoszenia oraz ewentualne ulgi lub zwolnienia.

Pewne niezadowolenie społeczne, czemu piszący dają wyraz w listach, budzi sposób kontroli wykonywania obowiązku opłat abonamentowych. Osoby regularnie opłacające abonament są zirytowane, zwłaszcza w przypadku jego zwiększania, bezkarnością tych, którzy lekceważą ten obowiązek. Coraz więcej piszących manifestuje poczucie niesprawiedliwości wobec zjawiska „telepajęczarstwa”.

Indywidualna ocena audycji radiowych i telewizyjnych.

8.8 Ponad 250 listów zawierało indywidualne życzenia i sugestie pod adresem nadawców. Postulowane zmiany dotyczyły przede wszystkim ramówki. Korespondenci uważają, że programy wartościowe na tematy historyczne, muzyczne oraz „dobre filmy” nadawane są zbyt późno. Za najgorszy pod tym względem w telewizyjnej ofercie tygodnia uważają wieczorny program sobotni - w ich ocenie dobór filmów emitowanych po dzienniku jest wyjątkowo nietrafny. W dalszym ciągu powtarzają się życzenia - pochodzące od starszej wiekiem widowni - nadawania polskich filmów i seriali oraz polskiej muzyki i piosenek, w tym zespołów folklorystycznych.

Kolejnym stałym tematem były reklamy, nie tylko ich nadmiar i treści, ale przedłużanie ich emisji poza czas podawany w programach telewizyjnych. Szczególnie osoby starsze wiekiem zgłaszają te zastrzeżenia.

Nowym tematem listów są konkursy telewizyjne. Najwięcej skarg dotyczyło konkursu Audiotele. Korespondenci prosili o interwencję, gdyż zachodziły kłopoty z odbiorem zdobytych nagród.

IX. POSTĘP TECHNICZNY I PRZYSZŁOŚĆ MEDIÓW ELEKTRONICZNYCH

Platformy radiofonii i telewizji cyfrowej.

9.1 W maju 1996 roku została utworzona **Polska Platforma DAB**. Członkami założycielami byli: Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Ministerstwo Łączności, Państwowa Agencja Radiokomunikacyjna, Telekomunikacja Polska S.A., Polskie Radio S.A.

Platforma jest organizacją zrzeszającą członków na zasadzie równoprawnej. Nie posiada osobowości prawnej. Jej zadaniem jest koordynacja działań zmierzających do wprowadzenia radiofonii cyfrowej DAB w Polsce. Polska Platforma DAB jest członkiem światowego WorldDAB Forum.

9.2 17 maja 1997 r. zawarte zostało „Porozumienie w sprawie telewizji cyfrowej w Polsce” pod nazwą **Polska Platforma DVB** (DVB - Digital Video Broadcasting). Stronami Porozumienia, którego zadaniem jest stworzenie podstaw dla harmonijnego rozwoju telewizji cyfrowej w Polsce, są:

- Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji,
- Ministerstwo Łączności,
- Państwowa Agencja Radiokomunikacyjna,
- Telekomunikacja Polska S.A.,
- Instytut Łączności,
- Telewizja Polska S.A.,
- Telewizja Polsat S.A.,
- Polska Korporacja Telewizyjna Canal +,
- Telewizja Niepokalanów,
- Telewizja TVN,
- Telewizja Wisła,
- Polskie Media S.A. Nasza Telewizja,
- Polska Telewizja Kablowa S.A.

20 czerwca odbyło się pierwsze posiedzenie, w czasie którego ustalony został skład Rady Polskiej Platformy DVB i jej Prezydium. Radę utworzyło 13 przedstawicieli organizacji założycielskich oraz reprezentanci nowych członków Platformy - przedsiębiorstw Polskie Sieci Nadawcze, Panasonic Polska, Philips Polska i Vector sp. z o.o.

Przewodniczącym Rady został wybrany Adam Brodziak (TVP S.A.), zastępcą przewodniczącego - Elżbieta Kindler-Jaworska (KRRiT), a sekretarzem - Marian Kisło (PAR).

W czasie kolejnych posiedzeń Platformy w jej skład przyjęci zostali: Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Telewizji Kablowych (z siedzibą w Zielonej Górze), Związek Telewizji Kablowych w Polsce (z siedzibą w Łodzi), Thomson Polska, Rohde-Schwarz Polska oraz Telenor Polska.

Głównym zadaniem Polskiej Platformy DVB jest ułatwianie przepływu informacji, wymiana doświadczeń oraz zapewnienie możliwie najściślejszej koordynacji działań i współpracy pomiędzy telewizyjnymi nadawcami publicznymi i prywatnymi, dostawcami usług, operatorami sieci naziemnych, satelitarnych i kablowych, producentami urządzeń, ośrodkami naukowo-badawczymi w zakresie technologii cyfrowej.

Polska Platforma DVB składa się z sześciu zespołów roboczych:

1. Zespół prawny. Jego zadaniem jest: analizowanie nowych europejskich aktów prawnych związanych z wprowadzaniem technologii cyfrowych oraz dokumentów regulujących wdrażanie telewizji i innych usług cyfrowych w różnych państwach Europy; opracowywanie zaleceń mających na celu scharmonizowanie regulacji polskiej z regulacjami obowiązującymi w Unii Europejskiej - ze szczególnym uwzględnieniem zjawiska konwergencji między sektorami telewizji, telekomunikacji i komputerów; określanie warunków prawnych dla strategii okresu przejściowego - od telewizji analogowej do cyfrowej itp.

2. Zespół techniczny telewizji naziemnej /DVB-T/. Jego zadania to: wybór technicznej koncepcji wdrażania w Polsce ogólnopolskich sieci telewizji naziemnych w oparciu o uzgodnienia międzynarodowe i z uwzględnieniem aspektów ekonomicznych; analiza zapotrzebowania na wykonywanie przez nadawców usług cyfrowych; harmonogram próbnych transmisji i testów technicznych; opracowanie projektów polskich norm dla DVB -T itp.

3. Zespół techniczny telewizji satelitarnej i kablowej /DVB-S/. Jego zadania to m.in. analizowanie zmian zachodzących w świecie telewizji satelitarnej i kablowej, stanu normalizacji i zaleceń technicznych w Europie oraz opracowanie propozycji dla warunków polskich; opracowanie informacji o europejskich specyfikacjach odbiorników cyfrowych; prezentacja możliwości produkowania w Polsce specjalistycznego sprzętu, w tym również odbiorników telewizji kablowej i satelitarnej; opracowanie wymagań na wybrane urządzenia itp.

4. Zespół zarządzania i kontroli dostępu /DVB-CA/. Jego zadania to m.in. opracowywanie informacji i opinii o rozwoju systemów warunkowego dostępu do usług cyfrowych w sieciach naziemnych, satelitarnych i kablowych; prezentacje systemów zarządzania i technologicznych koncepcji elementów warunkowego dostępu - jak np. tzw. *set-top box*, stanowiących własność operatorów systemów płatnej telewizji.

5. Zespół usług cyfrowych. Zajmuje się on m.in. analizowaniem zainteresowania nadawców i usługodawców oferowaniem usług dodatkowych, jak Internet, telegazeta, informacje komunikacyjne, giełdowe itd., również w wersji interaktywnej, przekazywanych do odbiorców wraz z programami telewizyjnymi; analizowaniem warunków rozwoju polskiego rynku usług cyfrowych.

6. Zespół promocyjny. Jego prace to przede wszystkim promocja działań Polskiej Platformy DVB: organizacja konferencji i pokazów, publikacja informacji o pracach

zespołów Platformy w czasopismach branżowych; upowszechnianie wiedzy o zaletach i możliwościach telewizji cyfrowej przez popularnonaukowe artykuły prasowe.

Perspektywy rozwoju radiofonii i telewizji cyfrowej oraz usług dodatkowych

9.3 W Europie nadawane są obecnie setki programów telewizyjnych, a całkowite przychody europejskiego przemysłu telewizyjnego (pochodzące z abonamentów, reklam, subskrypcji płatnej telewizji, opłat abonentów telewizji kablowej i ze sprzedaży odbiorników TV) szacowane są na ok. 40 mld ECU rocznie. Na europejskim rynku usług telewizyjnych rozgrywa się walka konkurencyjna nie tylko między dostawcami usług/nadawcami programów, ale również między operatorami systemów dystrybucji - w każdym państwie Europy różne usługi dostarczane są do odbiorców drogą naziemną, kablową i satelitarną.

W ostatnich latach operatorzy satelitarni i kablowi zwiększyli znacznie swój udział w europejskim rynku telewizyjnym, skutecznie rywalizując z systemami naziemnymi. Cyfryzacja procesu transmisji sygnału telewizyjnego może spowodować zmianę obecnej sytuacji rynkowej na korzyść telewizji naziemnej.

Cyfrowa telewizja naziemna DVB-T przynosi państwom Europy szereg publicznych korzyści, stając się ważnym elementem struktury społeczeństwa informacyjnego. Dlatego rządy niemal już wszystkich państw europejskich tworzą regulacje prawne, w ramach których powstają i rozwijają się na ich rynkach nowe przedsięwzięcia związane z cyfrowym przemysłem telewizyjnym.

Międzynarodowi specjaliści twierdzą, że konieczne jest jak najszybsze rozpoczęcie cyfrowej emisji programów w systemach naziemnych, aby mogły one skutecznie konkurować z coraz większą ofertą wielokanałowej telewizji cyfrowej przesyłanej przez satelity i sieci kablowe. Wkrótce zapowiadane jest rozpoczęcie emisji adresowanych do polskiej widowni dwóch satelitarnych „bukietów” programów cyfrowych: wiosną br. planuje to Wizja TV, należąca do spółki @Entertainment, jesienią - Canal+. Zainteresowanie zagranicznych inwestorów polskim rynkiem mediów jest bardzo duże. Wyraża się to również coraz większą liczbą zgłoszeń nowych członków przystępujących do Polskiej Platformy DVB.

Krajowa Rada pozostaje w aktywnym kontakcie z podmiotami zaangażowanymi w plany rozwoju telewizji cyfrowej i dąży do stworzenia warunków prawnych dla tego procesu.

9.4 Przyszłość **radiofonii w Polsce** wiąże się ściśle z wprowadzeniem nowej technologii, jaką jest technologia cyfrowa. Zapewnia ona lepszą jakość przekazu i bardziej efektywne wykorzystanie widma częstotliwości. Wyższa jakość dźwięku i większa liczba oferowanych programów w porównaniu z obecnie wykorzystywaną technologią analogową stanowi jedną z głównych przesłanek zmierzających do wprowadzenia nowej technologii. Wprowadzenie techniki cyfrowej do radiodifuzji pozwoli na wprowadzenie dodatkowych usług, które w dotychczas wykorzystywanej technice były niemożliwe do realizacji. Jedną z najbardziej istotnych cech różniących radiofonię cyfrową od analogowej jest możliwość odbioru wysokiej jakości, pozbawionego zakłóceń odbioru przez odbiorniki mobilne. Ma to

istotne znaczenie zwłaszcza u progu rozwijającej się Polsce motoryzacji, kiedy potencjalny słuchacz spędza coraz więcej czasu słuchając radia w samochodzie.

Wprowadzanie radiofonii cyfrowej będzie następowało trzema sposobami: za pośrednictwem sieci nadajników naziemnych, satelitarnych oraz sieci kablowych. Obecnie najbardziej zaawansowany jest sposób nadawania naziemnego. Rozwój radiofonii cyfrowej ściśle wiąże się z powszechną dostępnością odbiornika radiowego. Obecnie prezentowane i wytwarzane odbiorniki mają zbyt wysoką cenę. Stanowi to istotną barierę hamującą rozwój radiofonii cyfrowej.

Istotną cechą wyróżniającą radiofonię cyfrową jest możliwość dodatkowej transmisji informacji w postaci danych dodatkowych. Można tutaj wyróżnić dane przeznaczone do odbioru za pośrednictwem odbiorników stacjonarnych lub mobilnych. Dla odbiorników stacjonarnych przeznaczone byłyby dane, które wymagają bardziej skupionej uwagi, takie jak: gazeta elektroniczna, oferty handlowe i usługowe, kursy giełdowe i walutowe oraz inne. Dla odbiorników mobilnych przeznaczone byłyby informacje zawierające dane o ruchu drogowym, pogodzie lub nawigacyjne w postaci mapy regionu.

9.5 Radiofonia cyfrowa DAB umożliwi transmitowanie w jednym bloku częstotliwościowym kilku programów radiowych oraz danych towarzyszących programom, jak i innych. Wprowadzenie i rozwój nowej technologii pociągnie za sobą konieczność nowego spojrzenia przez organy regulacyjne w Polsce na radiofonię. Dotychczas obowiązujące w Polsce uregulowania prawne i inne nie uwzględniają nowej techniki, a wraz z tym nowych możliwości, które dotychczas przy wykorzystaniu tradycyjnej techniki były nieosiągalne. Radiofonia cyfrowa burzy dotychczasową strukturę służb związanych z emisją programów radiowych. Określa nowe pojęcia i wprowadza nowe komórki organizacyjne dla dystrybucji programów radiowych i dodatkowych usług. Cała powstała w wyniku reorganizacji struktura do nadawania programów i usług będzie obejmowała w swoich ramach również sprawy licencji i koncesji na nadawanie programów.

Radiofonia cyfrowa DAB, podobnie jak radiofonia analogowa, będzie obejmowała trzy podstawowe obszary w skali zasięgu terytorialnego kraju. Najważniejsze będą obejmowały terytorium całej Polski, jako programy ogólnopolskie, następnie regionalne i lokalne.

W Polsce od kwietnia 1996 roku ma miejsce próbna emisja cyfrowych programów radiowych. Obejmuje ona programy ogólnopolskie radiofonii publicznej i jest nadawana z przerwami z anteny umieszczonej na Pałacu Kultury i Nauki w Warszawie. Emisja próbna DAB zostanie wykorzystana w celu zebrania informacji technicznych pozwalających na ocenę prawidłowości postępowania przy wdrażaniu radiofonii cyfrowej w Polsce. Zebrane doświadczenia przy emisji próbnej będą pomocne podczas wprowadzaniu emisji pilotażowej. Dotychczasowe próby, które mają miejsce w górnym zakresie UKF, potwierdzają słuszność przypuszczeń, że radiofonia cyfrowa powinna być wprowadzana w Polsce w bloku kanałów telewizyjnych III zakresu. Podejmowane są próby mające na celu uruchomienie w miejsce obecnie emitującego nadajnika DAB nowego w bloku III zakresu telewizyjnego.

W roku 1997 opracowana została w Centrum Badawczo-Rozwojowym TP S.A. koncepcja budowy sieci pilotażowej radiofonii cyfrowej DAB w południowych regionach Polski. Podstawowym założeniem było zapewnienie możliwie pełnego pokrycia sygnałem radiofonii cyfrowej terenów położonych wzdłuż autostrady A4 od Zgorzelca do Tarnowa z odgałęzieniem do Zakopanego. Starano się, aby zasięgiem sieci objąć również duże

aglomeracje miejskie leżące w bezpośrednim sąsiedztwie autostrady. Koncepcja budowy sieci została oparta na istniejącej strukturze stacji nadawczych TP S.A. oraz uzupełniona o istniejące obiekty nadawcze telefonii komórkowej. Obszar objęty projektem obejmuje trzy bloki częstotliwościowe w III zakresie. W ramach każdego bloku częstotliwościowego wszystkie nadajniki pracują synchronicznie. Synchroniczna praca nadajników pozwala na to, aby wszystkie programy umieszczone w ramach bloku częstotliwościowego były możliwe do odbioru w jego obszarze zasięgu. Jeden blok częstotliwościowy może zawierać 5 lub więcej programów radiowych. Ich liczba jest ściśle związana z przekazywaną zawartością i jakością programów oraz zakresem przekazywanych danych dodatkowych.

9.6 System, który umożliwia umieszczenie programów radiowych i danych dodatkowych w bloku częstotliwościowym, określany jest jako multipleks. Spełnia on zadanie regulatora liczby transmitowanych programów i danych dodatkowych w ramach danego bloku częstotliwościowego. Rola operatora multipleksu nie ma swojego odpowiednika w obecnej strukturze nadawania programów. Umiejscowiony jest on pomiędzy nadawcą programu radiowego a operatorem sieci nadawczej. Przed uruchomieniem sieci pilotażowej w Polsce niezbędne jest przygotowanie uregulowań prawnych, które obowiązywałyby przyszłego operatora multipleksu. Służyć ma temu nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji.

X. BUDŻET KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI

10.1 Budżet Państwa pokrywa 100% wydatków związanych z działalnością Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji oraz jej biura jako aparatu wykonawczego. Przedłożony Ministrowi Finansów w sierpniu 1996 roku projekt planu zatrudnienia, dochodów i wydatków budżetowych Krajowej Rady na 1997 rok zakładał średnioroczne zatrudnienie 150 osób, dochody na poziomie 2 880 tys. zł, wydatki bieżące w wysokości 12 181 tys. zł, oraz wydatki inwestycyjne - 1 035 tys. zł. W listopadzie 1996 roku, w Objasnieniach do budżetu KRRiT na 1997 rok przedłożonych sejmowym i senackim komisjom, dokonano zmian w projekcie zwiększając kwotę wydatków bieżących, obniżając jednocześnie wydatki inwestycyjne.

10.2 W Ustawie Budżetowej na 1997 rok poziom wydatków bieżących ustalony został w kwocie 10 445 tys. zł, tj. mniej o 1 706 tys. zł w porównaniu do złożonego projektu planu, natomiast wydatki inwestycyjne określono na poziomie zgłoszenia w kwocie 1 035 tys. zł. W tej sytuacji po zatwierdzeniu przez przewodniczącego układu wykonawczego do Ustawy Budżetowej na 1997 rok zaistniała konieczność przeprowadzenia zmian w budżecie, aby dostosować plan finansowy do zadań rzeczowych w tym roku oraz zabezpieczyć minimalne środki na niezbędne płatności w zakresie umów-zleceń, kosztów organizacyjnych konferencji oraz płatności z tytułu wynajmu siedziby KRRiT przy Skwerze Ks. Kard. Stefana Wyszyńskiego.

10.3 Realizacja dochodów i wydatków budżetowych analizowana była kwartalnie. W trakcie roku plan wydatków budżetowych był dostosowywany do potrzeb wynikających ze zmieniających się zadań i ulegał odpowiednim korektom.

10.4 W związku z lipcową powodzią w kraju, Sejm RP znowelizował Ustawę Budżetową na 1997 rok, w której zobowiązał Krajową Radę Radiofonii i Telewizji do zablokowania 20% środków finansowych przyznanych w Ustawie Budżetowej na wydatki inwestycyjne (207 tys. zł), a następnie przekazania tych środków do dyspozycji Ministra Finansów. W wyniku przeprowadzonej analizy wydatków budżetowych w II półroczu 1998 roku wygospodarowano odpowiednią kwotę środków do zablokowania, z jednoczesnym wprowadzeniem programu oszczędnościowego w zakresie wydatków bieżących.

Po dokonaniu odpowiednich zmian w budżecie KRRiT na 1997 rok przewodniczący KRRiT przekazał pismem z dnia 20 sierpnia do dyspozycji Ministra Finansów z cz. 47 dz. 99 rozdz. 9911 § 72 środki w wysokości 207 tys. zł.

Natomiast Minister Finansów decyzją z 9 września 1997 roku w tej wysokości zmniejszył budżet KRRiT na 1997 rok.

10.5 Z dochodów budżetowych przyjętych w Ustawie Budżetowej na 1997 rok w wysokości 2 880 000 zł zrealizowano około 14 527 470 złotych (504,4% planu). Na kwotę uzyskanych dochodów budżetowych złożyły się wpływy z:

1. opłat, w łącznej wysokości około	14 123 210 zł (97,22%)
2. odsetek	339 395 zł (2,34%)
3. rozliczeń z lat	36 392 zł (0,25%)
4. ze sprzedaży składników majątkowych	28 464 zł (0,19%)

Natomiast na wpływy z opłat złożyły się:

1. opłaty koncesyjne za radio i telewizję	13 532 707 zł (95,82%)
2. opłaty za wpis do rejestru operatorów TV kablowej	590 100 zł (4,18%)
3. upomnień	412 zł

Zaległości w opłatach za udzielone przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji w latach 1995 - 1997 koncesje radiowe i telewizyjne wyniosły na 31 grudnia 1997 roku 585 291 zł plus 300 000 zł kary nałożonej na TV Polsat przez Krajową Radę.

10.6 W przyjętym planie zatrudnienia założono średnioroczne zatrudnienie 150 osób (etatów kalkulacyjnych), przy stanie zatrudnienia na 31 grudnia 1997 rok - 150 etatów. Zrealizowane zatrudnienie średnioroczne w 1997 roku wyniosło 136,29 etatów kalkulacyjnych.

Stan zatrudnienia na 31 grudnia 1997 roku wyniósł 139,45 etatów i przedstawiał się następująco:

A) Członkowie KRRiT	etaty <u>9,00</u>
B) Biuro KRRiT	<u>130,45</u>
z tego:	
1. Dyrektor Biura	1,00
2. Gabinet Przewodniczącego	28,50
3. Zespół asystentów członków KRRiT	8,33
4. Departament Prawny	7,50
5. Departament Reklamy	7,00

6. Departament Programowy	13,87
7. Departament Techniki	8,75
8. Departament Koncesyjny	14,00
9. Departament Ekonomiczny	9,75
10. Departament Finansowy	8,00
11. Departament Współpracy z Zagranicą	4,00
12. Sam. Wydz. Administracyjno-Gospodarczy	19,75

W porównaniu do stanu zatrudnienia na 31 grudnia 1996 roku (143,2 etatu) nastąpiło zmniejszenie zatrudnienia o 3,75 etatu, to jest o 2,6%, spowodowane przyznaniem urlopów bezpłatnych oraz wychowawczych 5 pracownikom biura KRRiT.

Natomiast zatrudnienie średnioroczne w 1997 roku 136,29 etatu było niższe w porównaniu z zatrudnieniem średniorocznym w 1996 roku (138 etatów) o 1,71 etatu.

10.7 Średnie miesięczne wynagrodzenie osobowe członków KRRiT bez jednorazowych wypłat wyniosło 7 441 zł, natomiast po uwzględnieniu 1/12 nagrody z Zakładowego Funduszu Nagród wyniosło 7 882 zł.

Natomiast średnie miesięczne wynagrodzenie (bez jednorazowych wypłat) pracowników Biura w 1997 roku wynosiło 2 215 zł, a po uwzględnieniu 1/12 nagrody z Zakładowego Funduszu Nagród - 2 357 zł.

10.8 Zrealizowane wydatki budżetowe za 1997 rok wyniosły łącznie ponad 11 229,1 tys. zł, to jest 99,4% planu rocznego wynikającego z Ustawy Budżetowej po zmianach (11 298 tys. zł). Na kwotę tę złożyły się wydatki poniesione w:

- rozdziale 9911 w kwocie 11 205,9 tys. zł
- rozdziale 9995 w kwocie 23,2 tys. zł.

W rozdziale 9911 wydatki kształtowały się następująco:

- wydatki bieżące KRRiT wyniosły około 11 028,7 tys. zł, to jest 99,4% planowanej na ten cel kwoty,
- wydatki inwestycyjne wyniosły około 177,3 tys. zł, to jest 98,4% planowanej kwoty.

Realizację wydatków budżetowych w poszczególnych paragrafach przedstawia poniższe zestawienie :

w złotych

wyszczególnienie	plan wg ustawy	plan po zmianach	wykonanie na 31.12.97	% kol.4:3	struktura udziału
1.	2.	3.	4.	5.	6.
§ 11 Wynagrodzenia osobowe	4 557 000	4 556 470	4 556 036	99,99	40,57
§17 Nagrody z zakładowego funduszu	266 000	263 833	263 832	100,00	2,35
§ 21 Nagrody i inne wydatki osobowe nie zaliczane do wynagrodzeń	12 500	5 500	3 500	63,64	0,03
§ 22 Świadczenia społeczne	1 500	1 200	1 200	100,00	0,01
§ 24 Stypendia różne	44 000	0	0	x	x
§ 28 Podróże służbowe krajowe	107 000	50 000	49 191	98,38	0,44
§ 29 Podróże służbowe zagraniczne	230 000	252 000	249 975	99,20	2,23
§ 31 Materiały i wyposażenie	656 000	599 400	577 167	96,29	5,14
§ 35 Energia	36 000	41 500	37 143	89,50	0,33
§ 36 Usługi materialne	960 000	884 950	875 430	98,92	7,80
§ 37 Usługi niematerialne	763 000	1 844 085	1 837 053	99,62	16,36
§ 39 Kary i odszkodowania	0	215	215	100,00	0,002
§ 40 Różne opłaty i składki	160 000	136 000	134 014	98,54	1,19
§ 41 Składki na ubezpieczenia społ.	2 252 000	2 110 000	2 104 497	99,74	18,74
§ 42 Składki na Fundusz Pracy	146 000	142 000	140 439	98,90	1,25
§ 43 Odpisy na ZFSS	57 000	48 600	48 553	99,90	0,43
§ 44 Opłaty za świadczenia zdrow.	37 000	33 120	32 280	97,46	0,29
§ 67 Opłaty i składki rzecz gmin	11 000	12 130	12 127	99,98	0,11
§ 69 Składki do organizacji międz.	69 000	31 869	31 869	100,00	0,28
§ 84 Fundusz dyspozycyjny	80 000	80 000	74 174	92,72	0,66
RAZEM - wydatki bieżące	10 445 000	11 092 872	11 028 696	99,42	98,22
§ 72 Wydatki na finansowanie	1 035 000	180 128	177 252	98,40	1,58
Razem rozdz. 9911	11 480 000	11 273 000	11 205 948	99,41	99,79
rozdz.9995 - pozostała działalność	25 000	25 000	23 152	92,61	0,21
Ogółem budżet KRRiT	11 505 000	11 298 000	11 229 099	99,39	100,00

Przewodniczący
Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

Bolesław Sulik

Warszawa, 24 marca 1998 roku